© ARE 1968, All rights reserved
Eko - konzult 1995

Edgar Cayce

Tajemství Atlantidy

Eko - konzult 1995
Vydanie 1., 134 str.
Sadzba: Jozef Kovář - **ECCS,** Tel.: 72 69 62
Tlač: PPA, Hudecova 1, Bratislava
ISBN 80-88809- 11 -8

Předmluva

Myslíte si, že by nějaký vědec zničil svou profesionální pověst, svou vědeckou vážnost, připustil by opovržení přátel a riskoval by všeobecný výsměch jenom proto, že by napsal knihu, která by potvrzovala legendu o Atlantidě? Pravděpodobná odpověď je NE. Jinak by ale jednal, kdyby osobně znal nebo si někdy povídal s Edgarem Caycem a *seznámil se s jeho prací. Hlavně s životními výklady. Přesto se našli odborníci, vzdělaní lidé, kteří toto riziko podstoupili. Bylo více erudovaných, vysokoškolsky vzdělaných lidí, kteří E. Cayceho osobně znali, ale i celá řada odborníků, kteří hodně času a mnoho let strávili studiem záznamů, které zanechal. V případě tohoto díla studiem souboru záznamů o Atlantidě. O Atlantidě toho bylo napsáno tolik, že jen* samotná *bibliografie o ní by se nevešla na stránky této knihy. Navzdory tomu je stále zahalena tajemstvím. Pokusíme se toto tajemství trochu poodhalit.*

Nejdříve stručně připomeneme legendu o Atlantidě a přiblížíme čtenářům životní záznamy Edgara Cayceho a teorii reinkarnace. Pouze pak budou schopni pochopit fantastické ideje a události, popsané v dokumentech o Atlantidě. Informace z těchto jasnovideckých výkladů jsou seřazeny chronologicky. Nevytváříme žádnou teorii, pouze občas uvádíme argumenty, které podporují výroky E. Cayceho. Dáváme čtenáři dostatek prostoru, aby si sám vytvořil vlastní názor. Nic mu nevnucujeme. To dělají tzv. akademičtí vědci, kteří, jak tvrdí, mají Jediní patent na rozum".

Nakonec nabízíme čtenáři souhrnnou informaci i náš názor na její význam nejen pro každého, ale také pro celou naši civilizaci. Máme dobré, i když možná malicherné důvody, proč je nutné tvrzení E. Cayceho brát vážně.

Dříve než se vrátíme k legendě o Atlantidě a k argumentům pro a proti její existenci, řekněme si něco bližšího o hlavním zdroji informací, o materiálu, na jehož základě tato kniha vznikla.

Řekněme si něco o nejslavnějším americkém jasnovidci, senzibilovi Edgarovi Caycem.

Kdo byl Edgar Cayce?

O této mimořádně zajímavé osobnosti byly napsány desítky knih, jichž se prodaly miliony výtisků nejen v USA, ale i na celém světě. Existují také další stovky knih, které se více nebo méně věnují jeho životu a schopnostem. Od r. 1900 do současnosti se o něm psalo ve stovkách časopiseckých a novinových článcích. Co bylo na, tomto člověku tak jedinečné?

Určitě záleží na úhlu pohledu. Dnes, s odstupem času můžeme říci, že to byl fenomenální jasnovidec, jehož činnost je ze všech případů jasnovidců nejlépe podložena dokumenty. Začneme od začátku. Mnozí současníci poznali „bdícího" Edgara Cayceho jako profesionálního fotografa. Další skupina (většinou děti) ho obdivovala jako milého a přátelského učitele nedělní školy. Vlastní rodina ho znala jako starostlivého manžela a otce.

„Spící" Edgar Cayce byl však zcela jinou bytostí. Byl jasnovidcem a léčitelem, jehož znaly tisíce lidí ve všech oblastech života. Mnozí z nich mu byli vděčni za pomoc. Mnozí věřili, že je zachránil nebo změnil jejich život, když se zdálo, že všechno je ztraceno. Edgar Cayce byl totiž vynikající diagnostik, léčitel, prorok a zasvěcený zastánce biblických vědomostí.

Jaké bylo dětství a prostředí, v němž tento člověk vyrůstal? Jako dítě na farmě blízko Hopkinsville ve státu Kentacky, kde se narodil 18. 3. 1877, dokazoval Edgar Cayce schopnosti, které přesahovaly běžné možnosti lidských smyslů. Jako šesti až sedmiletý vyprávěl rodičům, že viděl a vyprávěl si s „vidinami" nebo s nedávno zemřelými příbuznými. Rodiče to připisovali hyperaktivní představivosti osamělého dítěte, které bylo ovlivněno dramatickým jazykem vyvolávání duchů, oblíbeným v té době. Později spal s knihami pod hlavou a vytvořil si

fotografickou paměť, která mu pomáhala při rychlém pokroku v místní škole. Tato schopnost se však postupně ztrácela a Edgar skončil jen 7 tříd a musel si hledat místo ve světě.

V roce 1898 (jako 21 letý) se stal prodavačem ve velkoobchodě s psacími potřebami. V té době onemocněl paralýzou hlasivek a hrozilo, že ztratí hlas. Lékaři nebyli schopni ho nejen vyléčit, ale ani zjistit příčinu jeho těžkostí.

Tehdy — jako poslední možnost — požádal Edgar svého přítele, aby ho uvedl do hypnotického spánku, který mu v dětství umožnil naučit se školní látku nazpaměť. Přítel mu poskytl nezbytnou sugesci a po upadnutí do extáze byl Edgar schopen pochopit svůj problém. Doporučil léky s 'manipulační terapií, která mu úspěšně vrátila hlas a vyléčila problémy s krkem. Život šel dál a nevyvíjel se jednoduše. Tímto způsobem, v hypnotickém spánku, začal mladý Edgar, na naléhání svých přátel, pomáhat i jiným pacientům.

Až později skupina lékařů z Hopkinsville a z Bowling Green v Kentacky využila jeho talentu k diagnostikování svých pacientů. Brzy zjistili, že Cayce potřeboval znát pouze jméno a adresu pacienta. Pak se telepaticky „naladil" na jeho mysl a tělo tak, jako kdyby byli spolu v jedné místnosti. Nepotřeboval žádné další informace o pacientovi.

Mladý lékař, Dr. Wesley Ketchum, poslal zprávu o tomto neortodoxním postupu lékařské výzkumné společnosti do Bostonu. *New York Times* uveřejnily 9. 10. 1910 o tomto fenoménu dvoustránkový titulní článek s obrázky. Od toho dne hledali u tohoto „čaroděje" pomoc postižení z celé země, i když sám Edgar nikdy o popularitu nestál. Celý život zůstal skromným, prostým a nezištným člověkem.

Když Edgar Cayce 3. 1. 1945 ve Virginii Beach ve Virginii zemřel, zůstalo po něm více než 14 000 stenografických záznamů o jeho telepatických pozorováních, která poskytl více než 8 000 lidem během 43 let své praxe. Těmto strojem psaným dokumentům říkáme „výklady" (readings).

Týto dokumenty představují v historii lidstva nejrozsáhlejší a nejpůsobivější důkaz o mimořádných psychických schopnostech jednoho člověka. Materiály nemají ve světě obdobu. Se záznamy byly později do předmětového katalogu zařazeny i jiné

doklady a korespondence. Tak byla vytvořena jedinečná knihovna, která je k dispozici psychologům, studentům, spisovatelům a výzkumným pracovníkům z celého světa. Přicházejí je studovat ve stále větším počtu.

Jen pro zajímavost, přibližný statistický přehled těchto výkladů podle sledovaného předmětu ukazuje, že asi 60% tvoří lékařské diagnózy, 20% „životní výklady" a zbývajících 20% můžeme zařadit pod heslo „různé". Kategorie „různé" obsahuje výklady o obchodní činnosti, duševních a duchovních tématech, interpretaci snů a další různorodé předměty.

K uchování a k odbornému využívání těchto výkladů byla založena Nadace Edgara Cayceho. V r. 1932 byla založena výzkumná společnost Asociace pro výzkum a osvícení, Inc. (zkratka A. R. E.), která dál seřazuje a katalogizuje informace, základní výzkum a experimenty a podporuje konference, semináře a přednášky spojené s výklady.

Předkládaná publikace se zabývá částí výkladů Edgara Cayceho katalogizovaných jako „životní výklady". Zejména tou, v níž se hovoří o inkarnaci (převtělení se) v Atlantidě. Je vhodné objektivně poznamenat, že tyto výklady a doplňující záznamy patří k nejspornějším z toho, co Cayce během svého plodného života řekl. Proč je tomu tak?

Týto výklady totiž popisují minulé životy v Atlantidě tak, jako kdyby se odehrávaly v rané Anglii nebo v rané Americe. Edgar Cayce je poskytl v r. 1924—1944. TVoří skupinu nejfantastičtějších, nejpodivnějších a nejnemožnějších informací, které Edgar Cayce poskytl. Bylo by velmi snadné demonstrovat jasnovidecké schopnosti Edgara Cayceho a ukázat hodnověrnost jeho výkladů tím, že bychom vybrali jen ty, které jsou už potvrzeny a zcela vyhodnoceny. To by však nebylo správné. Ti, kdož důvěrně znali a žili s Edgarem Caycem tvrdí, že nikdy nečetl Platonovu Atlantidu, ale ani jiné knihy o Atlantidě a — po-

kud je nám známo — neměl o tomto tématu vůbec žádné vědomosti. Jestliže jeho podvědomí vytvořilo tento materiál, nebo ho utkalo z existujících legend a z knih, jsme i v tomto případě přesvědčeni o nejpřekvapivějším příkladu telepatického přebírání existujících legend a příběhů z kníh nebo z myslí lidí, zabývajících se teoriemi o Atlantidě. Zdá se však, že náš život by byl mnohem jednodušší, kdyby Edgar Cayce o Atlantidě nikdy nemluvil.

Je jasné, že mnozí budou poukazovat na neuvěřitelnost a nepravděpodobnost těchto výkladů. Navzdory tomu nabízíme jejich plné znění. Vnitřně jsme přesvědčeni, že dříve nebo později se mnohé z těchto výkladů vědecky potvrdí. Co nás k tomuto přesvědčení vede? Je to nejen hodnověrnost Cayceho v tisících jiných případů, ale i skutečnost, že existuje zarážející shoda mezi stovkami výkladů uskutečněných v rozmezí 20 let. Co nás čeká na následujících stránkách?

Zavedou vás znovu do nezaznamenaných dějin, do krajin mýtů a legend. Pak vás vrátí do budoucnosti doslova převratných změn. Jestliže jste fanoušky science-fiction nebo se zajímáte o psychotroniku a nebo máte rádi napínavé příběhy, naleznete na následujících stránkách zcela nový příběh člověka na Zemi, novou představu o jeho vztahu k Bohu a k bližnímu svému.

Musíme vás varovat. Po přečtení této knihy už nebudete nikdy schopni se vrátit do našeho tzv. „reálného světa faktů" bez podezření, že popsané fantastické události by mohly být poznačeny pravdou. Varujeme vás, buďte opatrní. Protože toto vaše podezření může přerůst v přesvědčení, že předpovědi Edgara Cayceho budou platit i pro budoucnost.

Poznamenáváme ještě, že jména v příbězích jsou pozměněna. Všechny příběhy jsou však skutečné. Čísla za citáty znamenají, z jakého výkladu byly převzaty, aby šije každý, kdo má zájem, mohl v záznamech ARE ve Virginia Beach ověřit.

Legenda o Atlantidě

„Věří, že objevili Atlantidu, ale v Egejském moři, ne v Atlantském oceánu." Tak zněl titulek v norfolckém *Ledger Star* dne 19. 7. 1967.

Téhož dne se zpráva objevila *i v New York Times* pod titulkem: „Minojské město nalezené po 3400 letech je spojováno s Atlantidou."

Obě události se zabývají objevem minojského města pochovaného pod asi 90 m vulkanického popela na ostrově Théra v Egejském moři. Vykopávky zde vedl dr. James W. Mavor z Oceánologického institutu Woodyho Hola a paní Emily Vermenlleová, profesorka umění a řečtiny na Wellesley College. Mavor a Vermenlleová spojují svůj objev s Atlantidou, protože existuje důkaz o vyspělé civilizaci, která zanikla najednou a násilně.

Všimněme si obou titulků. Hodnota zprávy nespočívá v objevení prakticky nedotknutého kvetoucího města z období 1500 let př. n. l., nýbrž v jeho možném spojení s bájnou Atlantidou. To je nejnovější pokus o racionalizaci atlantské legendy změnou umístění a datování.

Nejstarší známá zmínka o Atlantidě se nalézá ve dvou Platonových dialozích „Timaibs" a „Kritias", datovaných do 5. st. př. n. l.[1]) Platon zmínil Atlantidu v rozhovoru Salóna s egyptskými kněžími v Sais jako velký ostrov v Atlantském oceánu, který se potopil během sopečné katastrofy asi 9000 let před jejich rozhovorem.

Od dob Platona byly o Atlantidě napsány stovky knih a článků. Většinou v posledních 200 letech. Některé se pokusily ukázat že Platonův příběh o Atlantidě byl nejen možný, ale i pravděpodobný. Jiné dokazují, že Atlantida je jenom mýtus nebo ji spojují s určitým místem mimo střední Atlantik a s novějším obdobím.

Velká část literatury o Atlantidě se nalézá v rozsáhlých pra-

li Platon se narodil r. 427 př. n. l. a zemřel r. 347 př. n. l. — své dialogy napsal asi r. 360 př. n. l. (pozn. překl.)

cích okultistů, resp. v neorganizovaných výtvorech excentriků. Tento zájem pseudovědců a okultistů o atlantskou legendu způsobuje, že skuteční vědci se brání jakékoliv diskusi na toto téma.

Již někteří středověcí spisovatelé psali o této legendární zemí, ale pravděpodobně nejznámější a nejpopulárnější knihou o Atlantidě je „Atlantis — the Antediluvian World" od autora Ignatia Donellyho, I. vydání z r. 1882, revidované vydání E. Sykesem z r. 1949. Do dnešního dne žádná jiná kniha nesoustředila takové množství geologických, archeologických nebo legendárních údajů, ani neuverejnila tolik důvtipných a výmluvných argumentů na podporu existence Atlantidy.

Donellyho argumenty jsou založeny na podobnosti údajů o kultuře starověkého Egypta a o indiánských kulturách Střední a Jižní Ameriky. Na obou stranách Atlantiku nalezneme 365 denní kalendář, balzamování mrtvých, stavbu pyramid, legendy o proudech apod. Donelly vychází z toho, že egyptská i americko-indiánské kultury vznikly v Atlantidě a po jejím zničení se rozšířily na východ i na západ. Donelly předpokládá, že atlantské dědictví vysvětluje jiný zjev a jazyk Basků ve španělských Pyrenejích. („Baskičtina je jediným neárijským jazykem západní Evropy" — Lincoln Library, sv. I., str. 516). Podobně se rovněž obyvatelé Kanárských ostrovů jen málo podobali africkým kmenům a také mumifikovali své mrtvé. Donelly tvrdí, že Španělsko, Portugalsko a Kanárské ostrovy mohly být místy přistání utečenců z potápějící se Atlantidy. Porovnává jména měst v Malé Asii se jmény ve Střední Americe: míst, která měla svá jména už před příchodem evropských badatelů.

Malá Asie	**Střední Amerika**
Chol	Chol-ula
Colua	Colua-ean
Zuivana	Zuivan
Choluna	Colina

Zalissa Xalisco

Taková podobnost je podle Donellyho príliš velká na to, abychom ji považovali za náhodu. Donelly uvádí seznam 656 jmen. Navzdory formálním chybám, které kritici v jeho důkazech našli — obviňují ho „z rozumného myšlení molekuly faktu a z hory dohadů" — vyvinul nesmírné úsilí. Jeho argumenty jsou zajímavé i dnes. Při čtení jeho knihy s použitím moderních postupů při oddělování faktů od spekulací, vytvoříme smysluplný projekt.

Egerton Sykes — učenec, specialista na Atlantidu, který vlastní pravděpodobně největší světovou sbírku literatury o Atlantidě — tvrdí, že existují tisíce knih a článků o tomto tématu. Ale málo pisatelů má co dodat k Donellyho argumentům.

Hledání Atlantidy

V listopadu 1948 se ve výtisku *Science Digest* objevil článek podporující možnost existence Atlantidy. Tento článek, převzatý z *Technical Engineering News,* který vydal Massachusettský technologický institut v červnu 1948, sestavil přehled nejlepších Donellyho argumentů o pravděpodobnosti potopení ostrovního kontinentu. Rozebírá existenci zemských útvarů na dně oceánu podobných suchozemským: porovnává např. hory, údolí, roviny s příkopy a dírami připomínajícími řeky a jezera. Zajímavé je, že již relativně malá deformace zemské kůry (1/8000 zemského průměru) by způsobila, že by se významné části dna oceánu octly nad hladinou a část souše by zmizela pod vodou. Důkaz, že se něco takového v minulosti stalo, nalezneme v uvedeném článku. V r. 1898 se posádka lodi kladoucí podmořský kabel blízko Azorských ostrovů pokoušela zachytit kabel, který jí zmizel v hloubce 2 mil (cca 3,2 km). Hrbolaté skalnaté dno oceánu způsobovalo, že přístroje tahané po něm bylo nutné často čistit od zachycených nečistot. Citujeme: „Tyto částečky byly — po přezkoumání pod mikroskopem — označeny jako kousky lávy, která ztuhla na vzduchu, protože jejich struktura byla sklovitá. (Láva, která ztuhne pod vodou, má krystalickou strukturu.) Protože se láva rozpadává přibližně po 15 000 letech, v té době (tj. v době výbuchu sopky, pozn. překl.) musela

být tato oblast nad vodou." Existuje i novější důkaz existence kontinentu v Atlantském oceánu. Článek R. W. Kolbeho z r. 1957 (Science, sv. 126, str. 1053—1056) referuje o výzkumu mořského jádra odebraného ze středoatlantského podmořského dna z hloubky 2 mil. Výjimečný nález sladkovodních rostlin (diatoms = rozsivky) v usazeninách dokazuje, že tato část někdy vyčnívala nad hladinu. .

O. Mellis v r. 1958 při studiu geneze mořských písků v Atlantském oceánu prohlásil, že písky v příkopu Romanche pravděpodobně pocházejí ze závějí ze středoatlantských zad, která někdy dávno vyčnívala nad mořskou hladinu.

V r. 1959 oznámil *Military Engineer,* že „během hydrografických výzkumů uskutečněných U. S. Coast and Geodetic Survey byly objeveny závrty s průměrem cca 800 m a hluboké cca 150 m ve Floridské úžině vzdálené 22 km od břehu, na místě, kde je oceán hluboký 300 metrů. Předpokládáme, že jde o sladkovodní jezera, která se ponořila."

Jeden z nejlepších technických důkazů o existenci Atlantidy nalezneme v článku Reného Malaise: „Průzkumy oceánského dna a jejich přínos geologii". Tento článek vyšel v *Geologiska Foreningens I Stockholm Forhandlingar,* březen—duben 1957. Malais tvrdí, že mnohé rysy terénu Středoatlantských zad, hlavně kaňony na dně oceánu, nemohly být vyřezány podmořskými vířivými proudy, nýbrž byly zformovány v době, kdy dnešní dno oceánu vyčnívalo nad hladinu moře. Rozebírá oceánské proudy a jejich vliv na ledovou pokrývku, která se rozprostírala před 10 000—12 000 lety v Evropě a Americe. Článek obsahuje také náčrty porovnávající pazourkovité hroty nalezené v jeskyni Sandia Cave v Novém Mexiku se solutreanskými hroty z Maroka a Francie. Podobnost těchto hrotů vyrobených z pazourku

naznačuje společný původ. Protože se jejich věk odhaduje na 25 000 let, Malais usuzuje, že jejich uživatelé se z Atlantidy rozešli na západ i na východ.

Žádné z těchto pozorování však nepotvrzuje, že Atlantida existovala. Nabízí — přinejlepším — důkaz, že velká část dnešního Atlantského dna v minulosti vyčnívala nad mořskou hladinu.

Času od času nějaký časopis nebo noviny uvedou článek nebo stanovisko citující známou osobnost, která se vyjadřuje pro nebo proti legendě o Atlantidě. Například *San Jose Mercury* 17. 7. 1958 citoval sovětského fyzika a matematika prof. N. Ledněva tvrdícího, že strávil 20 let studiem legend o Atlantidě. Je přesvědčen, že starověké historické dokumenty a kulturní památky, stejně jako nejnovější vědecké objevy dokazují, že takový ostrovní kontinent skutečně existoval. Navzdory snaze autorů jako Donelly, Malais a další shromáždit a nalézt souvislosti mezi legendami, archeologickým a geologickým materiálem, neexistuje ojejí existenci vědecký důkaz. Zřetelné pozůstatky jejíkultury a obyvatel chybí. Mýty a legendy minulosti a Platonův příběh však zůstávají, aby lidstvu připomínaly dávná období. Existuje platný důkaz nabízející možnost „mohlo to být", ale zatím nebyl objeven žádný důkaz nezpochybňující tvrzení „bylo to". To neznamená, že se takový důkaz neobjeví nikdy. Do té doby je však pro vědce Atlantida jen mýtem.

A co druhá strana mince? Existuje vědecký důkaz, že Atlantida nikdy neexistovala? Ve skutečnosti je největším argumentem proti existenci Atlantidy chybějící přímý důkaz o její existenci. Většina geologů v současnosti zastává koncepci aktualizmu (uniformizmu — filozofického směru) založenou na postupných změnách. Nevěří, že se v nedávné minulosti, tj. před 10 000 až 20 000 lety odehrála nějaká katastrofa, která by mohla mít za následek potopení kontinentu. Postupně shromažďují důkazy o určitých a pravděpodobně drastických klimatických změnách v období před 11 000 až 13 000 lety. Odborníci se však neshodují v názoru na doprovodné zemské změny. Přístup uniformistů jasně vyjádřila Elisabeth Chesley Baityová ve své knize *Amerika před člověkem.* Při zprávě o Atlantidě říká: „Není překvapením, že se nalezlo jen málo uspoko-

jivých důkazů, protože Adantida — pokud vůbec existovala — zmizela dávno před pamětí lidstva a při normálních zemských posunech by bylo třeba milionů let k tomu, aby se tak veliký ostrov ponořil do mořských hloubek."

Stačí přečíst si kapitolu o Atlantidě a o Lemurii v knize Martina Gardnera: *Ve jménu vědy* (vyšla i pod názvem *Snění a lži)* a zjistíte, proč většina vědců od této problematiky uhýbá. Tato kapitola je plná ostrých, sarkastických poznámek o teorii AUantidy a o těch, kteří o ní píší. Gardnerovým hlavním argumentem proti existenci Adantidy je, že neexistuje spolehlivý důkaz, ať už geologický nebo archeologický, který by její existenci potvrdil.

Další autoři příběh o Atlantidě napadli z jiných stran. E. Bjorkman ve svém *Hledání Atlantidy* vycházel z bible, Odyssey a z prací Herodota, řeckého historika, ve snaze ztotožnit AUantidu s nějakým španělských nebo portugalským městem. V *Zemích za obzorem* napadli L. Sprague de Camp a Willy Ley důvěryhodnost Platona pomocí jeho současníků aniž by dosáhli kladného závěru. Text kapitoly končí tímto konstatováním: „Co měl Platon na mysli, když mluvil o Atíantském oceánu a o kontinentu za ním, není dodnes celkem jasné."

Dokonce i vědci ze vzdálených vědních oborů cítili povinnost vyjádřit svůj názor odsouvající Atiantidu do kategorie mýtů.

Jarní číslo *The American Schoalr* v r. 1936 uveřejnilo článek E. D. Merilla (správce Botanické sbírky Harvardské univerzity) pod názvem „Potopení Adantidy a Mu", ve kterém se snaží vědeckými argumenty existenci Adantidy popřít. Pokouší se dokázat, že neexistuje žádný filologický vztah mezi jazyky Ameriky a středozemní oblasti, ani společná zdomácnělá zvířata a plodiny v Mexiku a v oblasti Středozemního moře. Autor tvrdí, že vývoj zemědělství v Americe a ve Starém světě byl podobný, avšak pěstovaly se jiné rostiiny. TVrdí, že většina obilnin i zeleniny a ovoce mírného pásma je evroasijského původu. Většina amerických druhů je zase tropického nebo subtropického původu. Uvádí seznam ovoce a zeleniny Starého a Nového světa. TVrdí, že člověk do Ameriky přišel z Asie a že vysoká civilizace Střední a Jižní Ameriky vznikla bez vlivu Atlantidy i bez spojení s Evropou a Asií. Merill tvrdí, že do r. 1492 se neobjevila na obou polokoulích ani jedna společná plodina, ani zdomác-

nělá zvířata.

Jeho názor o nekomunikaci mezi Evropou a Amerikou před Kolumbem však nesdílejí všichni vědci. T. S. Ferguson, archeolog a autor, ve své knize *„Jedno stádo ajeden pastýř"* uvádí řadu údajů dokazujících podobnost kultur Středního východu a Střední Ameriky. Přesvědčivé jsou ilustrace srovnávající pečeti, keramiku a architekturu. V dodatku je seřazeno 298 společných kulturních položek. Připouštím, že myšlenky a výtvory podobného nebo shodného původu mohou zcela nezávisle vzniknout v různých částech světa. Při čtení Fergusonova seznamu mnoha údajů a praktických postupů běžných ve Starém i Novém světě se možnost, že všechny vznikly na obou polokoulích nezávisle na sobě, zdá být velmi vzdálená.

Fergusonova kniha obsahuje na str. 22—23 vyobrazení pečeti vykopané v Chiapa de Corzo v Mexiku. Ferguson cituje z dopisu Dr. Albrighta stanovisko, že „pečeť obsahuje několik zřetelných egyptských hieroglyfů". Na str. 49—52 cituje Ferguson Dr. Georga F. Cartera: „Některé rostliny byly v předkolumbovském období ve Starém světě i v Novém světě. Existuje dlouhý seznam rostlin pocházejících většinou ze stredoamerických a jihovýchodněasijských oblastí, které pokrývají celé spektrum možností přenosu kultur. Tvrzení o absolutně odděleném vývinu zemědělství Starého a Nového světa je už neudržitelné —důkaz o rostlinách je nutné znovu bez zaujatosti přezkoumat." Taková tvrzení, i když nepotvrzují existenci Atlantidy, dokazují, že existují určité vědecké problémy týkající se vzniku vyspělé civilizace v Jižní a Střední Americe, stejně jako neshody v otázkách raného pěstování plodin. Soudobý pohled je shrnut v překrásně ilustrované knize W. C. Bennetta „Staré umění v Andách", jejíž vydání podpořilo Muzeum moderního umění v New Yorku,

Minneapolský institut umění a Kalifornský palác Čestné legie. Bennettto komentuje: „Problém stěhování prvních obyvatel Jižní Amerikyje fascinující a záhadný, ale to platí i o vyspělé andské civilizaci. Zahrnuje i problém pěstování plodin. Doposud nebyla v Novém světě určena střediska, v nichž se rostíiny začaly pěstovat."

Dubnové číslo *Science Digest* z r. 1949 uveřejnilo krátký článek dr. Maurica Ewinga z Kolumbijské univerzity „Ztracený kontinent jménem Mýtus". Dr. Ewing říká, že mapoval, zkoumal, sondoval a navštěvoval mořské hlubiny od r. 1935. Udělal fotografie v hloubce cca 5,4 km a „nenalezl jsem ani stopu po pochovaných městech". Své hledání soustředil na oblast Adantských zad, od Islandu až po Antarktídu. Na první pohled by to dokazovalo, že Atiantida neexistovala, ale některé úvahy dokazují něco jiného. Předpokládáme, že Spojené státy by byly zničeny zemětřesením a sopečnou činností během několika měsíců, resp. let. Naše města by se rozpadla a byla by pokryta nánosy popele a lávy. Ohromné přílivové vlny by se převalily krajinou, roznesly a zničily by všechny zbytky připomínající lidskou činnost. Nakonec by se celá krajina octia pod hladinou oceánu a následujících 13 000 let by se příliv nadále drobil a oceán pochovával všechny zbytky naší civilizace. Pak, v roce 14 967 by někdo udělal několik fotografických záběrů několika čtverečních kilometrů dna oceánu nebo by vyvrtal průzkumný geologický vrt — tj. díru s průměrem 10 cm do mořského dna. Myslíte si, že by viděl města nebo že by navrtal díru do auta, letadla nebo elektrárny? Je to nepravděpodobné. Dotyčný by se ale cítil oprávněn prohlásit, že Amerika nikdy neexistovala. V takové situaci jsou v současnosti všichni tzv. vědci-oponenti.

V říjnu 1953 uveřejnil *Atlantic Monthly* článek Roberta Gravese „Co se stalo s Atiantidou?". Graves se obrací na řecké mýty a pokouší se ukázat že mýtus o Atiantidě vznikl smícháním libyjské katastrofy a známé krétské civilizace. TVrdí, že Kréťané změnili Pharos, malý ostrov u ústí Nilu, na přístav — jeden z divů světa. Možné potopení tohoto ostrova krátce po zničení Knosu (hlavního města Minojů na Krétě) bylo — podle něho — spojeno v legendě s tradicí o proudu, který způsobil zničení Libyjců vjezeře Tritomis (kdysi velkém vnitrozemním moři, které

se dnes zmenšilo na marethské slané močály.)

Tyto příběhy poskytovali kněží ze Sais Solonovi, který je přikrášlil a stvořil tak naši Atlantidu. Data o zničení jsou však tak blízká, že termín, připisovaný katastrofě Atlantidy je právě takovou spekulací, jako kterýkoliv z Donellyho argumentů, i když Gravesův článek je zajímavý.

Jeden z nejnovějších argumentů proti existenci středoatlantského kontinentu se objevil 21. 10. 1961 v *Saturday Evening Post.* V článku Roberta S. Dietza *„Sestupující na mořské dno"* se uvádí teorie o tvorbě zemské kůry rozestupováním se mořského dna, která pravděpodobně vylučuje existenci Atlantidy. Jestliže se kontinenty — jak tvrdí teorie — vzdalují cca o 2,54 cm ročně, znamená to, že během posledních 15 000 let nastaly jen malé změny. Dr. Dietz je uznávaným oceánografem, ale jeho teorie by mohla být jen částečně pravdivá. V každém případě připouští drastické změny země a v časovém průběhu dějin země je tedy dost času i na sklouznutí několika kontinentů do oceánu.

Zdá se, že se točíme stále dokola. Čím více se snažíme vyřešit problém Atlantidy, tím je jasnější, že řešení je nemožné. V současné literatuře neexistuje žádný přesvědčivý důkaz ani pro, ani proti. A dokud se neobjeví přesvědčivý důkaz — kromě již objeveného Platonova — nebo dokud se neobjeví jiný materiální důkaz o její neexistenci, do té doby bude Atlantida hádankou.

Atlantida a Edgar Cayce

Co spojuje legendu o Atlantidě s životními výklady Edgara Cayceho? Dokud se jednoho dne neobjeví důkaz o existenci Atlantidy, je Edgar Cayce v nezáviděníhodné pozici. Ale, jestliže se potvrdí jejich přesnost, bude znám jako archeolog nebo historik, přesně tak, jako byl lékařským jasnovidcem.

Celkem poskytl 2500 životních výkladů přibližně 1600 osobám. Asi 700 těchto lidí se převtělilo v Atlantidě, což ovlivnilo jejich současný život — je to téměř 50 % z těch, jimiž poskytl životní výklad. Edgar Cayce nemluví o všech převtěleních jednotlivců, zmiňuje jen ty, kteří je mohli nejvíce ovlivnit v součas-

ném životě, stejně jako zkušenosti, které by jim mohly nejvíce pomoci. Proto není možné, aby téměř každý současný člověk už v některém období Adantidy žil.

Překvapující na těchto životních výkladech je jejich vnitrní shoda. I když byly poskytovány stovkám lidí během 21 let (1923—1944), je možné je poskládat tak, že vytvoří souvislý, soubor příběhů, které si neprotiřečí. Individuální schopnosti a slabosti se zobrazují v úspěšných životech. Když se mnohé entity (= jedinci), které už spolu žily v některém období znovu převtělí do jiné éry, vyjdou na povrch skupinové nebo národní tendence.

Podle výkladů Edgara Cayceho se mnoho jednodivých duší (nebo entit) — které se jednou nebo víckrát převtělily v Adantidě — znovu převtělují v tomto století, hlavně v Americe. S technologickými schopnostmi si přinášejí i extremistické sklony. Často se v nich odráží osobní nebo skupinová karma, spojená se sobeckostí a se zneužíváním druhých. Je to velice výstižné v současném postavení Ameriky v dnešním světě. Mnohé z těchto entit žily během zničení nebo převratných geologických změn v historii Adantidy. Je to varující. Jestiiže jsou proroctví Edgara Cayceho správná, je podobné období zemských změn velmi blízko.

Bohužel, E. Caycemu bylo položeno málo otázek, které se týkají přesného datování. Mimochodem takové informace se objevily zřídka. Jen některé životní výklady uvádějí přesné termíny života v Adantidě. Porovnáváním jmen a přesně určených výkladů s nedatovanými dospějeme k názoru — možná klamnému a neúplnému — který nás uvádí daleko do nezaznamenané minulosti lidstva. Místo kontinentu zničeného za den, jak tvrdil Platon, vidíme lidskou činnost v zemi postupně ničené přinejlepším třemi velkými pohyby. A to ve velmi vzdálených obdobích.

Existují údaje, které budeme zkoumat podrobněji, o mnoha změnách zemského povrchu (některé se potopily, zvedly a znovu potopily) od nejranějších zmíněných období (před miliony let) až do dnešní doby. Existují náznaky pohybů v době asi 50 000 př. n. 1. Další pohyby se uskutečnily kolem r. 28 000 př. n. 1., kdy se kontinent rozpadl na množství ostrovů a konečný zá-

nik ostrovu asi nastal v r. 10 000 př. n. l. Myslíme si, že toto poslední, definitivní zničení Atlantidy zmínil Platon. Každé ničivé období trvalo měsíce a léta. Určitě ne několik dní. V každém případě byli obyvatelé dopředu varováni, takže se stěhovali do Evropy, Asie nebo Ameriky. Podle výkladů Edgara Cayceho obě Ameriky a části Evropy cítily v nezaznamenané minulosti několikrát příliv obyvatel z Atlantidy.

Proč tvrdí Edgar Cayce, že převtělování Atlanťanů má takový vliv hlavně na naše současníky? Na tuto otázku odpovídá ve všeobecném výkladu připraveném formou přednášky o Atlantidě:

„Jestliže je pravda, že existuje převtělování do duší, které už jednou osídlily toto prostředí (tj. Atlantidu), vstupují do zemských sfér a vstupují do dnešních jednotlivců. Je to divné, že — když už tehdy měnily události na Zemi takovým způsobem, že se samy zničily — sem nyní vstupují a mohou udělat mnohé změny v lidských osudech i dnes?" (364-1)

Díváme-li se na jednotlivce, kteří pravděpodobně už jednou byli obyvateli země podobné Americe, často poznáváme osobní nebo národní chyby. To je prvním krokem k spasení, jak ho ilustruje v podobě o marnotratném synovi (Lukáš 15:11-32, všimněme si verš 17). Poznané chyby je možné napravit. Tedy Ameriku můžeme ušetřit osudu Atlantidy. Přinejlepším se někteří jednotlivci mohou změnit tak, jako to udělal Robert Dunbar a vést tvořivý — ne ničivý — život.

Je to nesmyslné? Existuje i jiný základ pro takové myšlenky, nejen ty, které se nalézají v představivosti Edgara Cayceho? Obraťme se nejdříve k pramenu informací a uvidíme, zda platí ve světle nejnovějších objevů. Jestliže ano, můžeme do budoucnosti hledět přes psychiku a pokusíme se podívat na náš pochybný osud.

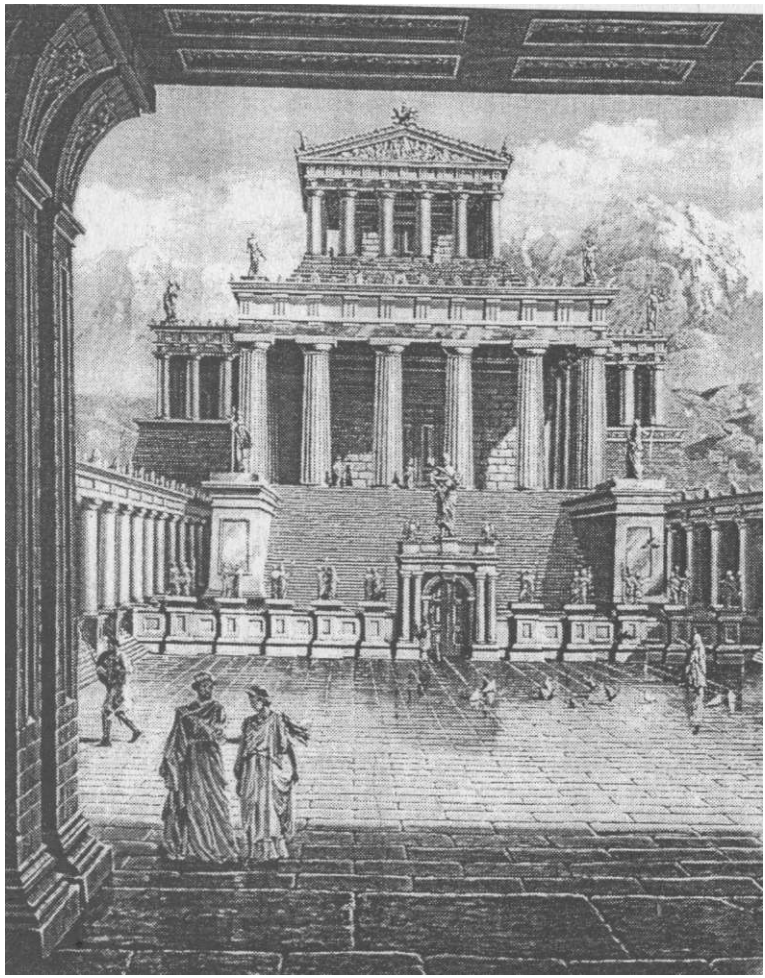

Příběh Roberta Dunbara

Rodiče Roberta Dunbara s překvapením poslouchali svého devítiletého syna. Robertova tvář zářila nadšením, když jim během večeře vyprávěl o svých prvních pokusech s chemickou soupravou, kterou právě dnes dostal. Prakticky ihned uskutečnil všechny pokusy, které příručka nabízela. Jeho řeč byla plná technických termínů a znovu objeveného nadšení chemií. Nejvíce ho vzrušoval popis výroby střelného prachu z několika složek a to, že si sám vyrobí světíice a rakety na oslavu Nového roku.

Tento dárek — chemická souprava, byla pro něho doopravdy velkou zkouškou, protože jeho rodiče začali uplatňovat na Robertovi doporučení z životních výkladů Edgara Cayceho. Tato zkouška měla vést Dunbarovu rodinu k novému porozumění psychického vnímání a otevřítjim dveře do zcela nového světa. Do světa převtělování a karmických možností z předchozích životů. Robert vypadal jako normální a šikovný chlapec, dokud se na něj nezačali dívat pod vlivem jeho životního výkladu. Tehdy jeho talent a sklony začaly vytvářet úplně jiný, nový obraz.

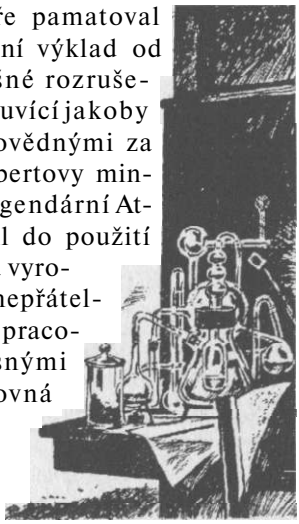

Otec, William Dunbar, si velmi dobře pamatoval den, kdy jeho syn Robert obdržel životní výklad od Edgara Cayceho. Pamatoval si i to směšné rozrušení, které pocítil, když Edgar Cayce — mluvícíjakoby ze spánku — udělal rodiče přímo odpovědnými za výchovu syna. Ve výkladech popsal Robertovy minulé životy v Německu, Indii, Egyptě i v legendární Atlantidě. V Německu se jejich syn zapojil do použití páry v parních strojích, v Indii vyvinul a vyrobil výbušniny, které byly použity proti nepřátelským kmenům. V jiných převtěleních pracoval s elektřinou a s matematicky přesnými mechanismy. V jejich uších zněla varovná slova výkladu:

„... protože zjišťuji, že schopnosti této entity jsou nadprůměrné. Proto ho

j wtäQKft*

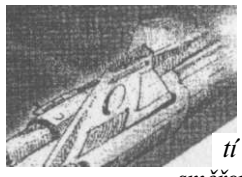

***jm** (Roberta) je nutné vést správným směrem tak, aby svět lidí a celých národů měl z jeho schopností prospěch. Protože kdyby směřovali nesprávným směrem, byli by varováním pro mnohé, protože i kdyby (jiní, pozn. překl.) získali celý svět a ztratili své duše, co vlastně získali?"*

Nadšení nad chemickou soupravou a pokus vyrobit výbušninu byl prvním znakem, že popis Roberta Dunbara je přesný. Nebyl však poslední. V mládí se Robert zajímal o auta a o všechny mechanismy. Na střední škole se věnoval elektřině. Povzbuzovaný rodiči se snažil dosáhnout titulu elektrotechnického inženýra. Později se sám začal zajímat o svůj životní výklad a odvolal se na něj alespoň jednou. A to během II. světové války, když musel udělat důležité rozhodnutí. O co šlo? Elektrotechničtí inženýři byli během války vyhledáváni. Plnili různé úkoly: někteří se zabývali obrannými systémy, jiní způsoby masového vraždění a ničení nepřátel. Robert pracoval nejdříve u radaru. Když Rommelovy oddíly obsadily Afriku a invaze do Jižní Ameriky se zdála nezbytná, Robert pracoval naplno na zavádění radarové sítě v západní Indii. Ta měla chránit naftová pole v Panamském průlivu a v Trinidadu. Na konci války bylo nutné udělat další těžké rozhodnutí. Na podzim 1945 napsal Robert svým rodičům následující dopis:

„Milá maminko a tatínku,

dnes jsme se musel znovu rozhodnout a doufám, že i Vy si myslíte, že jsem udělal dobře. Plukovník nás všechny, kdož jsme pracovali v laboratoři, shromáždil. Víte, že mám dost důvodů k návratu do civilu, ale velitelé chtějí, aby důstojníci zůstali ve službě. V mém postavení mám šanci zůstat v armádě s výhledem na postup — jak říká plukovník — a k přesunu do Wright Patterson Field v Daytonu, ve státě Ohio. Práce je tajná a myslím si, že má co dělat se zbraněmi — budou tam zajatci (němečtí vědci) a jsem přesvědčen, že brzy bude vynalezena atomová bomba. Stát s takovou zbraní bude neporazitelný. Je to

nabídka dobré práce v civilu pro ty, kteří mají zkušenosti s vojenskou elektronikou. Práce je stejná, jen v civilu, a to mne láká nejvíc. Pritom plat je téměř dvojnásobný v porovnání s mým starým zařazením v elektrárenské společnosti. Práce na ničivých zařízeních, zbraních a bombách je past. Znovu jsem si přečetl svůj výklad — je směšné, že mne poslali právě do Karibské oblasti, vjejíž blízkosti jsem podle Edgara Cayceho někdy žil a jejíž stopy budou někdy objeveny v Atlantidě. Cítím to tak, že mou prací je tvoření, ne ničení. Proto jsem se dnes rozhodl, že nepůjdu do zbrojního programu, ani jako důstojník, ani jako civilista. Zlobí mne plat, kvůli kterému tam jde mnoho kamarádů. Ti si o mně myslí, že jestliže se vrátím ke své práci v elektřině, jsem určitě blázen. Já si ale myslím, že jednou, až zmizí vojenské priority a lidé znovu začnou žít jako lidé, bude ohromná poptávka po elektronických službách. Věřím, že s mým rozhodnutím souhlasíte.

Líbá Robert"

Zdá se, že ve válce se Robertovi všechno daří. Sice nezbohatl, ale má pěknou ženu, dvě milé děti, je zdráv a má hezký byt. Jednou se ho přátelé ptali, zda někdy nelitoval, že nešel za vyšším platem a slávou vjiné oblasti. Usmál se a odpověděl: „Někdy na to myslím, ale většinu věcí, které bych chtěl mít, mám." Zdá se, že je jen málo lidí šťastnějších než on.

A nyní postavme tento příběh tvořivého využití výkladu do kontrastu s příběhem jiného mladého muže. V době, kdy obdržel svůj výklad, byl studentem vysoké školy. Paralela mezi ním a Robertem byla v tom, že v Atlantidě byli pravděpodobně přáteli. Jde také o osobu s velkými vědeckými schopnostmi. I u něho se v životním výkladu předpokládá práce s elektřinou a s mechanismy Také u něho existují přísná varování týkající se usměrnění těchto schopností tvořivým směrem.

Úryvky z jeho výkladu jsou trochu upraveny, aby byly lépe srozumitelné. Výklad začíná tvrzením, že *„mnozí jedinci neobvyklých schopností — dobrých i zlých — se převtělili na současnou zem"* (1910—1911). Pro tuto osobu byla jako základní charakteristika uvedena schopnost myslet. Výklad doporučuje, aby se tento člověk věnoval vědeckému výzkumu. Varuje ho však před sobeckým zneužitím vědeckých schopností, které

udělal během převtělení v Atlantidě *„nucením lidí, aby se podřídili vůli druhého*Výklad tvrdí, že *Jestliže se jeho schopnosti použijí k tvořivé činnosti, budou mu mnozí žehnat. Jestliže se ale zneužijí k ničení nebo ze sobeckých důvodů, mnozí budou litovat, že se s touto entitou spojili."*

Tento mládenec, říkejme mu Tom, ignoroval potřebu tvořivého využití svého nadání. Byl velmi úspěšný v oblasti elektroniky — zdálo se, že si ho práce hledá sama. Tom se stal ředitelem velikého elektronického koncernu, který vyvinul optické zaměřovače bojových lodí. Byl průkopníkem ve vývoji mnoha elektronických zařízení použitých ve výbušninách a ničivých zařízených. Během války Tom vydělal spoustu peněz. Ale to mu místo klidu a štěstí přineslo neklid a zmatek. Zaplatil za to svým štěstím a manželstvím. Nakonec se nervově zhroutil. Až poté, kdy svou činnost zaměřil tvořivým směrem — hlavně na výrobu vynikajícího elektronického zařízení v oblasti zábavy — znovu získal citovou rovnováhu a začal vést šťastný život.

Podle Edgara Cayceho tady máme dvě osoby s velice podobnými potřebami a schopnostmi v oblasti mechaniky a elektroniky. A to už od doby jejich převtělení v Atlantidě. Každý musel udělat vlastní výběr. Jeden se obrátil tvořivým směrem a druhý - dočasně - ničivým. První nalezl naplnění a klid, druhý jen rozladěnost, zmatek a neštěstí.

Podle výkladů Edgara Cayceho se takový pohyb ve velkém rozsahu odehrává stále. Stovky a tisíce lidí se nyní znovu převtělují a přinášejí potřeby kdysi vyspělé technické civilizace Atlantidy. Problémy, které je tehdy tížili - sobectví, otroctví a ničení - se vynořují znovu jako nedokončená činnost, která je trápí i dnes. Tyto osobnosti jsou často extremisty s vnitřní schopností velkého dobra, stejně jako velkého zla. Budoucnost naší civilizace může určit to, jak se dokáží se svou karmou vyrovnat.

Životní výklady a převtělování

„Třetí zjevení na tomto světě. Byl mnich." (5717-1, 11. 10. 1923)

Podle Gladys Davis Turnérové, stenograíky, která zaznamenala většinu výkladů Edgara Cayceho, je tato tajemná poznámka jeho první zmínkou o převtělení. Když muji přečedi poté, co se probral ze spánku, byla pro Edgara Cayceho stqjně šokující, jako pro ty, jichž se jeho výklad týkal. Muž, který chtěl výklad pro své synovce, se zabýval metafyzikou, hlavně astrologií. Přesvědčil Edgara Cayceho, aby mu udělal horoskop.

Od 11. října 1923 až do své smrti dne 3. ledna 1945 poskytl Edgar Cayce asi 2500 výkladů o předchozích životech na zemi a o jejich vlivu na nynější život dotyčného subjektu. Tyto životní výklady ukazují, že osobní vůle člověka spojená s vlivem minulých převtělení ovlivňuje nynější život jednotíivce více, než jakékoliv astrologické vlivy. Životní výklady se většinou věnují psychologickým problémům a jsou užitečné při určování vzdělání a lidských vztahů. Hluboce zakořeněný strach, mentální bloky, nadání v nějaké oblasti, manželské problémy, to jsou jen některé z problémů, které Edgar Cayce nazval „Karmickými vzory" vyrůstajícími z předchozích životů, které jednotíivé osoby na této zemi prožily.

Karma, tak jak ji viděl on, je všeobecným zákonem příčiny a následku, který nabízí duši fyzické, duševní i duchovní možnosti růstu. Každá duše (Edgar Cayce používá označení „entita"), která se znovu vrací na zem jako lidská bytost, má vědomý přístup k charakterisdkám, k duševním schopnostem a k zručnostem, které jsou v ní nahromaděny z předchozích životů. Ale tato entita musí bojovat i s těmi vlivy z předchozích životů, které oddálily její vývin, např. s různými negativními city — nenávistí, strachem, krutostí, nenásytností apod.

Duše má proto využít své šťastné znovuzrození k vyrovnání kladných a záporných karmických vzorů potiačením sobeckých impulzů a posílením tvořivých. To vedlo Edgara Cayceho k provokující otázce: *Jaký je smysl zdánlivě „zbytečného" utrpení?*

Částečně to vysvětiuje následující případ. Jedna žena napsala E. C. toto: „Většinu svého života jsem prožila ve vědomí, že

mne při životě drží jen Boží síla. Nyní chodím do sirných lázní a na masáže, abych se uzdravila... pravé ucho a Eustachova trubice nefungují... dolní část hrubého střeva se mi prodloužila a zúžila... jsem stále unavená. Při tělesné práci se činnost mého srdce zpomaluje a při delším stání jsem unavená... Nervy v nohách mne bolí, ať ležím nebo stojím.

Proč jsem se objevila v tomto životě s tak poškozeným tělem? Procházím peklem... často se ptám, zda jsem byla od něčeho uchráněna? Vždy jsem chtěla sloužit lidstvu, ale nemám sílu — už od narození mám angínu pectoris, anémii atd." Tato žena chtěla původně fyzický výklad (tj. diagnózu a návod k zlepšení zdravotního stavu), ale pak se rozhodla pro životní výklad. Výklad, který obdržela, uvádí její skutky v určitém převtělení, jako důvod jejího nynějšího utrpení: *„Entita byla Nerovým společníkem. Aktivně pronásledoval křesťany. To je důvodem, proč je její tělo plno bolesti, jak ukazuje nález."* (5366-1)

Výklad se však zmiňuje rovněž o jiných převtěleních této osoby, která naznačují jiný možný duševní vývoj. Výklad pokračuje:

„Tato entita se může oddělit, protože během jejích pozemských zkušeností se vyvinula z nízkého stupně tak, že už nebude potřebovat další převtělení. Dokonalosti ještě nedosáhla, ale jsou i jiné sféry vývoje. Musí se jen držet svých ideálů. Ale kdo řekne růži, jak má být krásnou? Kdo bude velebit ranní slunce? Drž se víry, která tě naplňuje. Mnozí hodně získají z tvé trpělivosti, pevnosti a sesterské lásky." (5366-1)

Kromě jiného byla v tomto výkladu zmíněna láska k domovu a k rodině, jejíž součást tvořili i sluhové. Tato žena našla ve svém životním výkladu vysvětlení svého tělesného utrpení a podněty k překonání těžkostí. Týto poznatky využila ve svém životě. V odpovědích na otázky v dotazníku, který vyplnila před několika měsíci, odpovídala, že už od dětství měla vážnou deformaci páteře. Lékaři tvrdili, že je nevyléčitelná a bude příčinou její smrti. S touto myšlenkou v sobě bojovala. Jako čtyřletá přišla také o článek prstu.

„Mnoho úrazů v mládí. Ztratila jsem článek prstu. Ruka byla znetvořena, nyní se její stav zlepšil... Pokouším se držet vysokého ideálu a pomáhat s tím i druhým. Vždy se snažím o dokonalost, i když často selžu. Doufám, že už nebudu muset znovu žít.

Když jsem navštěvovala střední školu a vysokou školu, mí rodiče nevěděli, zda budu žít. Několikrát jsem skoro zemřela. Bojovala jsem však silou vůle, aniž bych si na nepřestávající bolestí stěžovala. Léky můj stav vždy zhoršily."

Dotazník se ptal hlavně na výklad o jejím římském převtělení v době Nera: „Máte pocit, že by výklad platil i kdyby mluvil o perském, řeckém nebo východoindickém převtělení?" Odpověděla:

„Když jsem byla malá, má matka chtěla, abych chodila do hudebky... ale neměla jsem talent. Na konci roku mne učitelka hudby vyhodila, protože jsem jí dělala ostudu. Ale lehce a rychle jsem se naučila "Závody Ben Hurova válečného vozu,,. Hrála jsem to při každé příležitosti a to tak dramaticky a rychle, že jsem překvapila všechny posluchače. Když jsem uviděla na obálce obrázek s koni, válečnými vozy, s římskou arénou plnou jásajících davů, zdálo se mi, že jsem součástí celé živé akce — nic jiného jsem neviděla, dokud jsem nezahrála poslední notu. Jako padesátlsedmiletá si myslím, že bych to uměla zahrát i dnes, třebaže jsem se kláves nedotkla více než 40 let. Vlastně je to jediná skladba, kterou jsem se naučila."

Tato žena překonala své tělesné těžkosti silou vůle, trpělivostí a modlitbou. Později napsala:

„Nyní jsem zobrazením zdraví a vypadám mlaději než když mi bylo dvacet."

Z jejího živého popisu je jasné, že tato osoba měía být dramatikem. Běžný čtenář by mohl tento příklad karmy chápat jako boží trest za římské hříchy této ženy. Část karmy může sice vyústit do tělesného neštěstí nebo do zvláštních psychických schopností. Častěji jsou však popisovány jako možnost, sklon nebo zájmy jednotlivce.

Mnoho ze schopností a sklonů zděděných z minulých převtělení se přenáší i do nynějšího života osoby. Například životní výklad pětiletého děvčete začal tím, že tvrdil, jak byla během převtělení ve Francii malířem pokojů. Po této zkušeností: *„Entita bude hledat zaměstnání. I když se vdá mladá, bude hledat podobné zaměstnání".* (1635-3). Toto děvče bylo převtěleno i v Egyptě v době Mojžíše a Jošuu. I když byla Egypťankou, byla k Židům přátelská. Kromě soucitu k Židům byl zaznamenán i sklon cestovat. *„Entita se bude vždy chtít dostat na loď a odcestovat na ní."* (1635-3).

Výklad se porovnával s korespondencí s matkou. I když nebylo zjištěno nic senzačního, je zajímavé, že jako dítě toto děvčátko rádo kreslilo lodě. Matka byla dojata zaujetím, s nímž se zapojilo do diskuse o rasové otázce, zejména co se týče postavení černochů. Svůj názor na tuto otázku vyjádřilo velice přesně. Tvrdilo, že cítí více sympatií k Židům než k černochům, že Židé mají kulturu porovnatelnou s každou jinou vysoce vyvinutou skupinou, třebaže jsou tak diskriminováni. Tvrdilo, že zná Židy, kteří jsou vynikajícími lidmi, a kteří berou svou diskriminaci jako samozřejmost a nebojují proti ní.

V posledním ročníku na vysoké škole začala tato mladá žena středoškoláky vyučovat francouzštinu. Navzdory faktu, že někteří její studenti byli jen o rok mladší než ona. Během studia si vydělávala jako sekretářka. Absolvovala velké vzdálenosti, protože vysoká škola, střední škola, domov a zaměstnání, byly od sebe vzdáleny. Od střední školy hodně cestovala. Nastoupila civilní službu a stala se žalobkyní pro Sociál Security Administration. Poslední zpráva (27. 3. 1967) tvrdí, že je průmyslovou specialistkou pracující v Defence Supply a pořád často cestuje.

Na tomto případu není nic podezřelého. Objevují se v něm však zajímavé body spojené s jejím životním výkladem:

1. nadání k francouzštině
2. vztah k Židům
3. touha cestovat
4. hledání a budování kariéry.

Náhoda? Možná. Vzpomeňme si ale, že Edgar Cayce jí poskytl životní výklad, když jí bylo 5 let!

Existuje reinkarnace ?

Mohli bychom pokračovat a dávat do souvislosti životní výklady různých lidí v různých dobách jejich života. Na velkém počtu je možné ukázat, jak tyto výklady ovlivnily jednotlivce a změnily jejich postoje, zaměstnání a hodnoty směrem k tvořivosti. Samozřejmě, tyto životní výklady vycházejí z existence duše, přetrvávání lidské osobnosti po smrti a myšlenek karmy a převtělování. Nesnažíme se však tyto pojmy *„dokázat".* Důvod je vysvětlen skupince lidí, kteří chtěli získat důkaz o převtělování:

„Při určování, co by mohlo pomoci v této zkušenosti, by skupina lidí musela nejdříve ve své mysli určit, co je důkaz. Pak by si musela být jista, že je tento důkaz důkazem i pro ostatní. Protože nejsme všichni jedné mysli a důkaz nebo znalost je individuální, musíme ji prožít. Co je důkazem pro jednoho, není důkazem pro druhého." (5753-2).

Tento výklad pokračuje a varuje, že nevyužitá znalost je hříchem: *„Nezískávej znalosti jen pro vlastní nečinnost. Vzpomeň si na Adama. Nezískávej to, co nemůžeš tvořivě využít ve vlastní zkušenosti a ve zkušenosti těch, s nimiž se denně potkáváš. Nevnucuj násilím, nabídkou ani nátlakem své vědomosti jiným — při studiu musíš vědět, kamjdeš. Získat vědomosti jen pro své vlastní uspokojení je věcí, podmínkou nebo zkušeností, kterou je nutné chválit. Je to chvályhodné, ale pouze tehdy, jestliže nesměřuješ k pocitu nebo k způsobu výrazu, že si lepší než druzí a to právě pro tuto znalost. Jestliže nevíš, co se svou znalostí udělat, je to kámen úrazu."* (5753-2)

Tedy souhrn dokumentárních dokladů není důkazem převtělování, alespoň ne pro každého. S křivým smyslem pro humor výklad zdůrazňuje, jak důležitá je snaha, aby se člověk stal lepším občanem, lepším rodičem, lepším sousedem.

„Protože zjistit jenom to, že jsi žil, nemá nic společného s tím, zda jsi lepším sousedem, občanem, matkou nebo otcem Ale vědět, že jsi byl nepřátelský, že jsi proto trpěl a dnes to chceš napravit — TO je cenné. Co je spravedlnost? Stačí být milým, jemným, obětavým. Jen je nutné chtít být pomocnou rukou slepce, nohama chromého — to jsou tvořivé zkušenosti. Thto znalost můžeš získat, protože existují převtělení. Jak to můžeš dokázat? Svým každodenním životem" (5753-2)

Je nemožné shromáždit doklady, které by uspokojily každého. V minulosti se takové pokusy uskutečnily. Jeden badatel shromáždil doklady o 124 převtěleních v rané Americe. Pomocí nich bylo možné získat ze soudních a církevních záznamů, ze

starých knih i starobylých náhrobních kamenů doklady, které lze spojovat s informacemi o 56 osobách z celkového počtu 124. I když převtělení je jen jedním z možných vysvětlení vztahu materiálu výkladů k historickým údajům, existují i jiná vysvětlení. Netvrdíme, že takové studie jsou zbytečné. Sbíráním podobných údajů z různých zdrojů, které směřují ke stejnému závěru, však nepomáhá, pouze dodatečně podporuje uvedený závěr. Takových materiálů, které na dlouhou dobu zaměstnají badatele, je ve výkladech mnoho. Podle mne je však nejlepším dokladem pro platnost životních výkladů — a následně i pro převtělování — nepřímý doklad. Vezměme velký počet životních výkladů jednotlivců a vyberme z nich tvrzení o něčem zcela neosobním, např. o historii, o geologii nebo o archeologii. Přepokládáme, že jsou přesná. Zjistíme, že poskytují dodatečné informace a vysvětlují historickou událost nebo přikládají větší váhu geologické teorii nebo vedou k novému archeologickému objevu. Souhlasím, že ani to nebude pro někoho důkazem. Ale je to alespoň pár zrnek, která mohou způsobit příklon k nezvratnému přijetí převtělování jako k uznávanému faktu.

Jako příklady takové nepřímé informace můžeme např. uvést:

V r. 1958 se jistý geolog, člen velké známé východní univerzity dověděl o Edgarovi Caycem a o jeho práci. Během jarních prázdnin se zastavil ve Virginia Beach, kde se chtěl během několika dní seznámit v A. R. E. se zajímavými psychologickými záznamy. Po přečtení několika životních výkladů tam zůstal celé prázdniny. V létě se vrátil a pokračoval ve výzkumu a hledal tvrzení o minulých geologických událostech. Výsledkem tohoto výzkumu byl vědecký článek „Psychická interpretace některých pozdněcenozoických událostí ve srovnání s vybranými vědeckými údaji", vydaný A. R. E. Press v r. 1959. Tento článek byl od té doby revidován a rozšířen a jeho název byl zkrácen na „Zemské změny". Závěry tohoto geologa se však nezměnily:

„Mnozí laici, i profesionálové, kteří prostudovali psychické výklady Edgara Cayceho, se zajímají o to, jaké vztahy mohou spojovat geologický a podobný materiál těchto výkladů s pozemským vývojem, jak ho zformuloval vědecký výzkum. Tento článek byl připraven jako stručná informace o vztahu, který exis-

tuje mezi psychickými údaji Edgara Cayceho a vědeckou interpretací pozemských změn v paralelních obdobích.

Studium asi 50 výkladů Edgara Cayceho popisujících minulé geologické událostí ukázalo, že informace výkladů jsou logické a úplné. Dvacet výkladů popisuje historii země v době pliocénu (10 milionů let př. n. l.). Výklady srovnáváme s nejnovějšími vědeckými informacemi. Jen některé z těchto 20 výkladů se shodují se současnými vědeckými fakty, většinou jsou s nimi v protikladu.

V naší práci se věnujeme 9 psychickým výkladům, které popisují současné i budoucí geologické událostí od r. 1958 do r. 2001 n. l. Hodně katastrof, které jsou předpovězeny na toto období, se vymyká běžným geologickým představám a koncepcím uniformizmu, tj. vymyká se myšlence o postupných změnách.

Většina výkladů o prehistorii byla podána ve dvacátých a třicátých letech našeho století, všechny před r. 1945. Je proto zřejmé, že většina psychických tvrzení předznamenala téměř všechny objevy mladých odvětví vědeckého výzkumu, např. podmořský výzkum, paleomagnetický výzkum, výzkum absolutního věku geologických materiálů. I když výsledky nejnovějších výzkumů někdy mění nebo rozšiřují důležité geologické pojmy, mají mnohokrát opačný vliv na psychické výklady. Totiž — pokládají je za více pravděpodobné."

Jiným příkladem nepřímého důkazu může být úryvek z životního výkladu z r. 1936. Pro lepší srozumitelnost byl mírně upraven.

„Entita byla tím, koho byste v některých organizacích pojmenovali hlavní sestra nebo velitel Esejů. Entita pomáhala a povzbuzovala Ježíšovy učedníky, často přicházela do styku s učitelem na cestách mezi Betanií, Galileou a Jeruzalémem, protože entita byla členkou školy na cestě do Emauz, na cestě do Jericha a k severnímu pobřeží Jeruzaléma. Entita potkávala mnohé, kteří hledali smysl učení, entita se učila ve škole proroků. V té době byla entita prorokem" (1391-1)

V r. 1936 toto tvrzení o převtělení ženy v esejské komunitě blízko Mrtvého moře nebylo významné. Ale o 15 let později byly u Mrtvého moře nalezeny svitky. V r. 1951 byly vykopány ruiny přesně na tom místě, kam je umístil Edgar Cayce ve výkladu z r. 1936. Byly odkryty zbytky esejské komunity známé jako Chir-

bet Kumran, kde byly tyto svitky napsány a poté ukryty v jeskyních v blízkých horách. V r. 1936 ještě nikdo nevěděl, že tyto ruiny, objevené za 15 let, jsou esejskou komunitou. Hroby v okolí Kumranu ukrývaly ženské i mužské kostry. Historické poznatky v r. 1936 mluvily pouze o mužích.

Jiný příklad, úryvek z životního výkladu učiněného 6. 5. 1939: *„Entita byla mezi těmi, které známejako "světce,,. Nejdříve přišla do styku se smrtí a vzkříšením Lazara, později se potkala s Marií, Alžbětou, Marií Magdalenou, Martou. Všechny byly částí zkušenosti této entity, která sejmenovala Salome."* (1874-1)

Jan popisuje v 11. kapitole vzkříšení Lazara z mrtvých a nehovoří o přítomnosti žádné Salome. Bible však mluví o ženě jménem Salome, která se zúčastnila na ukřižování Ježíše (Marek 15:40-41).

I toto neurčité prohlášení životního výkladu odpočívalo v archivu 21 let. Až 30. 12. 1960 uveřejnil *Newsday* zprávu agentury Associated Press popisující objev dr. Mortona Smitha, doktora dějin na Univerzitě Kolumbia. Dr. Smith hovořil o svém objevu na zasedání Společnosti pro biblickou literaturu a výklad Písma. Během studia starých rukopisů v klášteře Mar Saba u Jeruzaléma, nalezl kopii dopisu připisovaného sv. Markovi, který popisuje chybějící zázrak v Evangeliu sv. Marka. Dr. Smith předložil důkaz, že dopis napsal Klement z Alexandrie, autor píšící od r. 180 do r. 202 n. 1. Dopis obsahuje příběh vzkříšení Lazara a připisuje ho sv. Markovi. Předtím se o tomto příběhu mluvilo jen v jednom ze 4 evangelií, a to v Janově. V uvedeném dopisu se objevuje nový svědek zázraku, žena jménem Salome.

Uvedené ilustrace nejsou „důkazem" životních výkladů nebo převtělování. Nabízejí nepřímý doklad o podstatných vyjádřeních v těchto výkladech. Zdánlivá bezvýznamnosť těchto vyjádření byla ověřena a časová mezera dělící vyjádření od jejich ověření, je dělá ještě provokativnějšími.

Většina knih o Edgarovi Caycem se alespoň jednou kapitolou věnuje životním výkladům. První životopis Edgara Cayceho *Je taková řeka,* od Thomase Sugrua, věnoval poslední třetinu díla jejich vlivu na život. V knize *Duševní náhoda* popisuje Hugh Lynn Cayce jejich vliv na jeho rodinu. Jess Stern v knize *Edgar*

Cayce — spící prorok se zabývá předpověďmi v životních výkladech. Dvě knihy Giny Cerminarové — *Mnohá sídla* a *Svět na dosah* — se zabývají jen životními výklady. Příklady osobní a skupinové karmy Cerminarové vybrané z životních výkladů Edgara Caycehojsou vynikající, i když působí znepokojivě. Další důležitou knihou je *Edgar Cayce o převtělování* od Noela Langleye.

O samotném převtělování existuje mnoho přístupné literatury Myšlenka přijímání této teorie mnoha inteligentními jednodivci se objevuje v díle Heada a Cranstona *Reinkarnace, východo-západní antologie.* Mnozí z nejlepších myslitelů světa — např. Platon. Orifen, Spinoza, Schopenhauer — s touto myšlenkou také souhlasí. Převtělováníje jednou z nejstarších a nejrozšířenějších myšlenek o duši. O tomto předmětu existují dvě provokující práce: *Případ převtělování* autora Leslieho D. Weatherheada a *Jak vypadá případ Bideye a Murphyho dnes* od C. J. Ducasse. Weatherhead má ve své knize *Křesťanský agnostik* kapitolu o výrazném případu převtělování.

V uplynulých desetiletích bylo uskutečněno mnoho pokusů postavit víru o převtělování na vědecký základ. Např. v r. 1966 publikoval dr. lan Stevenson, vedoucí katedry neurologie a psychiatrie Lékařské fakulty Univerzity ve Virginii monografii „Dvacet případů vedoucích k převtělování". Netvrdí, že jeho vlastní výzkum je potvrzením této skutečnosti, ale jeho exaktní vědecký přístup to naznačuje. Ve své práci přibližuje případ Imada Elawara, pětiletého dítěte z vesnice Kornayel v Libanonu. Imad tvrdil, že si pamatuje svou předchozí existenci na zemi, ve vesnici blízko Korneyelu. Dr. Stevenson se osobně zúčastnil a zaznamenal Imadovu první návštěvu na tomto místě a první návštěvu lidí, o nichž tvrdil, že si je rovněž pamatuje z předchozího života. Stevenson popisuje i jiné možné vysvětlení událostí, jíž byl svědkem, např. podvod, kryptoamnézie, genetická paměť, mimosmyslové vnímání, zosobnění a vlastnictví. Tento

případ, stejně jako další uvedené v knize dr. Stevensona, nabízí jako nepřesvědčivější vysvětlení převtělování.

Konečným důkazem každé teorie je, že funguje v praxi. Mnozí z těch, kdož obdrželi životní výklad, dodnes žije, takže se jich na to můžeme zeptat. Zmínění autoři Hugh Lynn Cayce, Jess Stern a Gina Cerminarová se s nimi povídali a zjistili, že životní výklady jim v jejich životě pomáhaly.

Zajímavé je, že k tomu, aby životní výklad pomáhal, není nutné, abyste měli vlastní výklad. Můžete se poučit i z příkladu jiného člověka. Na podzim 1962 se v A. R. E. shromáždilo 6 mladých lidí, kteří diskutovali o studiu životních výkladů. I když ani jeden z nich neměl vlastní výklad, jejich postoje se změnily na základě životních výkladů druhých osob. Na své problémy pohlíželi ve světle převtělování a karmy. Navržené přístupy z životních výkladů druhých osob použili k řešení svých problémů tak, jak to Edgar Cayce navrhl jiným lidem. Výsledky byly působivé. Všichni potvrdili, že jim pomohly získat klidnější mysl a pomohly jim odstranit mnoho konfliktů a nedorozumění v jejich životě.

Protože se životní výklady dají takto tvořivě využít, platí to i o životních výkladech, které se dotýkají Atlantidy.

Nejstarší období

„Země byla obydlena zvířectvem dávno předtím, než se objevil člověk". (364-6) Poněkud prozaické tvrzení, které je v souladu s moderními vědeckými názory. Avšak jiná tvrzení týkající se především osídlení země lidmi, se v době, kdy byly výklady poskytovány, s vědeckými neshodovala. Podívejme se např. na úryvky výkladů Edgara Cayceho staré asi 70 let:

„V zemi, dnes známé jako Utah nebo Nevada, když se první lidé rozdělili na skupiny podle rodin... Entita mnohé vytvořila a dala lidem kteříji měli následovat do této země. V ruinách nalezených v pohořích a v jeskyních severozápadní oblasti Nového Mexika jsou ještě vidět kresby, které entita vytvořila asi před 10 miliony let." (2665-2, 2. 7. 1925)

Jiný výklad hovoří o převtělení do oblasti dnešního Egypta, i když — jak říká — části tehdejšího světa se zcela lišily od současných.

„Abychom to srozumitelně vysvětlili dnešnímu člověku, (je) nezbytné pochopit podmínky na Zemi a postavení člověka, protože během lidského osídlení Země často docházelo ke změnám Od té doby mnoho zemí zmizelo a jiné se objevily a zmizely dokonce několikrát. V té době se v Asii a v Evropě objevila dnešní Itálie, Tibet, Mongolsko, Kavkaz a Norsko. Jižní Kordillery a Peru na *jihozápadní polokouli a pláně (dnešního) Utahu, Arizony a Mexika na severozápadní polokouli se také objevily...*

Lidské osídlení bylo na Sahaře a na horním toku Nilu, jeho vody vtékaly do dnešního Atlantiku a ne na sever. Vody Tibetu a Kavkazu směřovaly do Severního moře, mongolské do Pacifiku a vody z nížin do severních moří... V té době bylo na zemi 133 milionů lidí. Od té doby do současnosti uplynulo 10,5 milionů let. Když se na pozemské pláni objevil člověk jako vládce celé sféry, objevil se najednou na pěti místech — 5 smyslů, 5 důvodů, 5 sfér, 5 vývinů, 5 *národů.„* (5748-1, 28. 5. 1925).

V r. 1925, kdy byl poskytnut tento výklad, se rovněž vědci domnívali, že člověk je na Zemi pouze několik tisíc let. Myšlen-

ka, že by na zeměkouli žil miliony let, byla nejen nepřijatelná, ale také směšná. Až poslední objevy posunuly věk lidských dějin dozadu. Údaj z r. 1925 může být ještě dnes nepřijatelný, ale už není tak směšný.

Jaké důkazy, které by dodaly důvěryhodnosti dávnověkému zeměpisu Edgara Cayceho, přinesla moderní věda? Existuje vůbec nějaký důkaz potvrzující, že člověk sídlil na Zemi před 10 500 000 lety? Např. podle *Historické geologie C.* O. Dunbara se tehdy vyvinula oblast Nového Mexika a zachovaly se 10 milionů let staré jeskyně. Vztahy souš—moře zbytku světa v tomto období je ještě nutné vypracovat.

New York Times 10. 8. 1958 v rubrice "Věda v přehledu,, uveřejnily článek "Objev italské kostry předpokládá vyvinutějšího předka,,. Článek popisuje objev dr. Johannese Heurezelera z Basilejské univerzity ve Švýcarsku, který našel celou kostru v italském uhelném dolu v hloubce 500 m. Stáří kostry bylo určeno běžnými ideologickými a antropologickými metodami na 10 milionů let. Dr. Heurezeler vypočítává některé rysy, které ho vedly k závěru, že tento tvor byl člověk, nikoli opice. „Má krátkou tvář, nemá opičí nos, nemá "opičí mezeru,, — typický prostor mezi řezáky a tesáky u opic, přední zuby jsou v dolní čelisti zasazeny rovně, zatímco přední zuby opice trčí dopředu, boční zuby jsou menší než tesáky opice, brada je vpředu zakulacena. Není špičatá. Nosní dírky ustupují a nejsou ploché jako u opic, tři dolní stoličky jsou lidské, otvor pro nerv vedený v dořišs, lni čelisti je také typický pro člověka."

Blízko zkamenělého humanoida byly pozoruhodně dobře zachovány zbytky předchůdců dnešních zvířat a rostlin, o nichž víme, že jsou 10 milionů let staré (vydra, velký masožravec, 2 antilopy, prase, mastodont, dub, vavřín a gumovník.)

Objev dr. Heurezelera nebyl náhodný. V r. 1872 francouzský paleontolog nalezl v uhelné štole v Toskánsku zbytky zkamenělého humanoida. Byly označeny jako vy-

hynulý druh opic. V r. 1933 se dr. Heuzeler těmito zbytky začal zabývat a po prostudování čelistní kosti se utvrdil v názoru, že označení lidoop, resp. opice je špatné. Po 23 letech studia, v r. 1956, uveřejnil dr. Heurezeler své výsledky na zasedání Wenner-Grenovy nadace pro antropologický výzkum. Dr. Heurezelera podpořil i dr. Helmut De Terra z Univerzity Columbia.

S podporou zmíněné nadace pracovala pod vedením dr. Heurezelera a De Terry skupina vědců a za 28 měsíců systematického průzkumu nalezla humanoidní kostru. Její závěr zní: „Kdyby měl člověk společného předka, nebyl to ani opočlověk, ani lidoop. Byl to tvor bez lidské i bez opičí charakteristiky žijící v raném stadiu vývoje savců možná už před 100 miliony let." TVrdí, že „nikdo nemá představu, jak tento prvotní "kus hmoty,,, z něhož se vyvinul i člověk i lidoop, vypadal. Víme jen, že to nebyl lidoop, ani člověk. Problém je, co máme hledat. Nebude to neexistující "chybějící článek,,, nýbrž prvotní "kus hmoty,,, z něhož vyšel počáteční člověk a počáteční lidoop. Každý pokračoval vlastní cestou vývoje."

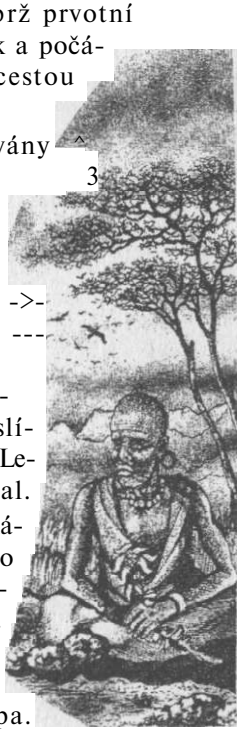

Dlouhou dobu byly za nejstarší považovány lidské zbytky jávského a pekingského člověka. Jejich stáří se odhadovalo na 300—500 000 let. Ale už před Heurezelerovým objevem, v r. 1948, popsal *Miami Herald* objev Roberta Brooma. Ten tvořila zkamenělá dolní čelist opočlověka, obra. Nalezl ho blízko Johannesburgu v Africe. V r. 1949 *Life* o tomto objevu uveřejnil článek s obrázky a zmínil i nález zkamenělých zbytků trpaslíka. Hovoří se v něm také o práci dr. L. S. B. Leakeye v Africe. Leakey v objevech pokračoval. V r. 1960 *Cleveland Plain Dealer* uveřejnil článek o objevení „sinantropa", nejstaršího člověka—jeho stáří: 600 000 let. Leakey zkoumal Olduvai Gorge v Tanganice v Africe. V r. 1963 vykopal kosti různých druhů starověkých lidí, které považoval za výrazně starší než 600 000 let staré zbytky sinantropa.

Určení věku radioaktivní metodou potvrdilo Leakeyho předpoklad a určilo stáří nových úlomků „homo habilis" na 1 850 000 let. Na konferenci „Vznik člověka", která se konala v r. 1965 na univerzitě v Chicagu, přednesl své objevy a oznámil rovněž objev třetího, člověku podobného tvora — pitekantropa. Společně se zbytky kostí popsal Leakey i nalezené primitivní nástroje.

Další novinový článek uveřejnil dodatečné podrobnosti a popsal i nový postup určování stáří pomocí draslíku a argonu. Ten určil stáří kostních zbytků na 1 750 000 let. Ještě novější novinová zpráva ve *Virginian Pilot* (Norfol, štát Virginie) 15. 1. 1967 popsala Leakeyho objevy kostí tvora pojmenovaného Kenyapithecus africanus, jehož stáří se odhadovalo na 14—20 milionů let. Článek se zmiňuje o dalších objevech harvardských paleontologů. O objevu loketní kosti, jejíž stáří bylo odhadnuto na 2,3 až 3,3 milionů let.

V lednu 1967 *Scientific Research* v článku „Budapešťská lebka" popisuje objev zbytku lebky západně od Budapešti učiněný Láslem Vertesem, archeologem Maďarského národního muzea. O lebce tvrdí, že jí je 500 000 let a že patřila Homo sapiens — členovi naší rodiny.

Také nejnovější výsledky a objevy směřují spíše k potvrzení výkladů Edgara Cayceho, než aby je popíraly.

Prvotní osídlení Země

Současná věda potvrzuje, že člověk je mnohem starší, než se donedávna věřilo — což Edgar Cayce ve svých životních výkladech tvrdil už před 60 lety. Jaký to má však vztah k Atlantidě? Kde se s Atlantidou začalo? Citujeme ze všeobecného výkladu z r. 1932:

„Poloha... atlantský kontinent ležel mezi Mexickým zálivem a Středozemním mořem. Doklady o této ztracené civilizaci nalezneme v Pyrenejích, v Maroku, britském Hondurasu, v Yucatanu a v Americe. Existují vyčnívající oblasti... které byly někdy součástí velkého kontinentu. Anglická západní Indie a Bahamy patří k těm, které jsou viditelné dodnes: kdyby se na nich uskutečnil geologický výzkum a to hlavně v Bimini a Golfském proudu mohlo by se to potvrdit." (364-3)

Výklad umisťuje bývalý kontinent nebo ostrovy do stredu Atlantského oceánu tak jako Platon. Vypočítává země, do nichž obyvatelé (Adantidy, pozn. překl.) utekli a místa, kde se dnes nalézají důkazy o této dávno ztracené civilizaci. V dalším výkladu o Adantidě nabízí podrobnější informace o zemském povrchu v těch dobách i odpověď na některé otázky:

„Popiš zemský povrch v době objevení se pěti projekcí."

„To bylo dáno. Nejdříve, nebo na začátku, v kavkazských nebo karpatských horách, nebo v Rajské zahradě, v zemi, která je dnes pouští, mnohé je v horách a v měnící se krajině. Nejsevernější oblasti byly do té doby jižními oblastmi, póly se přemístily tam, kde byly tropické a subtropické oblasti — proto je těžké popsat změny. Nil se vléval do Atlantského oceánu. Kde je nyní Sahara, byl obývaný kraj a to velmi úrodný. Oblast, která dnes leží ve středu naší země, tedy Mississippská nížina, byla v té době pod oceánem Existovala pouze vyvýšenina nebo dnešní oblasti Nevady, Utahu a Arizony, které tehdy tvořily větší část toho, co dnes známe jako Spojené státy americké. Podél atlantského pobřeží se formovala vnější oblast nebo nížiny Atlantidy. Andy nebo pacifické pobřeží Jižní Ameriky tvořilo nejzápadnější část Lemurie. Ural — jeho severní oblasti ležely v tropech. Mongolská poušť byla úrodným krajem Tak si můžete vytvořit představu o stavu země v těch dobách! Oceány obklopovaly souš, dnes se jmenují zcela jinak. Ale odkud jejich jména pocházejí? Co říká o jejich jménech legenda?

Takže se změnami, které byly způsobeny vzpourami v Atlantidě, které přinesly stěhování na jih, současně se změnou osy, se bílá a žlutá rasa přemístily do oblasti Egypta, Indie, Persie a Arábie." (364-13, 1932)

Všimněme si „změna osy". Nejnovější geofyzikální výzkum uvádí, že v dávné minulosti zemské magnetické pole pravděpodobně víckrát změnilo směr. Běžně se to dává do vztahu se změnou magnetických pólů v opačné, třebaže pro to neexistuje žádný důvod. Samozřejmě, posun zemské osy i sklouznutí velkého povrchu pod tekutý střed, mají podobný výsledek. Tato myšlenka se však nezdála geologům tak logická, jako nevysvětlitelný zvrat magnetické polarity.

Právě citovaný výklad, takjako předchozí, se odvolává na „pět

projekcí" — jako kdyby se člověk na zemi objevil *najednou na pěti místech.* Zdá se, že to má souvislost s pěti rasami: bílou, černou, červenou, hnědou a žlutou. Existuje i jasné tvrzení, že těchto pět projekcí se událo najednou a tak vzniklo pět ras. O tom, jak dlouho to trvalo, nemáme žádný důkaz.

„Zjevilo se to, z čeho vzniklo pět ras najednou?"

„Vznikli najednou." (364-13)

Třicetjedna let po uvedeném výkladu, *Evening Bulletin oj Philadelphia* dne 2. 5. 1963, uveřejnil článek o odchodu dr. Carletona S. Coona do důchodu. Profesor Coon byl kurátorem etnologie a profesorem antropologie Pensylvánské univerzity. Článek uvádí, jaký rozruch ve vědeckých kruzích způsobila kniha „Vznik ras" vydaná prof. Coonem v r. 1962, v níž je uvedena teorie o odděleném vzniku pěti ras. Podle článku je dr. Coon přesvědčen, „že člověk se rozdělil na pět ras — nebo podskupin — před půl milionem let, **možná i dříve.** Těchto pět ras se vyvíjelo téměř nezávisle na sobě. Homo erectus se vyvinul na Homo sapiens nikoli najednou, nýbrž na pětkrát. Jak tvrdí, každá podskupina prošla vlastním kritickým prahem inteligence. Předpokládá, že mezi dobou, kdy se první skupina stala sapiens (- moudrý) a než její stala i pátá skupina, uplynulo až 200 000 let."

Odpověď na jinou otázku o pěti projekcích otevírá prostor pro významné filozofické úvahy:

„Proč byl k projekci ras vybrán právě počet pět?"

„To, jak je vidět, je prvek reprezentující člověka v jeho tělesné formě a vztahuje se k tomu, co si může uvědomit od základního

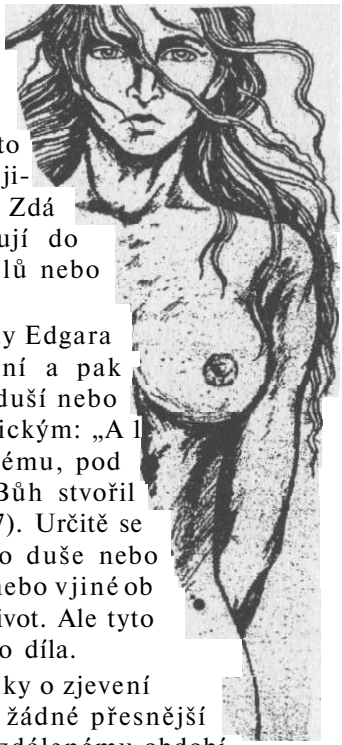

nebo duševního po fyzické vědomí. Jako smysly, cítění různých sil, které člověku přináší činnost ve sféře, v níž se sám nachází." (364-13)

Někteří autoři se domnívají, že toto tvrzení se týká pěti tělesných smyslů, jimiž jsou: zrak, hmat, sluch, čich, chuť. Zdá se, že duchovní stvoření se projektují do hmoty, aby se účastnila zkoušky smyslů nebo pocitů běžných fyzickému tělu.

Pro úplnost je nutné uvést, že výklady Edgara Cayceho obsahují i duchovní stvoření a pak vstup na Zem, nebo stělesnění těchto duší nebo duchovních stvoření. To souhlasí s biblickým: „A l Bůh řekl: Stvořme člověka k obrazu svému, pod le své podoby" (Genezis 1:26) a „A Bůh stvořil člověka k obrazu svému." (Genezis 1:27). Určitě se to vztahuje na duchovní stvoření. Tyto duše nebo tato duchovní stvoření... stavělajinde nebo vjiné ob lasti vědomí, kdy Zem ovládal zvířecí život. Ale tyto otázky jsou nyní mimo zaměření tohoto díla.

Další citace uvádějí zajímavé myšlenky o zjevení člověka na Zemi. Bohužel, neobsahují žádné přesnější časové údaje, ale určitě se vztahují k vzdálenému období. Vybrali jsme právě ty citáty, které dokazují, že podle výkladů Edgara Cayceho jedním z míst, kde se člověk v materiální podobě objevil poprvé, byla Atlantida. Tam začal největší problém, který člověka trápí od jeho vstupu do materiálního světa: použití svobodné vůle pro sobecké potřeby v protikladu s Boží vůlí. Nevíme, o jaké časové rozpětí jde. Výklady kromě 10,5 milionů let hovoří o 100 000 letech, stejně jako o časově neurčených událostech.

„V době poté - asi 100 000 až 98 000 let před příchodem Rá my do Indie, žil v zemi Atlantida jistý Ameilius, který si první všiml rozdílů mezi tvory, obývajícími tu část zemské sféry (tj. At lantidu, pozn. překl.), mezi muži a ženami jako zvláštními entita mi nebo individui. Jejich tělesné tvary se velice podobaly jejich myšlenkovým tvarům, protože byli schopni se posunout směrem,

v němž se jejich vývoj vytvořil v mysli — podobně jako dnes mění améba svůj tvar ve vodách nehybného zálivu nebo jezera. Díky své tělesné touze, která stvořila nebo přidala materiální podmínky, se vytvořili, zpevnili nebo ustálili (tak, že byli) velmi podobni existujícímu lidskému tělu té doby. Barvou se podobali svému okolí tak, jako se mu dnes podobá chameleón. Tak se zformovalijako červení nebo smíšení lidé — ať barvy — později známí jako rudá rasa. Ti uměli používat ve svém dalším postupném vývoji všechny síly, které se projevily v jejich individuálních okolnostech. Prošli těmito částmi a stejně je následovala i žlutá, černá a bílá rasa v jiných částech světa. Ve svém bezprostředním okolí, s těmi možnostmi vývoje v uvedené části světa, byli tito lidé rychlejší než jiné rasy v jiných částech — i když zničení tohoto kontinentu a lidí bylo od nich ještě daleko, zůstal o něm záznam na skalách. Svůj vliv rozšířili i do života lidí zemí, do nichž utekli. I dnes, ať už přímým vlivem svých převtělení na Zem nebo pomocí myšlenekjednotlivců, mohou ovlivňovat osoby, skupiny, národy současnosti.„ (364-3)

Podle Edgara Cayceho se v Atlantidě vyvinula rudá rasa a její vývoj byl rychlý I když jsme předchozí citáty čerpali z všeobecných výkladů o Atlantidě, existují i osobní výklady hovořící o dávných převtěleních a zmiňují také některé uvedené myšlenky. Jedna osoba je popsána jako žijící *"v Atlantidě v době před Adamovým příchodem na Zem, mezi těmi, jejichž existence byla ještě jen předpokládána a fyzická existence byla sexuálně jednotná. Byl tehdy hráčem na trubku nebo na píšťalu.„* (5056-1, květen 1944)

V následujících citátech si všimněme data jejich vzniku — např. životní výklad poskytnutý dávno před r. 1944, který zahrnuje témata mladší 12 let.

"V Atlantidě, když se od sebe oddělila mužská a ženská těla..„ (2121-2, únor 1932)

"V Atlantidě, když se pohlaví poprvé oddělila, patřila mezi první z tohoto dělení, první princezna tohoto období.„ (2753-2, červen 1944)

Vznik a vývoj člověka

„V Atlantidě před Adamem — strážce těch, které pojmenovali věcmi nebo služebníky nebo dělníky lidí — entita cítila potřebu změny nebo reformy, aby měl každý možnost výběru nebo svobody — cítila touhu zlepšit podmínky dělníků — cítila nutnost božího zásahu, aby změnil to, co na Zem přinesl satan a zloba." (5249-1, červen 1944)

Zřejmě tedy Atlantida v těchto raných dobách nebyla pouze sladkostí a světlem. Už tehdy existovaly rozdíly mezi bytostmi, které se projektovaly do materiálních těl. Následující citáty popisují duše nebo duchovní stvoření, která se začala materializovat. Nejdříve to bylo snad formou myšlenek, později jako něco tělesnějšího. Pravděpodobně proto, aby se odlišila.

„V Atlantidě, v době uzavření a požitkářství mnohých, kteří se měli stát materiálními těly." (618-3, 6. 3. 1935)

„To, *co je dnes známo jako Atlantida v době, kdy se první synové člověka vytvořili z hmoty — a pak vzali na sebe činnosti způsobující ničivé síly i s jejich reakcemi, během zkušenosti, kdy Boží synové znovu a znovu přicházeli na Zem berou na sebe tělesnou formu zkušeností."* (866-1, 23. 3. 1935)

Boží duchovní stvoření se materializovala, ale pravděpodobně v nám neznámé formě. Další dvě citace se zřejmě vztahují k člověku:

„V Atlantidě, když jedna osoba poprvé uviděla změny, které možná otevřely potřebu nebo přípravu univerzálního vědomí uvést takovou zkušenost, kterou dnes známe

jako vytvoření člověka — poradce těch, kteří by mohli změnit své činnosti nebo pokusy, které je nutné zbavit přidání materiálna." (2454-3, červenec 1942)

„Ve dnech, kdy synové boží přišli společně k smyslu prvků na zjevení se tělesného člověka na Zemi a tato entita patřila mezi ty, které byly vybrány jako poslové pro všechny sféry." (137-4)

Všeobecný výklad o Adantidě (364-4), v němž jsou tisíce let shrnuty do několika paragrafů, hovoří o raném, rychle se vyvíjejícím člověku a hovoří o činnosti v oblasti elektřiny a letectví, hlavně ve vztahu k dopravě.

Chtěl bych tento výklad vysvětlit. Znamená to, že myšlenkové tvary, které se mohly volně pohybovat v nemateriálním světě (nebo vjiném světě, nežjaký známe svými pěti smysly) se přemístily do materiálních těl. Jakmile to udělaly, byly schopny prožívat materiální pocity — -horko, chlad, radost, bolest apod. Ale čím více hledaly příjemné pocity uplatňováním sobeckých tužeb, tím méně mohly volně vcházet do svých materiálních těl a vycházet z nich. Nakonec v nich zůstaly uzavřeny od narození až do smrti, a tak začalý podléhat fyzikálním zákonům vesmíru. Zřejmě i potom se těšily z cesty do materiálna a začaly využívat a modelovat fyzikální svět podle svých nálad a rozptýlení. Výklad 364-4 pokračuje:

Ale s těmito přechody, s těmito změnami, které přešly jako osobní vlastnosti, zjišťujeme... Synové Tvořivé Síly... se dívají na změněné tvary, nebo na lidské dcery nebo se sami s nimi zneucťují, pohrdáním přinesli nenávist, krveprolévání a sobecké touhy, bez ohledu na svobodu druhých a na jejich přání — a tak nastaly v pozdějším období rozkoly v názorech a rozdílech mezi lidmi těchto zemí." (364-4)

Co znamená „Synové Tvořivé Síly dívající se na lidské dcery" je nutné vysvětiit. Podle mne to znamená, že Zem se postupně vyvíjela podle určitého modelu (uvědomme si, že zvířata byla na Zemi dávno před člověkem — pravděpodobně existovali i člověku podobní tvorové), kteří byli přerušeni projekcí těchto myšlenkových tvorů do materiálního světa. Zdá se, že v mnoha případech se míchali se zvířaty a výsledky byly skutečně bolestivé. Na toto míchání existují různé názory.

Citát z dopisu sv. Pavla Korintským se zdá být ozvěnou této myšlenky a ukazuje na vzniklé problémy. „První člověk ze země, pozemský, z hlíny, druhý člověk — Pán nebes. Jaký byl ten pozemský, takoví jsou i všichni pozemští, a jaký ten nebeský, takoví jsou i všichni nebeští. Ale to říkám, bratři, že tělo a krev nemohou zdědit království Boží, ani narušení nezdědí neporušitelnost." (I. epištola sv. Pavla Korintským 15.47—50)

Výklad pokračuje:

„Tehdy nastala doba, v níž ti (obyvatelé, pozn. překl.) ze zvířecích království napadli tento kontinent. Proto se potkali všechny národy světa, aby připravili cestu a způsob jejich vypuzení. Jinak by byli sami vypuzeni. Tento zvířecí útok vyústil do vývoje ničivých sil, které vznikly a jejich síla a moc mohly být rozděleny. Během této vlády nebo v té době, byly vyvinuty výbušniny, které je možné vystřelovat. Tehdy člověk — nebo lidé — se začal měřit se zvířecími formami, které pokrývaly Zem na mnoha místech. S těmito ničivými silami se poprvé objevily zápalné oběti i první lidské oběti. Tehdy se také uskutečnil první odchod lidí do Pyrenejí. Později stěhování tyto lidi přivedlo mezi černochy nebo míšence, z nichž později vznikla egyptská dynastie. Vidíme je také přicházet do země Og, později se stali Inky nebo Ohummy, kteří postavili zeď pohořími s použitím té síly, kterou tito lidé vytvořili. S touž mocí se z nich — v jiné zemi — stali Budovatelé pahorků." (364-4)

Navzdory zvláštnímu jazyku používanému ve výkladech na popsání těchto dějů, je dokážeme rozluštit. Je zde zmínka o použití výbušnin na potlačení velikých a početných zvířat, která ohrožovala existenci člověka. Jsou zde tvrzení o vystěhování se do Jižní a Střední Ameriky, do Egypta, do Španělska a do Portugalska. Následující část naznačuje základy raných legend lidstva.

„Pro přetrvávající nesouhlas s těmi, kteří udržovali rasu čistou a národy nesmíšené, vyvinul člověk ničivé síly, které používali vládcové. ***Tyto*** *ničivé síly spojené s jinými přírodními plyny, s přirozenými elektrickými silami, způsobily sopečné výbuchy v pomalu chladnoucí zemi a v blízkosti dnešního Sargasového moře se obrátily do hloubek. Opět následovalo stěhování lidí. Navzdory tomuještě dnes v různých částech světa nalézáme alespoň nějaké legendy, které zmiňují "Ráj na zemi,,."* (364-4)

Proberme si tuto část pomocí úryvků z jednotlivých životních výkladů, abychom zjistili, zda se z nich dá složit mozaika toho, co se odehrálo v rané Adanddě.

Za prvé, jsou v nich takové zmínky o přeměně myšlenkových tvarů na materiální těla a narážky na vzdušné a elektrické příhody, [jakoby v té době existoval vědecký pokrok srovnatelný s dnešním. Hovoří se o „atomové síle", o prostředcích na dopravu. Později byly vědecké výsledky použity k ničení. Zdá se, že o tomto období hovoří následující citace:

„V Atlantidě před prvními ničivými silami. i Entita budovala to, co nosilo tyto ničivé stroje plavící se vzduchem i pod vodou." (1735-2, 16. 10. 1930)

„V Atlantidě v prvních dobách, kdy lidé začali v používat zákony spalování na naplnění kůží používaných při dopravě. Úspěšný při používání výtahu v podzemních stavbách." (1730-1, 14. 8. 1930)

„VAtlantidě před vytvořením ničivých sil — spojený s dorozuměním, se stroji lehčími než vzduch, s radioaktivními silami." (1023-2, 17. 10. 1935)

Tyto výklady zmiňují období „před prvním zničením". Všimněme si zmínky o „radioaktivních silách", o létajících strojích a také o ponorných člunech.

Trpaslíci i obři

Jedna z otázek v pozdějším všeobecném výkladu o Atianddě se týkala lidí, kteří tehdy žili:

„Uveďte, prosím, několik podrobností o vzhledu, zvycích, / obyčejích a oblečení lidí v Atlantidě v době před prvním zničením "

„Vidíme, že vyžadují oddělený postupný vývoj těla a jeho vzhledu, jak do bytí vstupoval v různých částech světa. Tak, jako ti, kteří se oddělili od lidí osídlených — jako člověk v různých částech světa nebo toho, co nazýváme světem. jJa&P,

Co se týče tvaru, vidíme, že nejdříve to byly myšlenkové obrazy zvířecího království. Myšlenková těla postupně získávala tvary a různé kombinace (pokud to tak j můžeme říci) různých sil, které se samy nazývaly bohy, vládci stád, hejny drůbeže, ryb apod. Většinou připomínala dnešního člověka (jestliže bychom vybrali jednoho z nich v době krátce před prvním zničením). Byla různé velikosti od trpaslíků po obry — protože tehdy na zemi žili obři, lidé (jak bychom dnes řekli) vysocí (cca 3,5 až 4 m), silné tělesné konstrukce. Z nich byli nejúspěšnější ti, které bychom označilijako ideální — stejně muži i ženy (protože už byli rozdělení). Nejvhodnější byl Adam, který byl v době svého vznikujako pět vjednom" (364-11)

Tyto poznámky nám připomínají objev Leakeyho a dalších, objev ohromných tvorů, i objev kostí trpaslíků žijících před stotisíci lety v Africe. Připomínají nám i bohy a mýty Řeků. Je možné, že tyto mýty a legendy byly mnohem starší než předpokládáme? Možná satyrové, nymfy a jiní divní tvorové existovali?

Některé z osobních výkladů souhlasí s všeobecným výkladem o Adantidě v myšlence přeměny myšlených obrazů na materiální těla:

„V zemi známéjako horní Atlantida, během časů, kdy se objevili mnozí, kteří převzali tělesný tvar z rozptýlených myšlenek vládců země — entita použitá v pokusu ve spojení s různými pod-

mínkami." (2126-1, 17. 11. 1921)

„V Atlantidě během prvních pokusů použít tvořivé síly k oddělení vlivů v činnosti, která se udála ve formě myšlenky a v činnosti tvořivých sil Jediného Zákona." (1745-1, 12. 11. 1938)

„V Atlantidě, nikoli během druhého zničení, nýbrž během prvních dějů a činností různých skupin, které byly součástí vývoje těl a myslí, stejně tak jiných, které byly součástí myšlenky vhodného vývoje pro stanovení soudů a pro činnost otroků." (3022-1, 30. 5. 1943)

I když byly tyto životní výklady poskytnuty v různých obdobích, poskytují zprávu o téže dávné době v existenci Atlantidy.

Když se duchovní bytosti materializovaly, mohly být určitou dobu v kontaktu se sférou, z níž přišly. Následující citát popisuje psychickou komunikaci s vyšším vědomím.

„V Atlantidě kněžka, držitelka bílého kamene nebo toho, pomocí čeho se mnozí lidé před první zkázou Atlantidy spojovali s vesmírným vědomím v rozhovorech a v podobných činnostech." (5037-1, 19. 4. 1944)

Čím více se zamotávaly do materiálního světa pod vlivem svých požitků, tím více ztrácely pohled do své podstaty — svého duchovního původu. Další citát opakuje to, co jsme už slyšeli a určuje počátky lidské sexuality — ta způsobuje problémy dodnes.

„V Atlantidě, když tam byly rušivé vlivy — nebo krátce před prvními rušivými vlivy, které způsobily první zničení kontinentu použitím duchovních věcí pro požitky materiálních lidí. Byla to doba, kterou Písmo označuje jako "viděli synové Boží lidské dcery, že jsou krásné.,, (1406-1, 13. 7. 1937)

Další dva citáty uvádějí pojmy "Synové Belialu,, a "Synové Zákona Jediného,,, které se opakovaně objevují ve výkladech. Zpočátku znějí zvláštně, ale sotva jsou divnější než "Whighové„ a "Toryové„!

"V zemi Atlantidy během doby, kdy začalo dělení na vyznavače Zákona Jediného a na Syny Belialu nebo na zárodek čisté rasy a na ty, kteří se projekcí přetvořili na stvoření známá jako „synové člověka" (tak budou pojmenováni) nikoli na Boží stvoření (1416-1, 27. 7. 1937)

„V zemi Atlantida, když začalo velké vyslovování pochybností

mezi Syny Zákona Jediného a Syny Belialu nebo mezi těmi, kteří byli očištěni dodržováním čistoty rodu a těmi, kteří byli přetvořeni projekcí na myšlené jednotlivce nebo tvory." (1417-1, 30. 7. 1937)

Tato tvrzení vysvětlujeme tak, že někteří z původně duchovních tvorů nebo duší, které se materializovaly pro vlastní zábavu, se určitým způsobem chytily do pastí. Zneužitím tvořivých sil pro vlastní požitek, začaly podléhat zákonu příčiny a následku — a v něm jsou zahrnuty i zákony převtělení a karmy. Tito „Synové Belialu", jak jsou nazýváni ve výkladech, pokračovali v sobeckém vykořisťování Země a jejích životních forem, až ztratili z dohledu svou skutečnou duchovní podstatu. To by mohl být skutečný pád člověka. Duše, která se tak svým sobectvím oddělila od stvořitele, že ani po smrtí není schopna pochopit svou podstatu, je vtahována zpět do svého výtvoru a to do pekla. Některé duše (Synové Zákona Jediného) si uvědomují své předurčení a pokoušejí se vytvořit prostředek (člověka), prostřednictvím jehož duše by mohli pochopit znovu svého Tvůrce. Domníváme se, že tyto pokusy vyvrcholily dávno po zničení Adantidy v Kristovi, který se dobrovolně stal člověkem, aby ukázal lidem, kudy vede cesta domů.

Výklad popisující převtělení v rané Adantidě pravděpodobně potvrzuje myšlenku o dvou rozdílných skupinách:

„Při podávání výkladu zjišťujeme, že je nutné poskytnout i něco z podstaty jevu, aby nedošlo ke zmatkům Protože při popisu vystěhování entity v době prvních ničivých vlivů v zemi nazývané Atlantida nebo Poseidie, často dochází k míchání výkladů o záznamech zda tato země byla Poseidií nebo Atlantidou." (877-26)

Atlantida i Poseidia

Atiantida byla kontinentem nebo velkou souší, která se rozpadla na ostrovy, Poseidie byla jedním z nich. Jak výklad dále tvrdí, Atiantida byla jen jedním z pěti míst, kde vznikl člověk:

„Byla i jiná centra, která se vyvíjela. Protože vznikly mnohé projekce a tvořivých vlivů bylo pět. Protože v těchto centrech se vykrystalizovaly nebo promítly ve formě, která se nazývala člověk, třebaže nelze říci, že to byl stejný člověk, jakého známe

dnes.

Je nutné si uvědomit, že v následující době v Poseidii nebo Atlantidě, byla jen JEDNA ze skupin - a to nejpokročilejší - pozemských bytostí jako individuálních entit nebo duší v té době." (877-26)

V uvedeném výkladu určuje Syny Belialu jako ty, kteří hledali *„potěšitelné, uspokojující využití materiálních věcí pro vlastní potřebu, bez myšlenky na to, jak budou ovlivňovat nebo zhoršovat zkušenosti ostatních. Jinými slovy: dnes bychom řekli, že to byli ti, kteří neměli morální zábrany. Synové Belialu neměli míru, kromě sebe, kromě svého zbohatnutí."* (877-26)

V protikladu k Synům Belialu stojí Synové Zákona Jediného, jejichž měřítkem bylo, *„že duše byla dána Stvořitelem, protože vstoupila z vnějších zdrojů do projekce duševní a duchovní osobnosti v dané době. Bylo to měřítko Zákona Jediného, které Synové Belialu odmítli."* (877-26, 26. 5. 1938)

Zdá se, jakoby duchovní bytosti, které se samy projektovaly do pozemských životních forem, měly tvořivou sílu. Některé tuto moc zneužily k vytvoření groteskních tvarů pouze pro vlastní potěšení a tím přerušily vývoj probíhající na Zemi. Nezačalo to hned. Některé životní výklady popisují období před těmito změnami:

*„V Atlantidě před konečným oddělením dětí Zákona Jediného a dětí Belialu." {*1474-1, 11. 11. 1937)

„V Atlantidě během doby vzniku Synů Belialu jako protikladu, který se stále více —jak se jeho moc měnila na vlastní obohacení - materializoval." (2850-1, 14. 11. 1942)

Rozdíl v názoru vznikl až poté, co se někteří začali více zajímat o uspokojení sobeckých nároků. V životním výkladu například vidíme, jak tato osoba právě v uvedené době ztratila svůj duchovní základ *„přivedením mnohých do postavení sluhů, zmocněním se věcí, které patřily k potěšení z materiálních věcí, z materiálních tužeb těla."* (1315-2, 26. 1. 1932)

V jiném výkladu o dvanáct let později, nalézáme dodatečné podrobnosti o této době: *„V Atlantidě v dobách, kdy začaly činnosti způsobující hádky mezi oběma velkými proudy. Období před prvním zničením země — (byla) mezi dětmi Zákona Jediného, které byly součástí aktivity způsobené velkým učitelem*

v těchto zkušenostech (tj. převtěleních, pozn. překl.). Entita jim je pomáhala překonat poté, kdy si uvědomily vztah individuální entity a univerzálního vědomí nebo Boha. Období pokroku. Entita žila (podle dnešního počítání) 1000 let — vedla mnohé změny na Zemi a přípravu lidských duší, které byly vedeny k pochopení jejich vztahu k Bohu." (3579-1, 20. 1. 1944)

Myslím si, že „věci", o nichž se mluví, byly formami života duchovních bytostí, které se projektovaly do materiálního světa. Možná byly kombinací lidí a zvířat. Byly udržovány v nízkém vědomí a považovány za otroky nebo za stroje. Mohly to být duše, které se oddaly požitkům natolik, že ztradly schopnost i vůli svobodného výběru a tak byly v materiálním světě zcela ztraceny. Jeden výklad, z něhož jsme už citovali, dále popisuje tyto „věci" a protiklady, které je obklopovaly:

„Tyto entity, které tehdy byly výrobci (v dnešním chápání) nebo pracujícími, farmáři nebo řemeslníky nebo těmi, o nichž bychom dnes hovořili jako o strojích. Byli to ti, kteří byli projekcí činnosti jednotlivce ve skupině. A jejich prostřednictvím a vztahů k těm kteří vládli, vznikly rozdíly." (877-26)

Tentýž výklad dále vysvětiuje, co bylo myšleno výrazem „projekce činností jednotiivce ve skupině".

„Tady nalézáme entitu, dnes se jmenuje (—), mezi dětmi ZákonaJediného, vstupující přirozenými zdroji, které byly v té době považovány za způsob vzniku rodiny. Byla to však spíše skupina lidí, nikoli skutečná rodina. Pro ty, kteří patřili do vládnoucích kruhů, byli schopni — když nastala vhodná doba — výběrem nebo přínosem vytvořit kanál ke vstupu nebo projekci entity nebo duše. Tehdy nebyly domácnosti nebo rodiny jako jsou dnešní, byly to spíše skupiny." (877-26)

Jiný výklad hovoří o stejném období.

„V *Atlantidě, když vznikly první pohyby, když činnost Synů Belialu přivedla dcery dětí Zákona Jediného k možnosti těšit se z nadbytku požitků každého druhu, které vyplývaly z lidských vztahů, stejně i z příbuzných činností."* (1999-1, 13. 9. 1939)

Uvedené citáty popisují vznik frakcí následovníků Zákona Jediného stejně jako následovníků Belialu. (Je nutné poznamenat, že Websterův slovník definuje Belial jako „ztělesnění zloby a zla".)

Synové světla a synové temnot

Zajímavé je, že v některých svitcích nalezených u Mrtvého moře nalézáme zmínku o „synech světla" a o „synech temnot". To všechno se odehrálo ještě před prvním zničením Atlantidy. Ve skutečnosti právě rozkol mezi uvedenými frakcemi mohl přispět k prvnímu zničení. Naznačuje to i následující citát:

„V Atlantidě, když se objevily první činnosti způsobující první pohyby a použití vlivů, které způsobily zničení země - patřil k těm kteří sledovali Zákon Jediného, ale byl přinucen vůdci země, aby duchovní zákony zneužil k materiálním ziskům Ten přinesl - nebo byl zaměřen na to, co náhodou znamenalo - zkázu materiální země." (1292-1)

Proč jsou myšlenky a důsledky činností těchto dvou frakcí dávné Atlantidy důležité pro jednotlivce a národy dneška? Odpověď nalézáme v mnoha výkladech. Často — téměř neustále — jsou dnešní jednotlivci spojeni s osobami minulosti, spojeni při řešení dodnes nevyjasněného problému. Někdy tentýž problém pronásleduje osobu několik životů.

Velmi dobře to ilustruje následující životní výklad:

Paní C.: *„Budete mít před sebou život na zemi v r. 1968 týkající se osoby narozené 22. 11. 1910 v Pine Bluff, ve státu Arkansas a pozemský život této entity pod jménem Asmen-n v Atlantidě v době prvních ničivých sil. Popište život entity v té době, uveďte vývoj během tohoto života. Odpovězte na otázky týkající se jejích současných vztahů a vlivů předcházejícího pobytu."*

Pan C.: *„Ano, máme záznamy o této entitě, dnes (1968) známé pod jménem (-) a o prvních zkušenostech Asmen-na v atlantském pobytu. Při interpretaci záznamů entity a při charakterizovaní nebo zviditelnění dnešních osob se některé životní zkušenosti těchto pobytů uvádějí slovně (tak), aby ukázaly koncept pozemské existence během takových přechodných pobytů. Tělesné činnosti by jinak bylo možné těžko vysvětlit údaji o zkušenostech dnes žijící entity. Ale přihlédneme i k nim pokud je to v naší zkušenosti možné.*

Zjišťujeme, že v té době neexistovala práce pro zabezpečení živobytí (jako je tomu dnes). Jednotlivci, kteří byli dětmi Zákona

Jediného — a někteří, kteří byli dětmi Belialu — byli obslouženi automaty nebo VĚCMI, které obsluhovali jednotlivci nebo skupiny. Starali se o domácnost, obdělávali pole apod. nebo vykonávali hospodářské činnosti. Mnohé znepokojivé síly se staly okolnostmi, s nimiž se muselo počítat. Objevily se právě v souvislosti s těmito "věcmi,, mezi dětmi Zákona Jediného a Syny Belialu. Byly vyjádřením toho, co dnes nazýváme Dobro a Zlo nebo duchovní myšlenka a její následek a materiální myšlenka, materiální touha a její následek. Tehdy se entita jako dítě Zákona Jediného, stala součástí zkušenosti.

Život entity — v porovnání s dneškem — probíhal léta místo týdnů, protože v té zkušenosti 500, 600 nebo 700 let neznamenalo více než dnes 50, 60, 70 let.

Aby tomu entita rozuměla, musí zařadit do svých myšlenek následující: Nalézáme entitu FYZICKY zamilovanou do jednoho z dětí Syna Belialu. To byly rušivé vlivy. Vyskytl se pokus ovlivnit entitu, aby se zdržela vztahu k dětem Belialu.

Dnes bychom hovořili o mladém děvčeti, které má vztah se smilníky nebo s těmi, kteří ukáží všechny své vášně. Ti do zkušenosti přinášejí znepokojení. Nalézáme tam i náhodné vztahy — nebo spojení — se synem Belialu. Je zde fyzická touha, fyzické reakce v rozporu s tím, co entitu učili í v rozporu s vnitřním přesvědčením jejích společníků a přátel.

Celá zkušenostje plná vzrušení, protože entita nikdy neztratila pohled, smysl ani potřebu udržovat tělo a mysl a jeho cíle ve správném, přímém vztahu a činnosti

Stejně i dnes nalézáme spojení vzniklá v přechodném pobytu s nějakým individuem nebo s těmi, s nimiž byla entita spojena v předcházející zkušenosti. Následovala zklamání, vnitřní

nespokojenost s vlastními vztahy nebo se svým vlivem na jejich spolupráci." (1968-2, 25. 1. 1940)

Výklad pokračuje zmínkou o tom, jak se tento muž snažil řešit své problémy a zdůrazněním, že je nutné zaměřit se na společné úsilí obou zúčastněných. Podle Edgara Cayceho jsou mnohé rodinné problémy výsledkem vztahů v minulých převtěleních. Neznamená to, že každá rodinná pře pochází z minulosti. Ale jestliže existuje převtělování a jestliže jsme ve spojení s lidmi, které známe už z minulých životů, je pravděpodobné, že mnoho problémů je výsledkem naší činnosti v té době. A co je ještě důležitější: způsob, jak se stavíme ke svým problémům, může ovlivňovat naši budoucnost osobní i národní. Mnozí, pro něž Edgar Cayce vytvořil životní výklady, uměli vyřešit své problémy a zaměřili své snahy na tvořivější, nesobecký život. Budoucnost našeho národa určí pravděpodobně ideály obyvatel a jejich vzájemné vztahy. Podle Edgara Cayceho jsou mnozí dnešní Američané ovlivněni svým předchozím převtělením v Atlantidě. Pohled na to, co se stalo s Atlantidou — a proč se to stalo—může přispět k bezpečnosti nejen Ameriky, ale i celého světa!

Ovládnutí ničivých sil

Jiné výklady o této rané době se zabývají vědeckými objevy srovnatelnými s dnešními. I když vyjádření nejsou přesná, zdá se, že se jasnovidec Cayce snaží začátkem třicátých let poskytnout popis zařízení (lasery, atomové bomby), o nichž se v té době nikomu ani nesnilo.

„VAtlantidě, v době ústupu od Zákona Jediného — vláda Synů Belialu — byla kněžkou v chrámu postaveném proti Synům Zákona Jediného — po určité době se vytvořil veliký vliv radiační aktivity slunečních paprsků, které byly naměřeny na krystaly v *dírácli a vznikla spojení s vnitřními zemskými vlivy."* (269-4, 6. 3. 1935)

\\

„v-
Atlan-
tidě v době
zkázy nebo oddě-
lování země během první
zkázy — mezi těmi, kteří při-. **K-**
pravovali výbušniny nebo podob-
né věci, které dávají do pohybu ohně
. vnitřních zemských sil, které se změnily na ni-
čivé síly." (621-1, 21. 7. 1934)

Člověkem sestrojené ničivé prostředky vyvolaly sopečné výbuchy a zemětřesení. Výsledkem byla změněná tvář země. Části Adantidy byly zničeny.

„V Atlantidě během druhého rozpadu, kdy byly země zničeny tak, že zůstala jen Poseidie, kde dále pracovali Synové Zákona Jediného. V té době využívali mnoho z toho, co objevujeme nebo znovu objevujeme dnes: používali síly na způsob dopravy, stejně jako přírodní prostředky jako pomůcky na zvýšení úrody pro vlastní spotřebu — období, kdy se mnoho myšlenek použilo vhodně v každém směru." (2562-1, 9. 5. 1941)

„V Atlantidě krátce před prvními pohyby země, kdy se používaly mnohé vlivy, které jsou znovu objevovány, a které Synové Belialu obrátili na ničivé — byly užitečné v komunikaci, v dopravě, apod." (2560-1, 8. 5. 1941)

Porovnejme tedy tyto dva poslední výklady z r. 1941 s citátem z Britské encyklopedie z r. 1954, sv. 2, heslo Atomová energie:

„Koncem r. 1938 ukázal O. Hahn a F. Strassmann, že bór, středně těžký prvek, vzniká jako produkt rozbíjení uranu neutrony. Tento objev oznámila Lisa Meitnerová a O. R. Frisch — utečenci z Německa — v Kopenhagenu Nielsovi Bohrovi, který se chystal na návštěvu USA. Po příchodu do USA, v lednu 1939, prodiskutoval tyto výsledky s Einsteinem, J. A. Wheelerem a dalšími. Přítomnost baria znamenala, že se uran rozdělil na 2 téměř stejné části. Byl to veliký skok v transmutaci. Výpočty ukázaly, že taková reakce by poskytovala deseti až stonásobně větší energii než méně násilný jaderný rozpad. Pokus to rychle

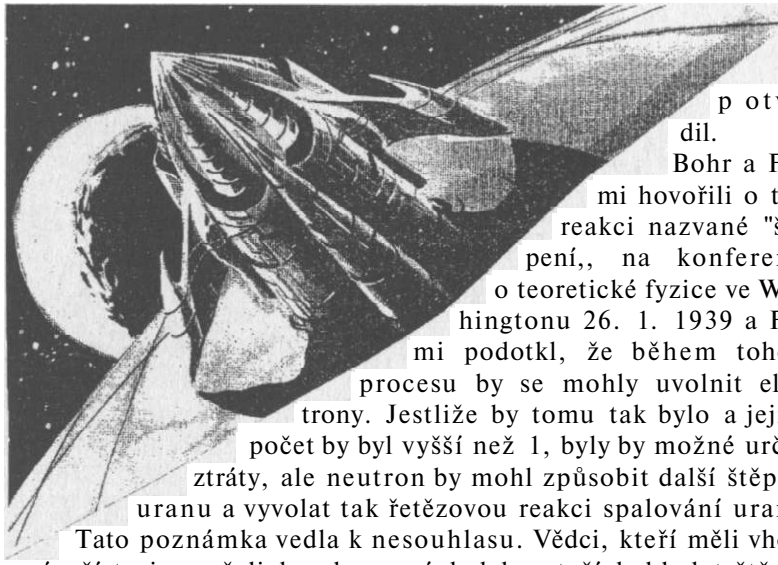

potvrdil. Bohr a Fermi hovořili o této reakci nazvané "štěpení,, na konferenci o teoretické fyzice ve Washingtonu 26. 1. 1939 a Fermi podotkl, že během tohoto procesu by se mohly uvolnit elektrony. Jestliže by tomu tak bylo a jejich počet by byl vyšší než 1, byly by možné určité ztráty, ale neutron by mohl způsobit další štěpení uranu a vyvolat tak řetězovou reakci spalování uranu. Tato poznámka vedla k nesouhlasu. Vědci, kteří měli vhodné přístroje, začali hned ve svých laboratořích hledat štěpné neutrony. Zjistili, že v jednom štěpení jich je asi 2,5 — toto číslo pak bylo během II. světové války zatajováno.

Práce pokračovaly v r. 1940 a zjistilo se, že štěpení pozorované v běžném uranu nepochází z U 238, nýbrž pouze z U 235. Tento izotop se v uranu nalézá v poměru 1:140. Během r. 1941 se v pokusech pokračovalo a 2. 12. 1942 se na Chicagské univerzitě uskutečnila první řízená výroba atomové energie. Byl to triumf pokusů, dedukcí a teorie, k němuž přispěli mnozí vědci, inženýři a technici.

Protože snaha o vývoj atomové energie přinesla pokrok i v mnoha jiných technologiích, bylo dobro pro člověka získáno jako *vedlejší produkt.* Tento vývoj atomové energie se liší od jejího přímého využití jako zdroje síly nebo výbušné zbraně. Dnes — možná právě tak, jako kdysi v Atlantidě — má člověk pod kontrolou sílu, která může být požehnáním o kletbou.

Další podrobnosti prvního pohybu země nalezneme ve výkladu:

„Jmenoval se Deui (vyslovme Dar nebo D-R). Entita byla činná v zaznamenávání zpráv a řídila tyto síly. Nebyly to jenom sluneč-

ni paprsky posilněné krystaly, ale jejich kombinace. Byly to také plyny používané —jak dnes říkáme — k svícení, topení, k pohybu. Také radiační činnosti, elektrické kombinace, teplotní síly páry, plynu a podobně, podle potřeby. Tehdy tato entita, Deui, patřila k těm které se pokoušely využít tyto vlivy k činnosti jiných, kteří —jak už jsme řekli — vyráběli jídlo, oblečení — tj. pro "lidské stroje„ jak bychom je dnes nazvali (nebyly to stroje k získávání energie z krystalů).

Užívání těchto prostředků Syny Belialu přineslo první pohyby tak, jako přesměrování slunečních paprsků Syny Zákona Jediného do krystalů způsobilo sopečné výbuchy a rozdělení souše na několik ostrovů — bylo jich celkem pět.

Poseidie, místo, kde tehdy žila tato entita — Deui — byla jedním z nich Z toho vznikl zmatek, který často vidí ti, kteří se snaží uvedené záznamy vysvětlit." (877-26, 23. 5. 1938)

Bohužel, od objevení se člověka v" před miliony let až do prvního z tří ó . p ^ ^ zničení země nebo změn souše n a ^ Ž , Atlantidu, nemáme uvedeny žádné časové údaje. Mnoho výkladů se zmiňuje o téže události, o setkání národů a o boji se zvířaty, která je ohrožovala. Datum tohoto setkání známe — rok 50 722 př. n. 1. — ale zda má spojitost s prvním zničením Atlantidy není známo. Setkání se uskutečnilo asi v Atlantidě, zmiňují se letecké lodě a smrtící „laserové" paprsky. Jeden výklad hovoří o „posunu pólů", který doprovázely ^ změny souše:

„V Atlantidě během prvních pohybů ®

způsobených zneužíváním vědomostí. Síly, které bylo nutné využít k tvoření, se použily k ničení — entita patřila k Synům Belialu, ti použili ničivé síly k zničení zvířecího života, který v jiných zemích všechno zpustošil." (1387-1, 1. 6. 1937)

Několik výkladů hovoří o jakémsi světovém setkání, které se uskutečnilo, aby pomohlo nalézt řešení problémů se zvířaty. *„Mezi těmi, kteří přišli jako zpravodajci z cizích zemí, když se lidé chtěli zachránit před suchozemskými zvířaty a vzdušnými ptáky."* (2656-4, 15. 4. 1926)

„V době, kdy se lidské národy shromáždili, aby se chránili před vzdušným a suchozemským zvířectvem přišel na setkání ve stroji lehčím než vzduch." (2749-1, 13. 5. 1926)

„V Indii, za vlády Saida — mezi těmi, kteří se shromáždili, aby zbavili zefn obrovských zvířat, jimiž byla obsazena. Avšak led příroda, Bůh, změny pólů a zvířata byla zničena, jak člověk tehdy předpokládal." (5249-1, 12. 6. 1944)

„Z té země, do níž přišli zpravodajové, když nastalo shromažďování lidí na obranu proti suchozemským i vzdušným zvířatům." (2855-1, 29. 5. 1926)

„V zemích, kde se shromáždili národy k boji se silami zvířecího světa a království, které ničilo lid a lidský život. Entita mezi těmi, kteří používali vzdušné prostředky, mořské i suchozemské prostředky, jako síly v boji a ničení zvířecího království. Entita si po této zkušenosti uměla představit, jak proběhlo zmizení předhistorických zvířat." (2893-1, 13. 8. 1929)

„ — když byla Poseidie mocností, když se uskutečnilo setkání, na které byli pozváni z různých zemí ti, kteří uměli určit prostředky a způsob kontroly zvířat ničících země. Entita byla mezi těmi, kteří řídili lodě plavící se vzduchem i vodou. Byla také strůjcem výtahů a potrubí se stlačeným vzduchem a párou i kovů k jejich proudění. Týká se to hlavně věcí kontrolovaných facetou na radiaci slunce v kovy, i její kontroly a to i u vzdušných lodí." (2157-1, 27. 3. 1940)

Máme zde osm různých údajů uvedených

v průběhu 18 let v osmi různých životních výkladech. O Edgarovi Caycem můžeme říci, že během spánku využíval obdivuhodnou paměť. Právě kvůli opakování údajů dostal i další otázky.

Atlantida 50 OOOlet př. n. I.

„Poraďte mi, prosím, jak připravit a přednést článek, který jsem připravoval na Velký kongres v době zničení obrovských zvířat, která kdysi ovládala zem "

„V té době, kdy to bylo nezbytné, si myslitelé skupin v různých částech země uvědomili — podobně, jako bychom dnes vysílali celosvětové rozhlasové relace — hrozbu v jednom nebo v několika bodech. A proběhlo setkání těch, kteří se měli na pozoru — dnes by to byli vědečtí myslitelé — k zjištění způsobu a prostředků k odstranění tohoto ohrožení.

Co se týče způsobu shromažďování, podobal se startu Grafa (GraJ Zeppelin?), který sbíral reprezentanty několika zemí, kteří se měli shromáždit nebo měli v této věci spolupracovat. Bylo to v zemí, která se dávno ztratila. Existuje jen ve vnitřních myšlenkách nebo ve vizích těch, kteří se do ní vrátili nebo vracejí, v dnešních sférách. Způsoby a prostředky vybrali takové, aby změnili životní podmínky, které zvířata nezbytně potřebovala pro svou existenci v jistých částech sféry nebo země, kterou tehdy obývala. Bylo to uskutečněno způsobem který bychom dnes přirovnali k Smrtícímu paprsku nebo k superkosmickému paprsku, který bude objeven v následujících 25 letech."

„Kdy se toto setkání uskutečnilo?"

„V roce 50 722 *př. n. l.„*

Tento výklad byl poskytnut 21. 2. 1933, o 25 let později je rok 1958. Obraťme se znovu na Britskou encyklopedii z uvedeného roku. Pod hlavičkou Fýzika nalezneme dva objevy, které by se mohly vázat k smrtonosným paprskům.

"Po objevení antiprotonu v r. 1955 začala skupina vědců Kalifornské univerzity v Berkeley vyrábět a zjišťovat antineutrony. K vytvoření stabilního zdroje antiprotonů používali 6 000 000 000 voltový protonový svazek bevatronu. Usoudili, že vystřelováním antiprotonů tuhou látkou lze vyrobit andneutrony tak,

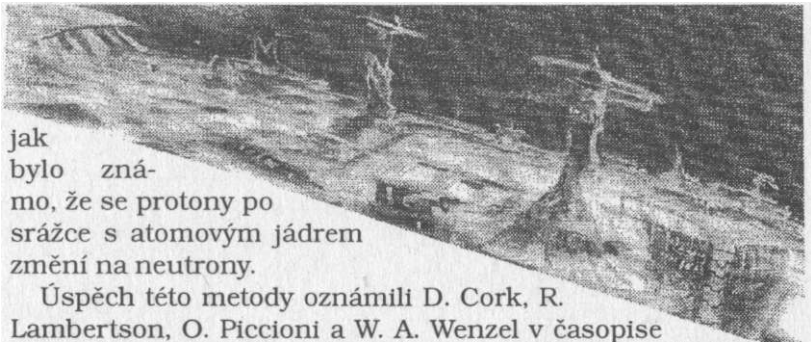

jak bylo známo, že se protony po srážce s atomovým jádrem změní na neutrony.

Úspěch této metody oznámili D. Cork, R. Lambertson, O. Piccioni a W. A. Wenzel v časopise *The Physical Reuiew* na začátku r. 1957. Společně s objevem antineutronu byla potvrzena i základní symetrie. Pro každou částici, která se v přírodě objeví, existuje jiná částice, nazvaná „antičástice", s opačnými elektrickými a magnetickými vlastnostmi.

Objevem antineutronu se objevila teoretická možnost vytvoření stonásobně účinnějšího zdroje energie, než jaký do té doby existoval. V zásadě se antineutrony mohou spojovat s antiprotony a vytvářet „antihmotu". Když se antihmota dostane do kontaktu s běžnou hmotou, mění se celá na energii a nejen její část jak je to v případě jaderného štěpení nebo štěpné reakce.,,

Tento článek popisuje jiný objev z r. 1958, který je ještě více v souladu s myšlenkou krystalické energie. „Podle předpokladů dr. Bloembergena z Harvardské univerzity, byl H. E. D. Jeovillem, G. Feherem a H. Seidlem z Bellových telefonických laboratoří vytvořen a dán do provozu "MASER, (Microwave Amplification by Stimulated Emission of Radiation — mikrovlnný posilovač řízeného vysílání radiace). Zesílení se dosáhne nahromaděním energie v malém izolovaném krystalu se speciálními magnetickými vlastnostmi. Uvolnění energie spouští náhodný signál tak, že krystal vysílá víc energie než přijímá."

Vývoj různých druhů MASERŮ pokračuje i dnes. Únorové číslo *Electrical Engineering* z r. 1961 ohlašuje pokusy IBM se dvěma novými MASERY nebo „lasery". Oba umožňují nepřetržité vytváření koherentních světelných vln k použití ve vesmírné komunikaci i k vědeckénu a průmyslovému využití. *Electrical Engineering* v dubnu 1961 popisuje rubínový optický ma-

ser a v prosinci 1961 uvádí plynový optický maser, tj. laser. Následující číslo zmiňuje práci Westinghousu na projektu změny slunečního světla na elektřinu pomocí termoelektrického generátoru. *Bussiness Week* dne 30. 12. 1961 v rubrice Nové výrobky uvádí „Laserové dělo vystřeluje světelné paprsky". O 8 měsíců později se tento časopis ve zvláštní reportáži věnuje popisu „Laseru". Od té dobyje technická literatura plná nových laserových výsledků. Lasery mají obrovské možnosti v komunikaci a tisíce jiných mírových použití: v měření, kontrole, v lékařských přístrojích, při chemických reakcích, řezání, svařování i v základním výzkumu. Je zřejmé, že mohou mít i ničící potenciál jako zbraně.

Shrnutí všeho, co jsme doposud uvedli v životních výkladech o atlantských převtěleních ukazuje, že:

1. Člověk existuje na zemi nejméně 10 milionů let.

2. Atlantida bylajedním z míst, kde se člověk vyvinul.

3. Člověk vznikljako duch, nejako fyzické tělo. Duše se samy změnily na hmotu, pravděpodobně pro vlastní různorodost přerušily tak vývojový model probíhající na zemi. Využitím tvořivých sil k sobeckým cílům, se člověk do hmoty a materiálna tak zamotal, že téměř zapomněl na svůj božský původ a vznik.

4. Už v dávných dobách člověk dosáhl vysoké technické úrovně, která se vyrovná dnešní — možná že ji dokonce převyšoval.

5. Tak, jako zneužití duchovních sil způsobilo zmatek, námahu a sebezpytování, zneužití vědeckých a materiálních výdobytků lidstva způsobilo zničení země.

Legendy Hopů *Hcpi U*

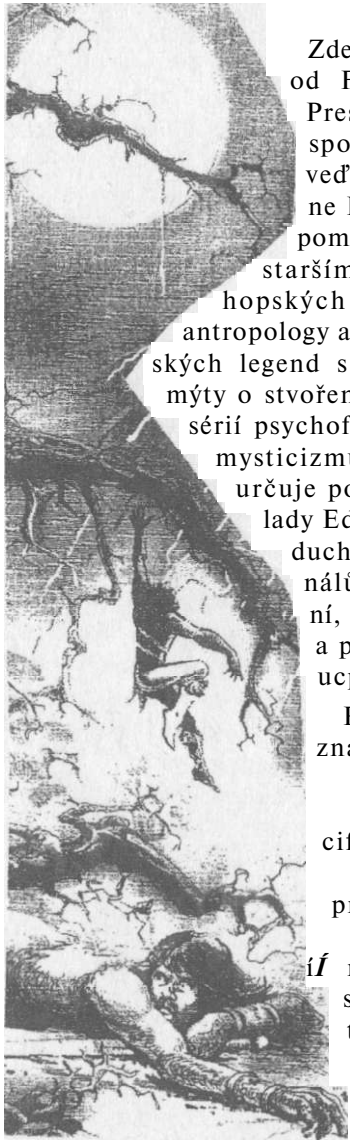

Zde bych rád poukázal na *Knihu Hopů* od Franka Waterse (vydaná ve Viking Press, New York, 1963). F. Watersův spolupracovník byl Oswald Biely Medveď Fredericks, čistokrevný člen kmene Hopů, absolvent vysoké školy. S jeho pomocí si mohl F. Waters povídat se staršími kmeny a rozmotávat tajemství hopských slavností, které léta udivovaly antropology a etnology. Zajímavé je srovnání hopských legend s výklady Edgara Cayceho. Hopské mýty o stvoření spojují člověka s jeho stvořitelem sérií psychofyzických center v těle. Připomínají mysticizmus hindů a Tibeťanů, který také určuje podobná centra, „čakry". Mnohé výklady Edgara Cayceho naznačují, že tělesně-duchovní spojení pomocí tělesných kanálů — těmi jsou: šišinka, slinivka břišní, nadledvinky, tymus, štítná žláza a příštítná tělíska, pohlavní žlázy — je ucpáno. *U / ľjtJk'r*

První svět a první lidé Hopů se značně podobají popisům Edgara Cayceho o vstupu člověka do materiálního světa. Myšlenka o medicifimanovi, který je schopen určit diagnózu díváním se na člověka prostřednictvím malého krystalu připomíná medicinmana vidícího „auru" nebo barevné světelné záření lidského těla, o němž Edgar Cayce často hovoří. Její barvy závisí na tělesné kondici. *íÍ*

Hopské legendy popisují zánik prvního světa, protože lidé „použi-

li vibrační centra svého těla jen k pozemským účelům, zapomněli na stvořitele." Legenda pokračuje popisem rozdělení lidí a zvířat a zničením prvního světa sopečnou činností a ohněm. Někteří lidé se zachránili v jeskyních a postupně vytvořili druhý svět. Tento druhý svět hopské legendy tvoří vysokou civilizaci, kde „byly postaveny vesnice a obchodovalo se se zbožím". Ale čím více lidé obchodovali, tím více chtěli mít a „brzy zapomněli zpívat modlitby ke svému stvořiteli a začali se modlit ke zboží, které si vyměňovali a prodávali". Hádali se a začali mezi sebou bojovat. Zánik druhého světa — podle hopské legendy — je zajímavý:

Zem se přestala pravidelně točit, zcela ztratila rovnováhu, vrtěla se kolem a dvakrát se převalila. Hory se ponořily do moře a moře se rozlilo po souši. Svět se změnil na studený prostor bez života a zmrzl na led.

To připomíná tvrzení Edgara Cayceho o posunu zemských pólů a o době ledové spojené s celosvětovými klimatickými změnami, o nichž máme historické údaje.

V hopské legendě existuje také třetí a čtvrtý svět, stejně tak myšlenka o příchodu Hopů do Arizony z jižní země. I to — jak ještě uvidíme — nalezneme ve výkladech Edgara Cayceho.

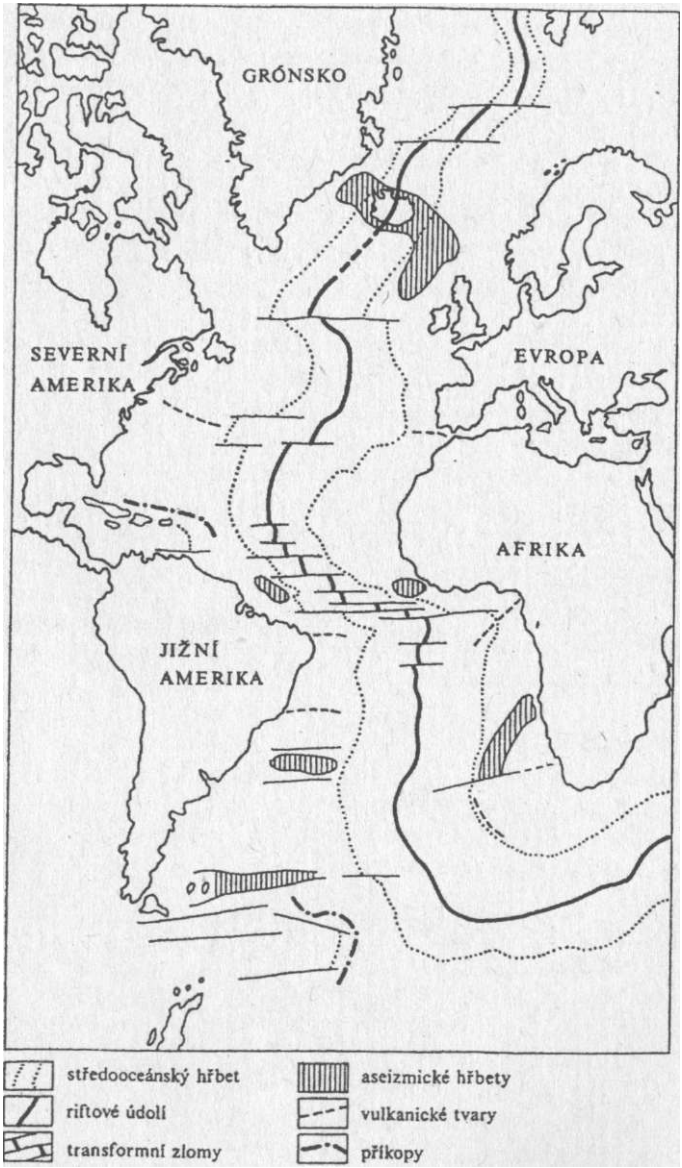
GRÓNSKO
SEVERNÍ AMERIKA
EVROPA
AFRIKA
JIŽNÍ AMERIKA
středooceánský hřbet
riftové údolí
transformní zlomy
aseizmické hřbety
vulkanické tvary
příkopy

Druhé období Atlantidy

Mnoho životních výkladů se týká druhého období zániku, kdy byly zničeny další části Atlantidy. Během té doby — tj. o několik desítek tisíc let později (od 50 000 př. n. 1. do 10 000 n. l.) —se uskutečnily velké vědecké objevy. Ale mezi lidem pokračovaly názorové neshody. Citujme z životních výkladů:

„V Atlantidě během ohromného rozvoje způsobů, prostředků a použití velkých výdobytků lidstva na zemi — věci na dopravu, dnes je známe jako letadla, tehdy to byly vzdušné lodě, protože byly provozovány ve vzduchu i v jiných prostředích." (2437-1, 23. 1. 1941)

Komunikace a doprava byly tehdy zřejmě více vyvinuty než dnes.

„V Atlantidě, když se vyvíjely prostředky, které umožnily přepravu lidí do různých oblastí země a do jiných zemí. Tehdy byla entita navigátorem" (2124-3, 2. 10. 1931)

„V Atlantidě, když lidé porozuměli zákonu všeobecných sil. Entita přenášela zprávy prostorem do jiných zemí, obchodovala.,, (2494-1, 7. 2. 1930)

Následující tři výklady používají termín "temná stránka života,,. Zmiňují i "všeobecné síly,, a "ne ze současnosti,,. Protože byly poskytnuty v r. 1928, 1929 a 1930, dávno před objevením atomových ponorek a jaderných reaktorů, domnívají se někteří autoři, že tím byla myšlena *jaderná* energie, která je "všeobecnou silou,, a je možněji použít pro lidské dobro stejně jako k ničení.

"V *Altě, v Atlantidě, mezi těmi, kteří patřili k nejvyvinutějším v materiálním využití těchto sil patřících k temné stránce života nebo k schopnosti využít síly dnes neznámé mnoha způsoby pro lidské potřeby.„* (2913-1, 6. 9. 1928)

Atomová energie byla objevena po r. 1928.

„V Atlantidě nebo v Poseidii — entita vládla pompézně, mocně, v souladu s tajemstvím použití toho, co známe jako temnou stránku života nebo využívání všeobecných sil známých v té době." (2897-1, 2. 5. 1930)

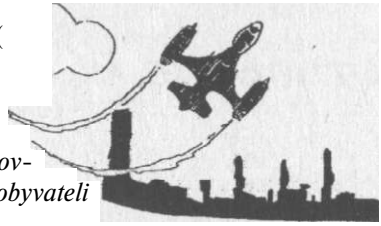

Následující výklady se týkají rádiového a televizního spojení: (

„V zemi známé jako Poseidie, muzikant v chrámu, všemožné zvuky na hudebních nástrojích. Civilizace materiálně na vyšší úrovni než dnes. Zbožňovaný obyvateli země." (38-1, 23. 6. 1928)

„V Atlantidě během vyššího stavu civilizace, učitel psychologického myšlení a studia, hlavně přenosu myšlenek éterem." (187-1, 16. 5. 1925)

„Ve městě Peos, v Atlantidě — mezi lidmi, kteří rozuměli využití temných stránek života nebo negativních vlivů na zemskou sféru. Z těch, kteří mnoho vědomostí předávali zvukem, hlasem a obrazem apod., lidé té doby." (2856-1, 7. 6. 1930. Tento výklad z r. 1930 byl poskytnut dávno před používáním televize.)

„VPoseidii, kde entita žila mezi těmi, kdož měli na starosti uschovávání hybných sil získaných z velikých krystalů. Soustřeďovali tak světlo, tvary činnosti, řídili lodě na moři i ve vzduchu, stejně tak vymoženosti těla, jako je televize a záznam hlasu." (813-1, 5. 2. 1935)

Je zajímavé všímat si rozdílů v časových údajích a měnící se informace v uvedených citátech. Byly poskytnuty od r. 1925 do r. 1941. Už ve výkladech poskytnutých v r. 1925 se uvádí televize jako běžný prostředek v AUantidě. Tento výklad pochází z období před komerčním použitím televize v USA. Je pravda, že mechanické schéma televize objevil už v r. 1884 P. Nipkow a od r. 1910-1930 se na poli mechanické televize udělal kus pozoruhodné práce. Od tohoto mechanického systému bylo později upuštěno a byl nahrazen elektronickým. Ikonoskop byl vynálezem Zworikyna v r. 1923 a disektor vynalezl Farnworth v r. 1928. Pravidelné vysílání programů začalo až v třicátých letech.

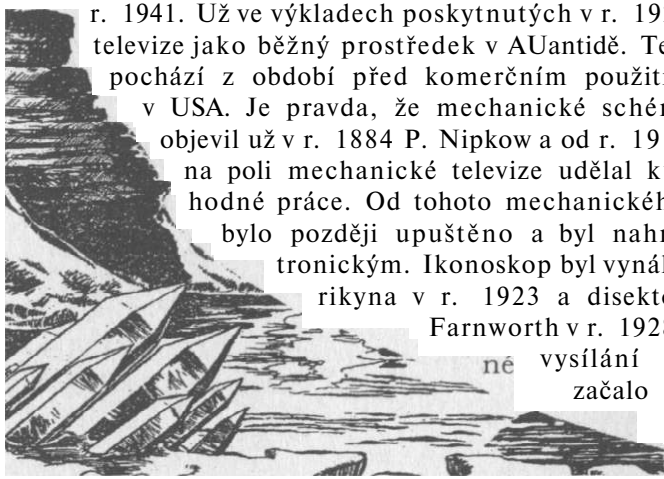

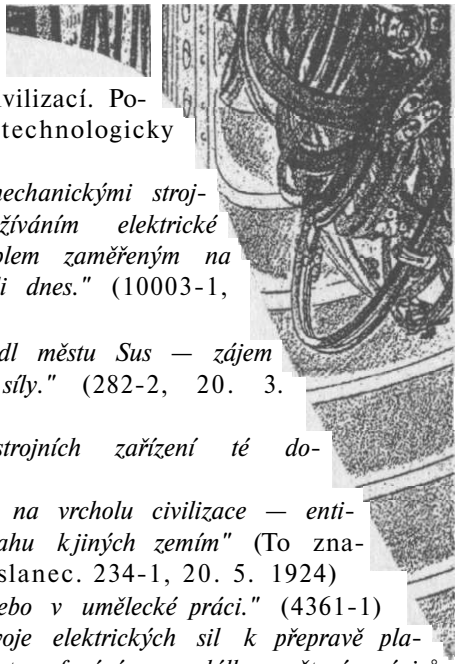

Jiné výklady zdůrazňují technický vývoj srovnatelný — nebo na vyšší úrovni — s naší civilizací. Popsány jsou vymoženosti technologicky vysoce vyvinuté civilizace.

„Přicházel do styku s mechanickými strojními zařízeními, s využíváním elektrické energie, s radiací a s teplem zaměřeným na obchod — tak bychom mluvili dnes." (10003-1, 6. 3. 1937)

„Jmenoval se Lus-lu. Vládl městu Sus — zájem o mechanické a chemické síly." (282-2, 20. 3. 1931)

„Vynikal v používání strojních zařízení té doby." **(2122-1).**

„VPoseidii, když bylaAlta na vrcholu civilizace — entita ve službách země ve vztahu kjiných zemím" (To znamená: diplomat nebo velvyslanec. 234-1, 20. 5. 1924)

„V Poseidii, v malířství nebo v umělecké práci." (4361-1)

„V Atlantidě, v době vývoje elektrických sil k přepravě plavidel z místa na místo, fotografování na dálku, čtení nápisů skrz zeď i na dálku, překonávání přitažlivosti, přípravy krystalu, hodně mocného krystalu. Mnoho z toho přineslo zkázu." (519-1, 20. 2. 1934)

„V Atlantidě, před druhou zkázou, když se *rozpadávala na ostrovy. Tehdy začala pokušení v činnosti mezi Syny Belialu a dětmi Zákona Jediného. Entita mezi těmi, kteří vysvětlovali zprávy získané krystaly a ohněm, které měly být věčnými ohni přírody. Nové výsledky v cestování vzduchem a vodou nejsou pro něj překvapením, tyto výsledky znamenaly počátek vývoje a sloužily k útěku v té době."* (3004-1, 15. 5. 1943)

Datum tohoto tvrzení je příznačné — do 2. světové války se letadla nepoužívala jako prostředek k přepravě těžkých nákladů. V r. 1944 uveřejnil úřad pro zemědělskou techniku USA výsledky vlastního pokusu s leteckou přepravou hlávkového salátu ze Salinas Valley v Kalifornii do Detroitu, stejně jako čerstvých jahod a rajčat z různých částí jihu do míst na severu. Od

té doby se převáží letadly hodně čerstvých potravin z polí do New Yorku, Bostonu a na další východní trhy. Podle údajů amerických leteckých dovozců jejich stroje v r. 1950 převezly 100 milionů tun nákladu a 80 milionů tun bylo převezeno expresně.

Neuvěřitelná technická vyspělost

Další výklad je z r. 1933. V té době byl úplnou fantazií a zněl zcela neskutečně. Dnes jsou již atomové elektrárny v provozu a atomové štěpení je možné. Pokroky ve vývoji laserů a maserů jsou také rychlé. Články o nich jsou označovány dnem jejich zadání do tisku. A myšlenka uvedeného výkladu není dnes vůbec divná.

„Jak říkám, entita patřila k těm kteří se věnovali mechanickým zařízením a využívali je v té době. Jak víme, byla to doba, v níž se objevilo hodně toho, o čem se předtím nikomu ani nesnilo - a nesní ani dnes." (440-5, 20. 12. 1933)

Následující pasáž z téhož výkladu hovoří o „ohnivém kameni" nebo o prostředku na výrobu energie. Vypadá to velmi podobně jako štěpení nebo štěpná reakce, během níž se teplo přímo mění na elektrickou energii. Zdá se, že Atianťané uměli uskutečnit bezdrátový přenos vytvořené energie a využívat ji. Tento výklad pochází z r. 1933 — tedy z doby před vybudováním jaderných elektráren, před objevem laseru, z doby, kdy ještě nikdo nesnil 0 procesu štěpení nebo o horkém plazmatu uzavřeném magnetickým polem. Dnešní laik by byl sotva schopen přesněji popsat nejnovější vědecké výsledky.

„O ohnivém znamení — činnost entity se využívala v tvořivých 1 ničivých silách té doby. Bylo by dobře, kdybychom alespoň některé z nich popsali tak, aby tomu dnešní entita lépe rozuměla.

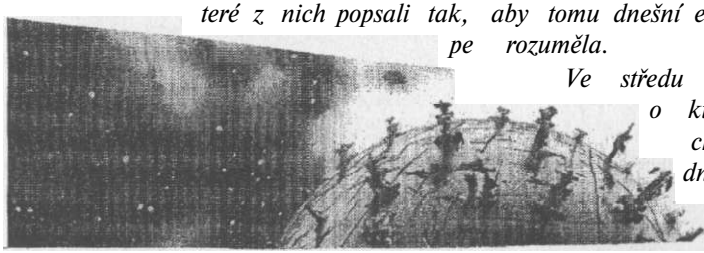

Ve středu budovy, o které bych o m dnes řekli, že je

vyložena nevodivým kamenem — něčím jako azbest, s... jinými nevodiči, jaké se dnes vyrábějí v Anglii pod názvem dobře známém těm, kteří s těmito věcmi pracují.

Budova nad kamenem je oválná nebo kupolovitá. Nalézá se v ní... místo umožňujícíjejí částečné otevření odsunutím (střechy, pozn. překl.) tak, ze aktivita hvězd — a koncentrace energií z hořících těl stejnějako z prvků, které se nalézají a nenalézají v zemské atmosféře, je možná.

Koncentrace přes prizma nebo dalekohled (tak bychom ho nazvali dnes) byla taková, že účinkovala na přístroje spojené různými způsoby přechodu indukční metodou. Tý umožňovaly kontrolu, dnes pojmenovanou kontrola rádiovými signály nebo příkazy na dálku. Zatím síla kamene působila na hybné síly v lodích.

Budova byla postavena tak, aby po odsunutí kupole zůstala jen malá — nebo žádná — překážka v přímém vysílání síly k více lodím, které měly překonat prostor bez ohledu na to, zda byly v dosahu viditelnosti, pod vodou, vjiném materiálu nebo za ním

Příprava tohoto kamene byla zcela v rukou zasvěcenců a entita patřila k těm kteří řídili vzniklé vlivy radiace. Měly tvar neviditelných paprsků, ale na kameny působily tak, že v nich uvolňovaly hybnou sílu. Vzdušné lodě byly zvedány plyny, i když se vznášely kolem země jen pro potěšení, stejně tak lodě ve vodě a pod vodou.

Všechny byly ovlivněny koncentrací paprsků vysílaných z kamene umístěného ve středu energetické stanice nebo elektrárny (jak se bude v dnešní době jmenovat).

V těchto aktivních silách uvedla entita do činnosti ničivé síly. Zapojením — v různých částech země — toho druhu, který měl vytvářet energii pro různé lidské činnosti ve městech, městečkách i na vesnici. Tý byly neúmyslně naladěny velmi silně a způsobily druhé zničení země. Ta se rozpadla na ostrovy, které byly později dějištěm dalších ničivých sil" (440-5, 20. 12. 1933)

Další část výkladu nás opravňuje tvrdit že se využívala jaderná energie a radioaktivní síly. Potvrzuje, že tatáž síla se využívala při zacházení s osobami. V současnosti je známa jako rentgenové paprsky a radioaktivní prvky.

„Tímto ohněm se rovněž obnovovala těla jednotlivců: ozařováním — použitím paprsků z kamene — vlivem, který přenesl ni-

čivé síly na živý organismus. Tak tělo znovu omládlo a zachovalo se až do náhodného konce. Připojilo se k těm, kteří pracovali na rozdrobení země, tj. spojilo se s Belialem, aby způsobilo jeho úplnou zkázu. Tam se entita ztratila. Zpočátku nebylo ničení záměrné, ani se o to nesnažila. Později se používalo jako způsob k zvětšení moci." (440-5, 20. 12. 1933)

Následující část zní jako popis zmagnetizované nádoby obsahující horké plazma nebo jako popis ohromného laseru:

„Co *se týče popisu konstrukce tohoto kamene: vidíme velký cylindrický dalekohled (podle dnešní terminologie), vybroušený tak, aby kámen přikrývající vrch soustředil energii nebo sílu tak, aby se koncentrovala mezi dnem cylindru a tímto kamenem. Záznamy o jeho konstruování existují na třech místech na zemi, jak ji známe dnes: v potopené části Atlantidy nebo v Poseidii, kde lze objevit část chrámů pod věčnými nánosy mořských vod — v blízkosti ostrovů Bimini vzdálených od pobřeží Floridy. A (za druhé) v chrámových záznamech v Egyptě, kde entita později pracovala na záchraně záznamů země, v níž byly drženy. Také (za třetí) byly tyto záznamy odneseny do dnešního Yucatanu v Americe, kde tyto kameny (o nichž se ví tak málo) budou — za několik měsíců — objeveny.*

V Yucatanu existuje i EMBLÉM. Uvědomte si to, protože tak ho snadněji nalezneme. Protože je přinesou do této Ameriky, do USA. Vidím že část přinesou do Pensylvánského státního muzea. Část těchto nálezů také do washingtonské konzervační dílny nebo do Chicaga." (440-5, 20. 12. 1933)

Tento citát možná znamená, že některá budova nebo chrám v Yucatanu nese emblém, kresbu nebo rytinu jednoho z těchto

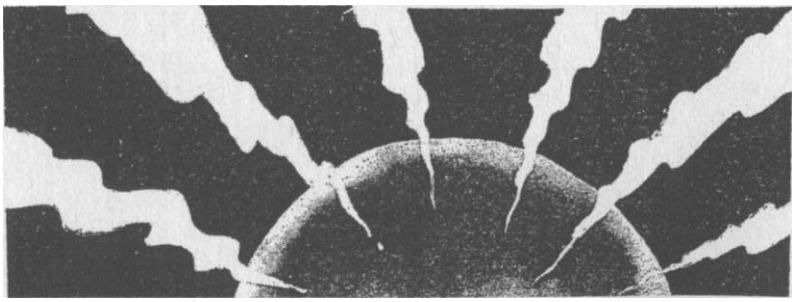

krystalů (nebo ohnivých kamenů). Možná se v r. 1933 uskutečnila archeologická expedice, která přinesla části chrámu nebo jeho stavebních kamenů do USA. Možná tato kresba nebo rytina leží nepoznaná v některém muzeu dodnes.

Popis krystalů a myšlenka bezdrátového přenosu energie už dnes není tak neuvěřitelná jako v r. 1933. Poslední pokroky ve fyzice tuhých látek vedly k vzniku maserů a laserů vysílajících světelné vlny formou elektromagnetického záření.

Atomové elektrárny vyrábějí elektrickou energii. Ponorky na atomový pohon brázdí moře. Zkoušky potvrzují, že magnetická kontrola plazmatu umožní výrobu energie v procesu štěpení. Ukázala se možnost bezdrátového přenosu malého množství energie.

Možná další pokrok umožní vytvoření zařízení posilujícího a přenášejícího větší množství energie.

Každý, kdo zná atomové elektrárny a výrobu jaderné energie nebo konstrukci a práci laserů bude souhlasit s tím, že Edgar Cayce by svými popisy dělal čest současnému netechnikovi. To, že byl schopen je popsat v r. 1933, je ohromující.

Zneužití ničivých sil

Na vrcholu civilizace (Atlantidy, pozn. překl.) se objevila tvrzení o zneužití energie a varování před blížícím se zničením.

„V Atlantidě během exodů — předpovídali a připravovali činnosti, které způsobovaly ničivé síly. Mezi těmi, kteří byli v *Yucatanu i v Pyrenejích a v egyptské zemi. Způsoby dopravy a spojení ve vzdušných korábech té doby popsal mnohem později Ezechiel."* (1859-1, 7. 4. 1939. Viz Ezechiel 1:15-25, 10:9-17).

„V Poseidii — entita v domácnosti rolníka poskytujícího informace o pohybu pohoří, který zničil zemi." (4353-4, 26. 11. 1924)

„V Poseidii, když Alta ovládla zemské síly — zahynul během výbuchu sopky." (4219-4, 23. 1. 1924)

„VAtlantidě, když se uskutečnily činnosti, které způsobily druhý pohyb země. Entita byla tím, koho bychom dnes považovali za elektrotechnického inženýra — používala tyto síly nebo vlivy pro letadla, lodě i pro to, co bychom dnes mohli nazvat rádiem — (řízené, pozn. překl.) tvořivé nebo ničivé cíle.") 1574-1, 19. 4. 1938)

Mezi lidmi v době druhého zničení zřejmě existovaly rozpory stejně jako během prvního. Následující výklad se o nich zmiňuje a zvlášť mluví o atomové energii.

„V Atlantidě během období, kdy tam byli ti, kteří určovali, zda bude — při změně vlivů nebo nekonečných sil získaných z prvků, stejnějako z toho, co dnes nazýváme duchovními nebo vesmírnými silami — postupovat podle Zákonů dětí Jediného nebo podle Synů Belialu, tj. ničivým působením Entita váhala ve výběru a když se přiblížilo zničení kvůli zneužití paprsků, které se měly použít na dobro, entita jejich možnosti využila nesprávně. Tak, jako se atomová energie nebo elektrická síla jakéhokoliv původu mohou stát kanálem na působení dobra nebo zla i dnes." (1792-2, 11. 2. 1939)

Všimněte si poslední věty. To bylo varování pro konkrétní osobu. Podobné varování dostali mnozí, kteří byli převtěleni v Adantidě. Ve spojení s atomovými možnostmi dnešního člověka je to vhodné varování jak pro národy, tak i pro jednodivce.

„V Atlantidě, ve městě Poseidon, kdy ohně vzpoury způsobily takovou činnost vysoce postavených, která zničila zemi. V komunikační službě s (zemí, pozn. překl.) Om a Mu." (812-1,4.2. 1935)

Protože lidé o zničení věděli, mnozí chtěli utéct do jiných zemí.

„V Atlantidě během druhého pohybu země, radil těm kteří odcházeli do jiných zemí." (1849-2, 3. 7. 1939)

„VAtlantidě během druhého období nepokojů — mezi těmi, které přemluvili, aby odešli do země Mayro — dnešní Nevady a Colorada." (497-1, 23. 1. 1934)

Osoba, která se podle životního výkladu odstěhovala z Adantidy během druhého zničení do dnešního Peru, položila otázku. Je to zároveň jeden z mála výkladů, kde je uvedeno datum.

„Kdy se uskutečnilo peruánské převtělení, o němž se hovoří v mém životním výkladu a jaké nepokoje na zemi se tam zmiňují? Vysvětlete podrobněji toto období."

„Jak dokazuje už řečené, entita byla v Atlantidě, když probíhalo druhé období nepokojů — asi 22 500 let před odchodem do Egypta nebo 28 000 let před Kristem, víte? Pak jsme měli období, kdy se činnosti v Atlantidě uskutečňovaly více v provinciích nebo existovaly malé kanály v mnoha zemích. S entitou tam byli i ti,

kteří byli jejími spojenci nebo společníky. Ti opustili tuto činnost, zapojili se do vybudování peruánské země. Protože Atlanťané už byli na úpadku nebo byli zlomeni v důsledku hádek mezi dětmi Zákona Jediného a dětmi Belialu." (470-22, 5. 7. 1938)

Názory vědců se mění

Existují důkazy, že člověk žíl v Severní a Jižní Americe už tak dávno? V r. 1951 deníky uveřejnily popis objevů z vykopávek v sevorozápadní oblasti státu Coloradp. Robert H. Lister, docent antropologie na Coloradské univerzitě, podle těchto zpráv řekl, že kamenné a kostěné nástroje, které byly odkryty, potvrzují, že indiánská civilizace zde byla už 20 000 let př. n. 1.

Virginian Pilot uveřejnil 17. 3. 1959 článek Josepha Alsopa „Uvařeno v pravěku". Alsop popisuje objev spálených kostí zakrnělého mamuta na ostrově Santa Rosa u pobřeží Kalifornie, kde je objevil dr. Phillip Orr z Přírovědného muzea v Santa Barbaře, dr. George Carter z Ústavu Johna Hopinse a dr. Wallance Broecker z Kolumbie. Dr. Broecker odnesl několik spálených kostí do Kolumbie a radiouhlíková metoda stanovila jejich stáří na 27 000 př. n. 1. Alsop také hovoří o jiných objevech, které posunuly období, v němž byla Amerika osídlena člověkem. Existuje údaj uhlíkového testu o oblasti Tulských pramenů, který uvádí 23 800 let. Fakta o jeskyni Sandia svědčí o ještě starším období než u Tulských pramenů. Hovoří se také o oblasti blízko Dallasu v Texasu, kde žili lidé živící se velbloudy. Zkoušky

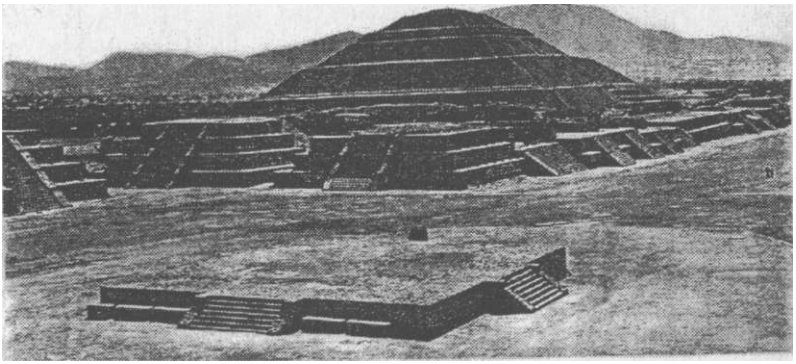

v laboratořích Společnosti Humble Oil určily stáří těchto zbytků na 38 000 let.

Zpráva agentury United Press v r. 1954 se zmiňuje o objevu u ostrova Sicily ve státě Louisiana. Obsluha buldozeru vynesla při těžbě štěrku z hloubky asi 107 metrů kousky stehenní kostí, kosti prstů, část kolenního jablka a několik obřadů.

Dr. J. W. West, geolog a kurátor muzea Louisianské státní univerzity tvrdí, že tento objev by mohl dokazovat že člověk tuto oblast obýval už před 50 000 lety.

The New York Times uveřejnily 22. 7. 1960 článek popisující objev dr. Juana Amanta Comachy, vedoucího katedry antropologie na Univerzitě v Pueblu v Mexiku. Objev se skládá z úlomku kosti rozměrů 10 x 18 cm, který byl vykopán z půdy asi 97 km jihovýchodně od Mexico City. Tato kost je výjimečná tím, že je na ní vyryt obrázek. Jde o vyobrazení primitivního koně, velblouda a mastodonta, o nichž se myslelo, že vyhynuli před 100 000 lety. Staří kostí však bylo určeno na 30 000 let. Tento údaj potvrdila i dr. Maria Wormingtonová, kurátorka archeologie v Denverském muzeu přírodních věd. Citujeme: „Na tomto úlomku pánve vidíme rytinu, která byla vyryta do čerstvé kosti. Takovou rytinu není možné vyrýt do zkameněliny." Tvor, z něhož kost pocházela, žil v této oblasti před 30 000 lety. Kromě tohoto úlomku s rytinou dr. Comacho odkryl neozdobené kostěné úlomky a kostěné nástroje, např. nože, nebozezy, hroty oštěpů apod.

Protože se tvrdí, že člověk přišel do Ameriky Beringovou úžinou, objev nastoluje zajímavý problém — tato přístupová cesta byla od 30 000 př. n. l. do 12 000 př. n. l. neprůchodná kvůli obrovskému množství ledu.

Další zajímavý objev oznámily *The New York Times* 17. 4. 1966 a *Science World* dne 15. 4. 1966. Dr. Robert J. Menzies, ředitel Oceánografického programu Dukesovy univerzity, pracoval se svými kolegy na palubě výzkumné lodi Anton Brunn poblíž pobřeží Peru, kde brázdí oceánské dno v délce asi 1000 km obrovská hlubina Milneho-Edwarda. Vědci hledali druh mořského měkkýše, jedné z nejstarších „živých fosilií" na zemi. Vlečné sítě zachytily několik hledaných druhů, ale hlubinné kamery zaznamenaly něco neočekávaného — fotografický důkaz

o možné staroveké civilizaci. Kamery nafilmovaly zdobené kamenné sloupy v hloubce asi 1830 m pod morskou hladinou. Sloupy byly popsány nějakými nápisy. Kromě toho zvukový záznam udělaný v hloubce zachytil divné vypukliny na jinak rovném dně — možná ruiny starobylých budov? Vědci doufají, že další výzkum pomůže zjistit, zda se někdy do Pacifických vln ponořilo veliké město. Dr. Menzies chce tuto oblast znovu navštívit s ponorkou, kterou dnes konstruují pro potřeby námořnictva. TVrdí, že i když „myšlenka o městě ponořeném v Pacifiku zní zcela nepravděpodobně, dosavadní důkazy potvrzují možnost nejúžasnějšího objevu století."

Takové objevy se neuveřejňují v novinách. *Encyclopaedia Británnica* z r. 1956 v části „Archeologie" uvádí seznam radiouhlíkových údajů získaných z kostí velblouda, bizona s dlouhými rohy, koně a mamuta, které byly nalezeny v Tulských pramenech v Nevadě, stejně tak lidské nástroje (pazourky, sekáče, škrabky apod.) Jejich stáří W. F. Libby určil na 23 800 let.

Vydání uvedené encyklopedie z r. 1957 uvádí podobné informace rovněž o kostech nalezených na ostrově Santa Rosa u pobřeží Kalifornie. V tomto případě je to 29 650 let, plus minus 2500 let.

I když existenci Adantidy nepotvrzují, dokazují tyto kousky kostí, že člověk v této oblasti žil už r. 28 000 př. n. l., jak tvrdí Edgar Cayce ve svých výkladech. Poslední objevy dokazují, že člověk obýval Nový svět mnohem déle než se doposud předpokládalo.

Sledovali jsme výklady týkající se „druhého období" nepokojů nebo rozpadu Adantidy na ostrovy- Jediný časový údaj, který se objevil, hovoří o roce 28 000 př. n. l. Mnoho výkladů hovoří o velkém rozvoji vědy, o stěhování na východ i západ, aby se obyvatelé zachránili před sopečnými výbuchy a jinými nepokoji. Dnes se nalezly důkazy o existenci člověka na zemi v těch dobách a to právě v místech, která ve svých výkladech zmiňuje Edgar Cayce.

Existuje však něco, co by naznačovalo, jaký to byl člověk, že to nebyl divoch? Existuje důkaz o vědeckém vývoji?

Nový důkaz o předhistorickém člověku nalézáme v knize Geoffreye Bibbyho *Dědictví lopaty,* v níž se hovoří o archeologic-

kých objevech v Evropě. Většina lidí se domnívá, že civilizace začala v Egyptě a svůj vrchol dosáhla v Řecku a Římě. O Evropě uvažují jako o oblasti plné barbarů a divochů. Bibby provádí čtenáře četnými archeologickými výzkumy v Evropě a uvádí mnohé kultury, které existovaly v rozpětí tisíců let. Skutečnost, že se evropská historie nezachovala v písemné podobě neznamená, že by nebyla zachycena jiným způsobem. Kromě jiného Bibby hovoří také o jeskynních malbách v Lascaux a Altamiře. Tyto jeskyně v jižní Francii a ve Španělsku ukrývají vynikající malby vysoké umělecké úrovně. Jejich stáří se pohybuje od 15 000 do 30 000 let. Připisují se cromagnonskému člověku. Cromagnonec nebyl opočlověk. Bibby tvrdí: *„Mozkovou kapacitu měl větší než dnešní člověk. Byl vysoký asi 2 m s vysokým čelem výraznými lícními kostmi a pevnou bradou. Jestliže je to předchůdce moderního člověka, pak odjeho dob k dnešku nastal proces degenerace."*

Pamatujete se na Pyreneje zmíněné v životních výkladech? Mohli být cromagnonové utečenci z Atlantidy?

Mapy Pyriho Reise

Záhadné a provokující mapy Piriho Reise naznačují, že vědecky vyspělé civilizace existovaly i v předhistorických dobách. Příběh těchto map do pozornosti publika dalo vysílání rádia Fórum na Georgetownské univerzitě ve Washingtonu. (Přepis vysílání je v archivech A. R. E. ve Virgina Beach.) Na vysílání spolupracovali:

— Reverend Daniel Linehan — ředitel Západní observatoře v Boston College, seizmolog a účastník nejnovějších výzkumů amerického námořnictva v Antarktidě,

— A. H. Mallery — známý znalec starověkých map a „objevitel" těchto map v Knihovně kongresu, vyřešil jejich projekci,

— I. J. Wlaters — kartograf, předtím pracoval v americkém Hydrografickém úřadu,

— Piri Reis byl turecký admirál a geograf 16. století, jehož lodivod a otrok se zúčastnil Kolumbových plaveb. Když ho chytili, měl lodivod u sebe mapu, kterou použil Kolumbus. S její pomocí a s pomocí starověkých řeckých map (předávaných

od dob Alexandra Velikého) sestavil Piri Reis mapu světa, která zobrazovala pobřeží Jižní Ameriky, Afriky a část Antarktídy. Je zajímavé, že Antarktída je zobrazena bez ledu. Je zřejmé, že cestovatelé, kteří sestavili původní mapu — kterou Piri Reis okopíroval — uskutečnili své cesty před tisíci lety, dříve než krajinu pokryl led. Ještě zajímavější je — jak potvrdil i Daniel Linehan, který vedl seizmologické výzkumy v Antarktidě — ohromující přesnost těchto map. I Walters a Mallery potvrdili přesnost starověkých map a řekli, že mapy zobrazovaly horská záda Kanady a Aljašky, která armádní mapová služba objevila teprve nedávno. Zaznamenali také přesnou topografii Grónska ukrytého pod ledem. Ve vysílání učinili prohlášení, že takové zobrazení by bylo nemožné bez *pomoci leteckých prostředků.*

Byly mapy Piriho Reise kopiemi starších map udělaných Atlaňťany pomocí letadel? Je to další ohnisko v řetězu podporující životní výklady Edgara Cayceho? Ohnisko, které je stále silnější (a ne slábnoucí) ve světie vědeckých objevů v různých oblastech?

Boj společenských tříd

Kromě vědeckých výsledků však měli Atíaňťané společenské problémy. Pojmenování „Synové Zákona Jediného" a „Synové Belialu" popisují protichůdné skupiny. Základní příčinou neshod mezi nimi bylo to, co v minulosti — sobectví — a to je stejné i dnes.

Následující citáty jsme vybrali z pěti výkladů poskytnutých v rozpětí 11 let. Každý se vztahuje na jinou oblast tehdejší existence, jejich čas je určen jako „před druhým zničením" nebo „před pohyby, které rozdělily krajinu na ostrovy".

„V Atlantidě před druhými pohyby, kněžka v chrámu, v němž mystici studovali zásady využití duchovních zákonů v materiálních věcech." (3479-2, 21. 3. 1944)

„V Atlantidě před druhým rozpadem krajiny — použil božskou sílu k uspokojení svých sobeckých choutek." (3633-1, 25. 1. 1944)

„V Atlantidě — v době změny jednotlivců na oddělená pohlaví nebo změny schopnosti sebeuskutečňování generace — kněžka

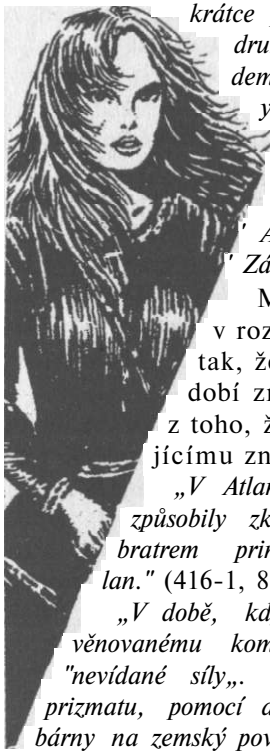

krátce před činnosti Synů Belialu, kteří způsobili druhé zničení. Entita pomáhala prostým lidem, její ohledy k nim jí přinesly úcty tu." (2390-1, 2. 11. 1940)

„V *Atlantidě před obdobím druhých zmatků, které krajinu rozdělily na ostrovy, ve městě Eden v Poseidii, mezi zeměmi Atlana a mezi lidmi během stavby chrámu Zákona Jediného."* (390-2, 15. 8. 1933)

Mnohé jiné životní výklady — poskytnuté v rozmezí měsíců a let — je možné poskládat tak, že nám poskytují pohled na toto druhé období zničení. Ať obviníme kteroukoliv skupinu z toho, že dala do pohybu síly vedoucí k následujícímu zničení, trpěly tím obě stejně.

„V Atlantidě během druhých ničivých sil, které způsobily zkázu těch jediné víry i těch Belialu, (byl) bratrem prince Atlantidy, který se jmenoval Atlan." (416-1, 8. 10. 1933)

„V době, kdy se rebelové hádali o zákonu a nařízení věnovanému komunikaci s těmi, které dnes známe jako "nevídané síly„. Entita viděla pohyby ničivých sil pomocí prizmatu, pomocí aktivit, které vynesly oheň z přírodní zásobárny na zemský povrch." (820-1, 8. 2. 1935)

Tento odkaz na „prizma" se pravděpodobně vztahuje na „krystaly" popisované vjiných výkladech. Popis těchto krystalů zní tak, jakoby se Edgar Cayce pokoušel popsat dnešní laser nebo maser.

Několik dalších citátů z výkladů, potvrzuje a rozšiřuje tvrzení obsažená vjiných výkladech. A to:

1) Během tohoto druhého období zničení byla Atlantida rozdělena na ostrovy.

2) Toto zničení charakterizovaly nebo dokonce způsobily spory mezi dvěma skupinami.

3) Mnoho neshod se soustřeďovalo na vztahy k „věcem" nebo k těm, kteří měli nízké postavení.

„VAtlantidě, když začaly zmatky a boje vzniklé z odmítání zásad Zákona Jediného. Když začaly tyto pohyby, lidé začali od-

cházet z města u zemi Poseidie." (813-1, 5. 2. 1935)

„V Atlantidě, když pohyby způsobily rozdělení na ostrovy — pomáhal přinášet lidem krásy života jako nezbytnost." (441-1, 14. 11. 1933)

Další dva citáty pocházejí z výkladu poskytnutých za 10 let. Stylizace je různá, ale pravděpodobně se vztahují k převtělování ve stejné době. Zcela určitě mluví o jednom problému.

„Z vyšších tříd v zemi Poseidie, ponížil se, aby lépe rozuměl vládcům i těm, kteří zabezpečovali nezbytné potřeby." (280-1, 22. 1. 1933)

„V Atlantidě během nepokojů mezi Syny Belialu a Syny Zákona Jediného, jeden z kněží tvořících lepší podmínky pro "věci„, nebo pro ty, kteří byli používáni jako pracující lidé té doby." (3034-1, 28. 5. 1943)

Následující výklad se vztahuje ke stejné éře.

„V Atlantidě, když vznikly nepokoje kvůli nepořádku mezi vládnoucími, kteří mohli univerzální vědomosti využít k prospěchu, a mezi těmi, kteří si chtěli zachovat svou kastu nebo postavení ve společnosti." (1302-2, 22. 12. 1936)

Tyto výklady ukazují na rozkol způsobený sociálními problémy. Zmínka o „věcech" naznačuje, že tito tvorové pravděpodobně měli status otroků, zacházelo se s nimi jako s otroky nebo s dělníky, nikoli jako s lidskými bytostmi. Jedna skupina — Synové Belialu — chtěla tyto tvory dále držet v otroctví, zatímco druhá — Synové Zákona Jediného — s nimi chtěla zacházet jako se svedenými dušemi, jimiž byli. Chtěla jim pomoci, aby znovu pochopili svůj vztah k Bohu.

Některé výklady o tomto problému jsou velmi podrobné.

„V Atlantidě, když tam byly zmatky mezi dětmi Zákona Jediného a Syny Belialu. Zjistil, že Synové Belialu toužili po uspokojení svých materiálních vztahů a tužeb." (3376-2, 22. 11. 1943)

Zde by bylo vhodné citovat z výkladu naznačujícího vysokou úroveň psychických schopností v období atíantské historie, v němž jsou uvedeny i další podrobností o bojujících stranách této dávné doby. V tomto výkladu jsou tvrzení o těch, kteří se přesunuli do hmotného světa pro vlastní uspokojení, ztratili sebekontrolu a stali se „věcmi". Edgar Cayce začíná výklad takto:

„Při výkladu záznamů nebo při životním výkladu zkušeností této entity během atlantského převtělení je nutné dodat něco o historii podmínkách té doby, aby tento výklad souhlasil se soudobými zkušenostmi.

Během tohoto období zkušeností v Atlantidě, děti Zákona Jediného — k nim patřila i tato entita, Rhea,jako vysoká kněžka — poskytovali čas na soustředění myšlenky použití univerzálních sil a to pod vedením nebo usměrňováním svatých (tak bychom je pojmenovali dnes).

Máme několik údajů naznačujících stav jejich vědomí. Kromě toho, soustředěním skupinového myšlení dětí Zákona Jediného, vstoupili do čtyřrozměrného vědomí — nebo byli v těle nepřítomní." (2464-2)

Výklad dále naznačuje, že skupinová meditace, modlitba nebo soustředění zvyšovaly vědomosti a porozumění uvnitř skupiny. Zdá se, že taková činnost vyústila do určitého podvědomí a využití té síly mysli, která je neznámá ve stavu normálního vědomí. Tento výklad dále hovoří o těch, kteří používali *Jednotlivce nebo hmotné věci k sebepovyšování nebo pro své slabosti, aniž by uvažovali o svobodě výběru nebo rozhodování těch, kteří byli v té době fyzicky ve stavu vývoje nebo vývinu svých mentálních schopností pro jedinou nebo oddělenou činnost."* (2464-2)

Výklad dále popisuje část individuálního vědomí ve stavu vývoje nebo vývinu těch, které označuje jako „věci".

„Tyto jednotlivce, kteří — jako duše změněné na hmotu — se svým příchodem na zem stali oddělenými entitami, bez možnosti uvažovat o zásadách, bez možnosti sebekontroly, můžeme přirovnat k dnešním domácím zvířatům — koním oslům, psům, kočkám.

To však NEZNAMENÁ, že existuje přechod, nebo transmutace duše zvířete do lidské podoby. Toto přirovnáníje zobrazuje, pobízí nás k přemýšlení o tom, jak tato dnes zdomácnělá (zvířata, pozn. překl.) jsou závislá na svých pánech. V souvislostí s jejich hmotným i tělesným blahem Přesto má každé svůj instinkt, převládající přirozenost své třídy nebo pečeť skupinové duše, do níž přesouvá své sebevyjádření." (2464-2, 13. 11. 1941)

Někdo chtěl zřejmě tyto tvory udržet najejich místechjako otroky nebo roboty a užívat je pro vlastní potěšení a potřeby, zatímco druzíje chtěli přivést do stavu vyššího vědomí. Vznikly hádky, zda tyto „věci" mají být využívány nebo zda je nutné je zrovnoprávnit s těmi, kdož dosáhli duševního porozumění.

Předchozí výklad nalézáme i v dalším záznamu rozdílného postoje „Synů Zákona Jediného" a „Synů Belialu". Rozdíl, který dnes můžeme shrnout zní asi: tak jako existují „následovníci Krista", existují i „následovníci sebe". Následující část z tohoto výkladu tvrdí, že stejné problémy přetrvávají dodnes.

„Protože, tak jako to trvá dodnes: vyhlášením a udržováním těchto vlivů — ať už pro tvoření nebo ničení — záleží na tom v jakém duchu bylo uděláno. Jinými slovy: s jakým duchem se ztotožňuješ? S tím který je v souladu s univerzálním vědomím se zákonem lásky? Nebo s nenávistí, s rozkolem, se svárem — který tvoří nebo působíjako břemeno na tvého blízkého?

*Protože zákon lásky je neměnitelný: to co dě- , láš nejmenšímu z tvých blízkých, děláš svému Stvořiteli." (*2464-1, 13. 11. 1941)

Druhé období zničení

Tři následující výklady rozšiřují právě popsané zásady. Jsou také charakteristické pro shodu v údajích uváděných Edgarem Caycem. Jeden pochází z ledna 1944, další z června 1944 a poslední z r. 1934. Všechny se zabý-

vají stejným obdobím Atlantidy, jakoby je oddělovaly jen minuty. Právě tato shoda propůjčuje údajům Edgara Cayceho — údajům, které se vynořily z jeho podvědomí — autentičnost.

„V Atlantidě během toho, co je známo jako druhý zlom země — mezi dětmi Zákona Jediného, s radostí přijímala různé činnosti Synů Belialu. Protože byla spojena s vládci, vzniklo málo společných smíšených skupin se snahou postavit, použít potomky jako tažná zvířata nebo v hrnčířství nebo jako dělníky ve válcovnách." (5245-1, 3. 6. 1944)

„Kněz Zákona Jediného se postavil proti mnoha věcem, které přednesli lidé postupně přivedení k sebeshovívavosti. To bylo v době rozpadu atlantské krajiny, kdy zuřil boj mezi věčným Zákonem Jediného a těmi, kteří uctívali Belial — těmi, kteří uctívali uspokojování tělesné touhy — těmi, kteří se klaněli pohodlí a rozkoši hmotného světa." (640-1, 22. 8. 1934)

„V Atlantidě během druhého pohybu, když Synové Belialu a Synové Zákona Jediného uskutečnili velké změny v užívání Zákona Jediného pro hmotný užitek nebo pro zvláště privilegované." (3654-1, 22. 1. 1944)

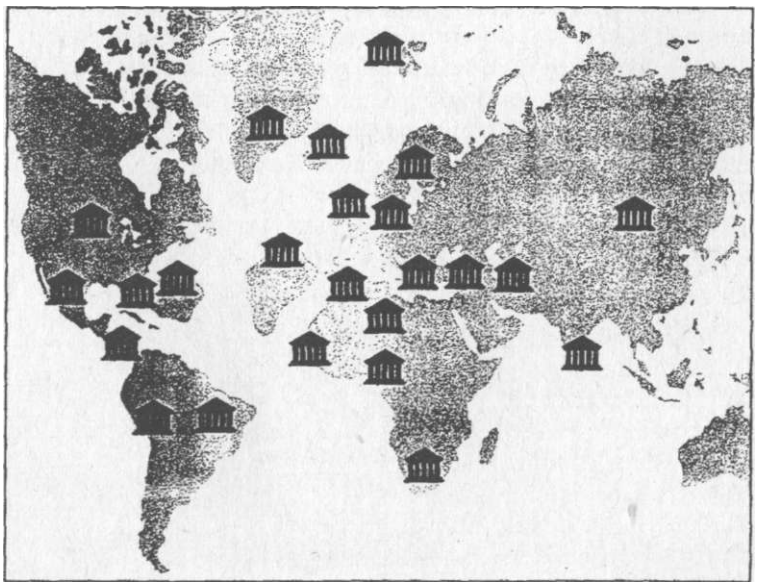

Toto druhé období zničení neznamenalo úplný zánik Atlantidy, jak vyplývá z výkladů Edgara Cayceho. Krajina se rozpadla na ostrovy. Někteří obyvatelé zahynuli, jiní se odstěhovali. Mnozí však zůstali a všechno se uklidnilo. Civilizace byla stále na vysoké úrovni. Hovoří se o elektřině a atomové energii.

Mohlo to být období posunu pólů, protože se naznačuje změna mírného podnebí na suché „posunem činnosti země."

„V *zemi dnes známé jako Atlantida, během dní, kdy se objevily pokusy o uspokojení, o uspořádání chaosu — způsobily ničivé síly výbuchy půdy, rozdělily krcýinu a změnily nejen podnebí oblasti na suché, ale posunem činností země — které zaznamenaly věci, čímž mohly očistit tělo od hříchu světské zkázy nebo od zvířecího království*" (884-1, 9. 4. 1935)

O té době hovoří i výklady poskytnuté o mnoho let později. Vědecká vyspělost je v nich vyjádřena narážkami na „elektrické síly" a na radioaktivní paprsky. Znovu se zmiňují „věci".

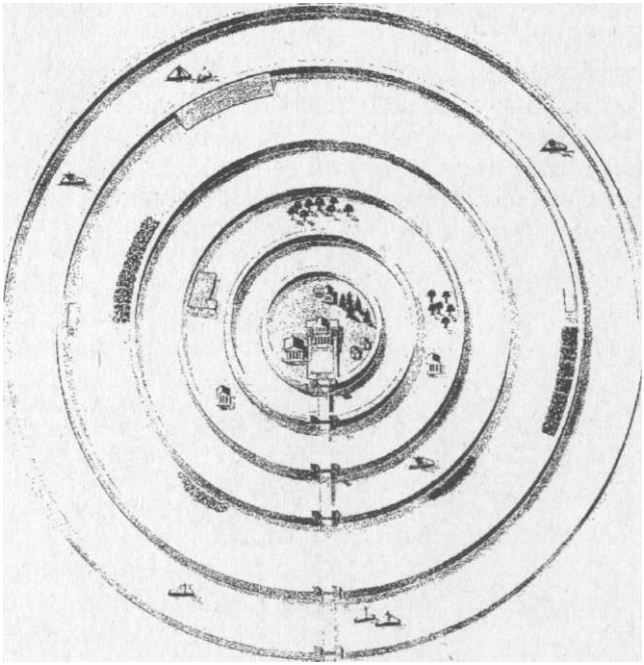

„V atlantské zemi, když se objevily pokusy o obnovení činnosti lidí po druhém pohybu nebo rozpadu krajiny, nebo kontinentu — používání hmotné elektřiny nebo elektřiny sil." (1861-2, 23. 11. 1939)

„V *Atlantidě během opětovné úpravy po druhém zničení."* (5096-1, 18. 4. 1944)

„V atlantské zemi krátce po druhém rozpadu způsobeném nevhodným použitím božských zákonů na přírodní věci nebo na zem Když se objevily výbuchy po druhém použití těchto vlivů, které měly být použity pro vývoj člověka Staly se však ničivými pro tělo, protože bylo nevhodně použito." (1298-1, 27. 11. 1936)

„V Atlantidě, v době mezi druhým a posledním pohybem když existovaly velké protiklady mezi Syny Belialu a Syny Zákona Jediného — kněžka pro pracující dělala přípravy k uznání pracujících a k ulehčení jejich zkušeností — pracující byli většinou lidé posuzovaní jdko "věci„ nikoli jako duše." (1744-1, 12. 11. 1938)

Tento poslední citát nás přivádí na konec atiantské civilizace a ke konečnému zániku zbývajících ostrovů kdysi velkého kontinentu.

Jsem přesvědčen, že to je zničení zmíněné Platonem. Jsou to zbytky kdysi obrovské civilizace, stále schopné nových vědeckých výsledků, kterou však jako mor ničí sobeckost a nelidskost problémy, které ji tísní od začátku její existence. Problémy, s nimiž se člověk setkává i dnes, se jen málo liší od těch, které řešil hned při svém přechodu do hmotného světa.

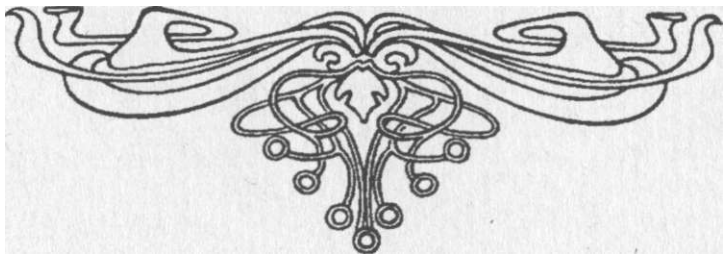

Úplné zničení

Velký počet výkladu se zabývá tímto časovým úsekem: úplným zničením Atlantídy a paralelní činností v Egypte. Ve skutečností se asi 50 % životních výkladů o Atlantidě věnuje této době. Je pro to více důkazů. Nejdůležitějším je pravděpodobně ten, že Edgar Cayce — podle výkladu jeho vlastního života — se převtělil v tehdejším Egyptě.

Mnoho z osob těsně spojených s Edgarem Cayem má své životní výklady — a tito lidé byli také v Egyptě v té době převtěleni. Egyptské spojení ovlivňuje jejich současný život. Sledujme následující text:

„Poznaljsem v předcházejícím životě někoho z lidí, s nímžjsem přišel do styku v tomto životě?"

„Většinu (z nich) potkáváme. Málo lidí potkáme náhodou, ale vždy je to příležitost k nějaké zkušenosti. Dlužíme jim a oni nám dávají určité podněty (úvahy)." (3246-1)

Podle výkladů Edgara Cayceho je pravděpodobné, že jsme většinu lidí, s nimiž se potkáváme v současném životě, znali už v životech minulých.

Mnoho z výkladů, i když zmiňují Atlantidu, je zaměřeno na událostí v Egyptě: týkají se Atlanťanů, kteří se tam přestěhovali během konečného zničení zbývajících ostrovů. Několik citátů vybraných z mnoha životních výkladů o egyptské prehistórii označuje období konečného zničení Atlantidy a to, že se Atlanťané rozešli do různých zemí. Na západ i na východ. Období, kdy se to stalo, je tak vzdálené, (více než 10 000 let), že o něm existuje jen málo stop. Doposud neobjevených a nevysvětlených.

Životní výklady, jako např. následující, se zmiňují o třetím nebo konečném zničení:

„V Atlantidě před třetím zničením — asistoval Altoví, písař při přípravě historie země." (339-1, 27. 5. 1933)

Jiné jsou podrobnější a uvádějí data a místa, kam se obyvatelé uchýlili, aby unikli hrozícímu zániku.

„V Atlantidě během zničení země. Odplul do Egypta, avšak přistál v Pyrenejích, na místě známém jako Portugalsko, Francie a Španělsko. V Calais jsou v křídových útesech ještě stále viditelné stopy po následovnících entity, snažících se o chrámové úkony ve jménu následovníků Zákona Jediného. První založil knihovnu vědomostí v r. 10 300 př. n. L tam kde později vznikla egyptská Alexandrie." (315-4, 13. 6. 1934)

Tento citát udává přesné datum a také zmiňuje „stopy v křídových útesech u Calais", které existují dnes (resp. existovaly v červnu 1934, kdy byl výklad zaznamenán, pozn. překl.).

Konečný exodus Adantidy byl zřejmě organizován. Uskutečnil se během delší doby než udává Platon. Zobrazen je následujícími citáty z životních výkladů podaných asi v rozpětí 3 let:

„Děti Zákona Jediného si uvědomily, že nastalo konečné zničení poseidonsko-atlantské země, uskutečnily více vystěhování s mnoha vůdci do nižných zemí." (1007-3, 26. 6. 1938)

„VAtlantidě, když byly rozdrceny ostrovy a bylo zřejmé, že ti, kteří mohli nebo měli být zachráněni musejí odcestovat do více center, kam vůdcové dostali pasy. Mezi těmi, kteří jako první přišli do dnešních Pyrenejí a později (se zúčastnili) činností, které začali v egyptské zemi před mnoha lety." (633-2, 26. 7. 1935)

Ne všichni Atíanťané odešli na východ, do Evropy a do Afriky. Mnozí, podle životních výkladů, cestovali na západ, do obou Amerik.

To vyplývá ze dvou výkladů učiněných v rozpětí pěti let. Oba se vztahují

k cestovatelům na západ, kteří se tak vyhnuli konečnému zničení Atlantidy.

„V Atlantidě během té doby, kdy byly činnosti, které přiblížily konečnou zkázu, válka mezi Syny Zákona Jediného a Syny Belialu — mezi těmi, kteří byli posláni tam, kde dnes leží Yucatan Mayů." (1599-1, 28. 5. 1938)

„V *Atlantidě, když byla doba posledního pohybu nebo zmizení ostrovů Poseidie. Mezi těmi, kteří odešli tam kde leží země Inaa — dnes nazývaná Peru."*
(3611-1, 31. 12. 1943)

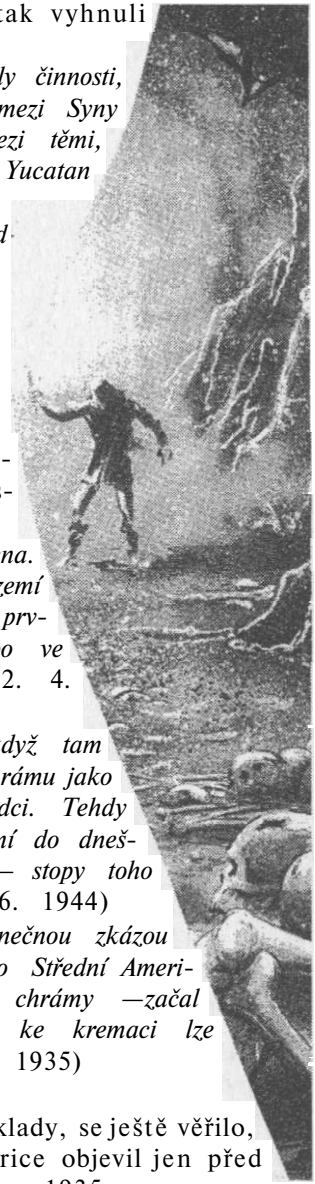

V následujících úryvcích jsou narážky, které naznačují, že by stopy po cestování mohly být objeveny:

„V Atlantidě, kde byla krajina zničena. Přišla tam, co bylo později nazváno zemí Mayů nebo co je dnes Yucatan — entita první přeletěla nad vodou v letadle nebo ve vzdušném stroji té doby." (1710-3, 12. 4. 1939)

„V zemi dnes nazývané Yucatan, když tam byli vládci z Atlantidy — entita v chrámu jako zapisovatel — byly to doby rozkolu s vládci. Tehdy se většina rozhodla připojit se k stěhování do dnešní Arizony — entita se rozhodla zůstat — stopy toho by se mohly znovu objevit." (5245-1, 3. 6. 1944)

„V Atlantidě během období před konečnou zkázou — koordinovaný odchod — cestování do Střední Ameriky, kde jsou dnes odkrývány některé chrámy —začal uskutečňovat kremaci, popel připravený ke kremaci lze nalézt v jednom z chrámů." (914-1, 1. 5. 1935)

V době, kdy byly poskytnuty tyto výklady, se ještě věřilo, že se člověk v Severní a v Jižní Americe objevil jen před několika tisíci lety. Poslední výklad je z r. 1935.

Aztékové, Mayové a Inkové

Washingtonský *Herald* přinesl 10. 2. 1935 celostránkový článek o nejnovějších objevech F. A. Mitchell-Hedgese. Mitchell-Hedges, uznávaný anglický cestovatel, člen Mayského výboru v Britském muzeu, nalezl stopy po civilizaci na ostrovech u pobřeží Střední Ameriky. Určil, že tato civilizace „by mohla být pozůstatkem bájné Adantidy". Britské muzeum zmínku o Atlantidě odmítlo, avšak oficiálně oznámilo, že „je to raná kultura, jejíž kulturní formy se rozšířily po Střední Americe". Muzeum amerických indiánů Heyovy nadace v New Yorku souhlasilo se závěry Britského muzea a podle novinového článku napsalo Mitchell-Hedgesovi:

„Vaše vlastní pozorování a závěry vlády Spojených států v Nikaragui také dokazují, že ve vzdálené době se v této části světa udály ohromné pohyby země kataklyzmatické síly — a Vaše vykopávky doopravdy vynesly zpod země kulturní fe artefakty předhistorických lidí, kteří žili před ř'^,'. tímto pohybem země. Vaše objevy otvírají zcela nový obraz minulých událostí ve starověké civilizaci na americkém kontinentu."

Dne 4. 10. 1959 uveřejnil *New York Herald Tribune* článek o objevu v archeologických oblastech v Kolumbii, v Andách. Tato místa charakterizují nezvyklé sochy označenéjako „archeologické tajemství, pro něž neexistují žádná časová ani kulturní spoji jení s jinými známými civilizacemi".

SanJose News 13. 3. 1964 uveřejnil článek popisující objevy v Teotihuacanském údolí, ve vzdálenosti asi 240 km jižně od Mexico City. Byla tam odkryta různá osídlení. Radioaktivní metoda určila stáří raného období na 7200 př. n. l., ale dr. MacNeish, archeolog Fondu Roberta S. Peabodyho tvrdí, že první obyvatelé mohli žít v této oblasti ještě o 3 - 4 000 let dříve, tj. 10 000 až 11 000 př. n. l.

New York Times dne 3. 12. 1961 uverejnil celostránkovou diskusi o starovekých civilizacích v Americe. W. P. Luce popisuje leteckou přehlídku dnešních zříceniny starovekého Mexika a popisuje detaily archeologické parcely, vzdálené asi 50 km od Mexico City. Zříceninyjsou tak staré, že ani Aztékové nevěděli nic o jejich vzniku. To je Teotihuacan, místo Pyramidy Slunce. Pyramida a budovy, které ji obklopovaly, byly ruinami stovky let před příchodem Cortéze. Pyramida byla zrekonstruována do výšky 24 poschodí. Z vrcholu je krásný výhled na údolí plné pozůstatků kdysi mocné teotihuacanské kultury. Tito lidé byli vynikajícími sochaři a malíři, architekty i inženýry. Luce tvrdí, že kamenné sochy opeřeného hada jsou vytvořeny tak mistrovsky, jako chrliče v chrámu Notre Dame v Paříži. Uspořádání citadely a bočních budov ukazuje vyvinutý smysl pro proporce.

Týto zříceniny sice na některé otázky odpovídají, avšak řadu jiných vyvolávají. Nikdo neví, kdo je postavil, proč nebo co se stalo se staviteli.

Následující výklad vrhá trochu světla na předky Mayů, Inků, Aztéků a najiné dávné civilizace ve Střední a Jižní Americe. Naznačuje, že v této oblasti se uplatnily mnohé různé vlivy. Některé z Atlantidy, jiné z pacifické oblasti a o tisíce let později i vliv Mojžíše. Stavitelé pahorků v rané Americe přišli zřejmě ze Střední Ameriky.

„Popiš historii vzniku a vývoje civilizace Mayů a odpověz na otázky."

„Ano. Při uvádění záznamu o civilizaci v této části světa je nutné připomenout, že existovala a bude nalezena víc než jedna. Ta, kterou nalezneme, bude zvlášť

zajímavá. Nastoupila po aztécké civilizaci a byla nemilosrdně zničena a přerušena Cortézem.

V předchozí tedy máme spíš kombinaci zdrojů nebo vysokou civilizaci ovlivněnou silami z jiných zdrojů nebo pramenů, jak uvidíme a určovanou tím, co popíšeme.

V době — počítané podle dnešních pravidel — se vrátíme zpět do r. 10 600 před příchodem Prince míru do země Příslibů. Nalezneme zde civilizaci narušenou vnitřní korupcí do takové míry, že se prvky spojují a přinášejí zkázu tvrdošíjným a cizoložným lidem.

Během druhého a třetího pohybu Atlantidy z ní odešli jednotlivci a přišli do této části — tehdy viditelné. Chápejte to správně. Její povrch se velice lišil od dnešního. Tehdy to nebyla tropická oblast, nebo jejich příspěvek civilizaci, abychom jí lépe porozuměli. Tato nezbytnost sice nedoplní historické údaje, ale doplní činnost jednotlivce a jeho následovníků nebo těch, kteří si ho vybrali za vůdce.

Tedy, se zbytky civilizace z Atlantidy (přesněji, z Poseidie), Iltar — se skupinou následovníků patřících k Altanovu hospodářství, následovníků pobožnosti JEDINÉHO — asi s 10 jednotlivci opustil Poseidii a odešel na západ, do dnešního Yucatanu. Tam činností lidí, kteří krajinu osídlili, začal vývoj civilizace napodobující Atlantidu. Jiní se odstěhovali později, jiní se přistěhovali dříve. Opouštěli také zemi Mu nebo Lemurii. Také se účastnili změn nebo ovlivnili různé části země, která byla mnohem rozsáhlejší, a to až do úplného zničení Atlantidy nebo ostrovů, jichž se to týkalo. Tehdy se obrysy Střední Ameriky a Mexika změnily na dnešní.

První chrámy postavené Iltarem a jeho následovníky byly zničeny v době těchto změn krajiny. Obrysy, které nalézáme dnes, i ty, které byly v průběhu století objeveny, vytvořili lidé z Mu, Oz a Atlantidy." (5750-1, 12. 11. 1933)

Můžeme to chápat tak, že lidé se stěhovali z Adantidy a ze zemí Pacifiku do Jižní a Střed-

ní Ameriky, stejně jako do západních oblastí Severní Ameriky. Bylo to v době od 28 000 př. n. l. (druhé pohyby Atlantídy). Během zániku se některé části Střední a Jižní Ameriky ponořily do Karibského moře a vytvořily jeho dnešní podobu. Obyvatelé Střední a Jižní Ameriky byli směsí těch, kteří opustili Atlantidu a oblast Pacifiku v dřívějších dobách, i těch, kteří přišli během jejího zničení. Dokazuje to rovněž úryvek z téhož výkladu (5750-1).

„Tato města měla povahu dřívějších částí národů nazývaných Incalové. Incalové byli potomky národů z Oz nebo Og, z Peru, stejně tak z Mu v jižních oblastech dnešní Kalifornie a Mexika a zjižní oblasti Nového Mexika v USA."

To ještě nebyl konec stěhování do Ameriky, protože výklad pokračuje tvrzením o přílivu Mojžíšova národa.

„To se také změnilo, když přicházeli národy pocházející z rozdělení lidu v zaslíbené zemi. Tedy v těchto zříceninách nalézáme zbytky civilizace egyptské, lemurské a civilizace Oz, ale také dalších civilizací, dokonce i Mojžíšových činností." (5750-1)

Výklad popisuje druhy zřícenin charakteristických pro jednotlivá období. Okrouhlé kameny používané během náboženských j slavností datuje do doby prvních vystěhovalců z Atlantidy.

Pyramidy a oltáře před vchodem do chrámů spojuje s jinými skupinami. Vliv Židů nebo Mojžíše byl zaznamenán později. Promícháním různých skupin vznikla smíšená civilizace Yucatanu v Mexiku blízko dnešního Mexico City. Někteří z jeho obyvatel se stěhovali dále do jihozápadní oblasti USA. Jiní se později přesunuli do střední a východní části Ameriky: byli to tzv. Stavitelé pahorků.

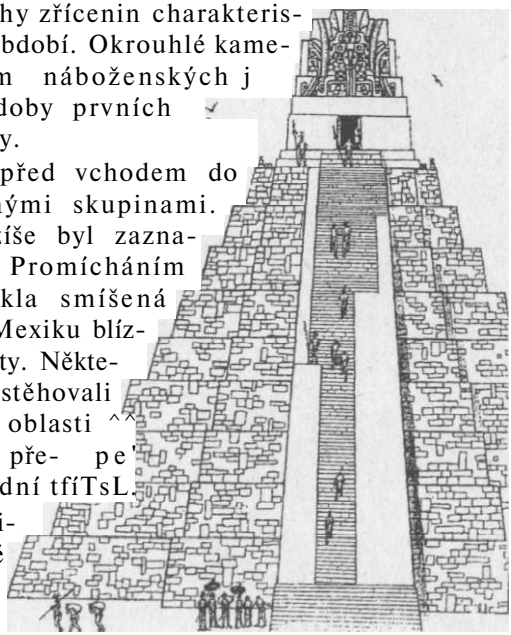

Osídlení Ameriky

Potvrzení těchto tvrzení z životních výkladů Edgara Cayceho nalézáme v *Encyclopaedia Britannica* (sv. 12, 1954) v částí „Indiáni Severní Ameriky". Při popisu indiánů v různých částech USA nalézáme tvrzení: „Američtí indiáni netvoří rasově homogenní národ, i když se tak o nich píše... Je pravděpodobné, že osídlení amerického kontinentu probíhalo během dlouhého období v několika migračních vlnách. Týto po sobě následující vlny byly nepochybně složeny z lidí různého původu. Pravděpodobně i různého jazykového původu a určitě nehomogenního tělesného typu."

Když si přečteme *Knihu Hopů* od Franka Waterse, je tam uvedeno zničení třetího světa, které se velmi podobalo zničení Atlantidy. Mýty a legendy Hopů tento třetí svět charakterizují jako rychle rostoucí populaci, která vytvářela velká města s kvetoucími řemesly. Jeden kmen sestrojil „patuwvota" (krycí štít), který letěl vzduchem, nesl lidi a používal se v boji. Lidé byli prodejní, zlí a bojechtiví a jejich svět byl zničen. V tomto případě ohromným přílivem. „Vlny vysoké jako pohoří se převalily nad

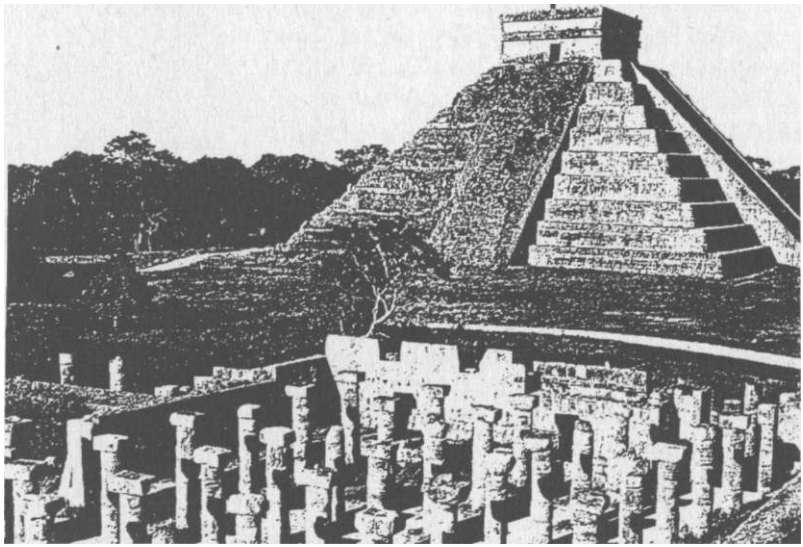

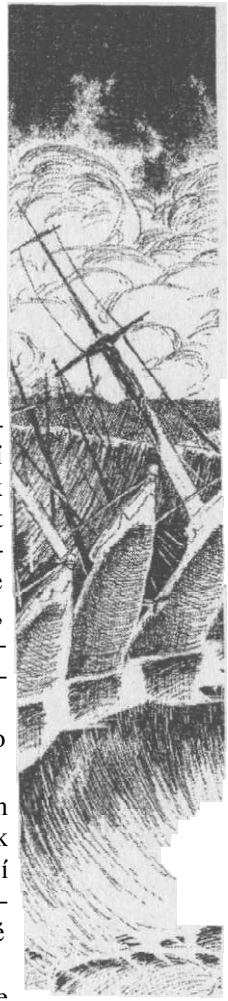

zemí, kontinenty se rozlomily a ponořily se do moře." Někteří obyvatelé se zachránili plavbou z ostrova na ostrov, pokud nedosáhli velké souše. Legenda Hopů vypráví o stěhování různých klanů. Podobné symboly a příběhy předávané potomky Hopů se vztahují na Stavitele pahorků a na různé klany a kmeny stěhující se z jihu do jihozápadních oblastí USA. Legendární příběh *Knihy Hopů* vydané poprvé v r. 1963, se tajuplně shoduje s životními výklady, které byly dány o 20—30 let dříve.

Encyclopaedia Britannica, sv. 15, popisuje Stavitele pahorků jako předhistorické obyvatele Ameriky. Některé z pahorků dosahují pozoruhodné velikosti. V Ohiu je pahorek zobrazující hada dlouhý 4110 m. Vzdálenost mezi otevřenými čelistmi je 228 m. Tělo je široké 107 m, vysoké 1,5 m. Jiné pahorky ve státě Wisconsin znázorňují gigantické ptáky, savce a plazy. Důvod jejich vzniku je neznámý. Předpokládá se, že jsou to totemy. Pahorky v Tennessee jsou spojeny s hroby. Studium lebek z těchto pahorků dokazuje, že tito lidé doby kamenné nepatřili k jedné rase.

Tento výklad (5750-1) o raných obyvatelích Ameriky vyvolává právě tolik otázek, na kolik odpovídá. Nejnovější objevy však posouvají dobu — během níž je Amerika obývána člověkem —dozadu a odkrývají předkolumbovské kontakty mezi oběma polokoulemi.

Pro ty, kteří studovali dílo E. Cayceho, už není překvapením, že nejnovější výzkum pozornost obrací na lidi ve starověku, o nichž se zmiňuje i Edgar Cayce v životních výkladech učiněných před 30 lety.

Ve výtisku *The New York Times* z 28. 4. 1967 se objevil článek o objevu amerických a mexických archeologů v Pueblu, městečku vzdáleném asi 160 km jihovýchodně od Mexico City. Kamen-

né nástroje „jiné, než kterékoliv všeobecně známé artefakty z Nového světa" byly objeveny ve starém korytě řeky. V téže vrstvě se nalezly také pozůstatky zvířat z doby ledové — našla se antilopa, vlk, koně, velbloudi a lenochodi. Nástroje a kosti byly pokryty vrstvou popela ze známé mexické sopky Ixtacihuall. Zkouškami uhlíkem 14 provedenými v Americkém geologickém úřadu se zbytky stromu, který shořel v napadaném popelu, se podařilo určit jeho stáří na více než 40 000 let. Ulity slimáků a mušlí v následující vrstvě byly zařazeny do doby před 35 000 lety.

Reportér *Times*, který si telefonicky povídal s geoložkou tvrdí, že řekla: „Nemáme žádné indicie o tom, jací lidé tuto oblast mohli obývat."

Tentýž výklad (5750-1) končí prorockou poznámkou:

„Ve které pyramidě nebo ve kterém chrámujsou zaznamenány údaje o tomto kanálu v Atlantidě, zmíněné v dubnu 1932?" (Týká se výkladu 364.)

„Jakjsem uvedl, ten chrám byl zničen v době posledního zničení Atlantidy. Když se přiblíží čas změn, mohou se otevřít tři místa, kdejsou záznamy. Otevřou se těm kdožjsou zasvěceni do poznání Jediného Boha:

Pak se znovu objeví Iltarův chrám Otevře se také chrám nebo sál záznamů v Egyptě. I záznamy, které byly uloženy v srdci Atlantidy, budou objeveny. Byly udržovány pro ty, kteří patří do uvedené skupiny. Záznamy jsou Jediné." (5750-1, 12. 11. 1933)

Objev záznamů pojednávajících o Adantidě, kromě toho, že by způsobil rozruch v archeologické oblastí, by nabídl konečné zhodnocení životních výkladů Edgara Cayceho o Adantidě.

Směr Egypt

Někteří Atianťané odešli přímo do Egypta. Jiní nejdříve odešli do dnešního Španělska a Portugalska, hlavně do oblastí Pyrenejí. Tento údaj se objevuje také v mnoha životních výkladech.

„V Atlantidě, když se vědělo, že brzy dojde ke zkáze země ajednotlivci se pokoušeli zemi opustit. Entita mezi těmi, kteří odešli do Egypta." (708-1, 25. 10. 1934)

„Mezi Atlanťany, kteří první přišli do Egypta, procestoval to, co

dnes patří do Portugalska nebo Pyrenejí, kde někteří Atlanťané začali chrámové činnosti. Pomáhal při zkrášlování chrámu." (1123-1, 19. 2. 1936)

„V *Atlantidě, když došlo k drobení krajiny — mezi těmi, kteří odešli do dnešního Španělska. I když mnozí odešli dále do egyptské země, entita zůstala v Pyrenejích a zavedla zásady a pravdy, které pomáhaly, až dokud se neobjevily africké hordy, které způsobily zánik těchto lidí."* (3541-1, 10. 1. 1944)

„VAtlantidě, v době hádek, když mnozí byli posláni do řady zemí. Byl matematikem, přišel do Pyrenejí, cestoval vzduchem, později přišel do Egypta." (Výklad dále uvádí, že tato osoba byla později známým stavitelem hrází a budov. 26777-1, 27. 1. 1942)

Konečný zánik Adantidy nebo zbývajících ostrovů byl možná náhlý a násilný, ale lidé byli předem varováni. Jednotiivé zmínky ve výkladech Edgara Cayceho naznačují organizovaný exodus. Ti, kteří přežili, se v nových domovech snažili pokračovat v původním stylu života, jak dokazují různá zaměstnání uváděná v životních výkladech.

„Před poslední zkázou vedl lid z Atlantidy do Egypta — pracoval na zdobení budov drahokamy." (955-1, 20. 7. 1935)

„Mezi těmi, kteří přišli z Atlantidy, vedlflotily nebo lodě, průzkum vodních cest." (797-1)

„Mezi těmi, kteří odcestovali z Atlantidy

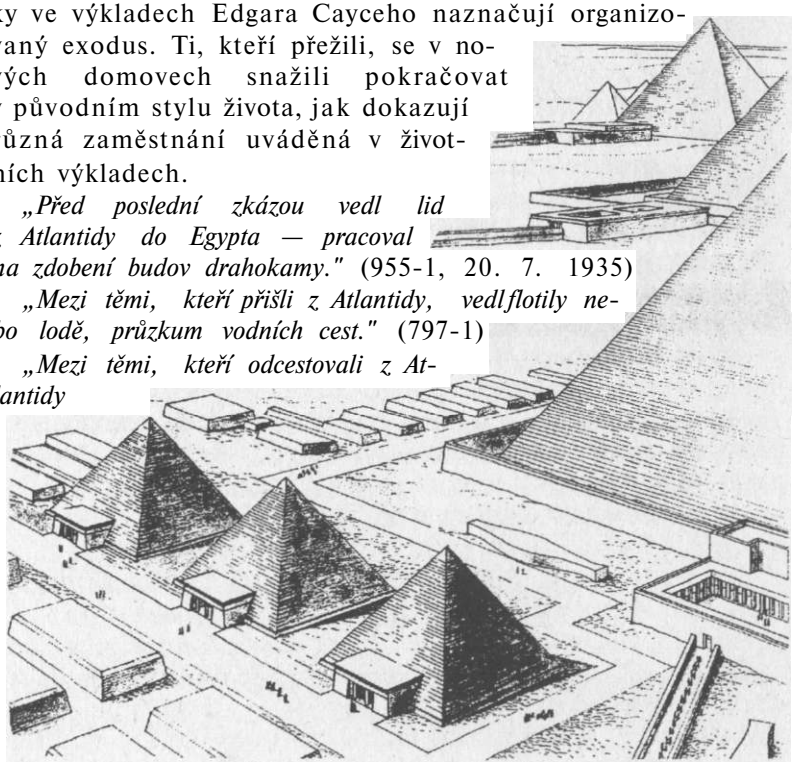

do Egypta, entita byla tehdy mladá, pomáhala při vývoji mechanických nástrojů na řezání kamene apod." (1177-1)

„Přišel do Egypta z Pyrenejí, byl v poslední skupině těch z Atlantidy." (1458-1)

„V *Egyptě, když tam vstoupili ti, kteří hledali pomoc nebo útočiště před zmatkem v rodné zemi. Entita mezi těmi, kteří přišli z Atlantidy a pomáhali znovu naplňovat a obnovovat chrámovou službu, protože entita patřila do domácnosti následující Zákon Jediného."* (439-1, 13. 11. 1933)

„V Atlantidě, když se objevily zlomy a v zemi nastala zkáza. Rozhodl sejít se skupinami směřujícími do Egypta. Byl známý jako chemik, pomáhal při zlepšování produkce nilské oblasti." (1842-1, 14. 3. 1939)

Abychom rozuměli citátům o této době, měli bychom vědět něco i o událostech v Egyptě. Soudíme-li podle materiálů získaných z všeobecných i individuálních životních výkladů o období asi 10 000 až 11 000 př. n. l. — Egypt byl napaden a poražen jistým kmenem z karpatské oblasti. Jedním z vůdců kmene byl kněz jménem Ra-Ta. Ra-Ta byl Edgarem Caycem (nebo Edgar Cayce byl Ra-Taem — to záleží na úhlu pohledu). Ra-taovo náboženské učení si v Egyptě získalo hodně následovníků. V Egyptě však byly politické roztržky a napětí mezi vládnoucí vrstvou a obyčejnými Egypťany. Ra-ta se zapleti do politických intrik a — po vzpouře domorodců — byl odsouzen do vyhnanství na 9 let do dnešní Abesinie (Habeš) (tj. do dnešní Etiopie, pozn. překl.).

Když tyto rozpory vrcholily, začali do Egypta přicházet utečenci z Atlantidy. Atianťané, kteří byli na vyšší úrovni, měli jen málo společného s obyvateli Egypta. Svůj život začali organizovat na základě svých původních zvyků. Vůdcové egyptské vládnoucí vrstvy i vůdcové vzpoury si brzy uvědomili, že tito přistěhovalci vysokou úrovní a zcela jinými sociálními

a náboženskými názory představují novou hrozbu. Bylo potřebné nalézt vůdce, kolem něhož by se lid shromáždil, který by obrátil moc Atlanťanů do tvořivé činnosti. Ve snaze přinést do tohoto chaosu nějaký pořádek, se vládcové rozhodli zavolat kněze z vyhnanství. Jen on uměl dát do pořádku činnosti konfliktních skupin. Tento krok byl úspěšný a spolupráce egyptských vládců, kněze, Adanťanů a domorodců vyvrcholila obdobím velkého pokroku v lidských vztazích. Civilizované oblasti světa zažily období morálního, myslitelského, duchovního a tělesného rozvoje.

Byly vytvořeny spojené léčebné a vyučovací instituce (nazývané Chrám obětování a Chrám krásy), které pravděpodobně pracovaly tak, jako dnešní psychiatrická oddělení moderních nemocnic. Tam se shromáždily masy, aby se podrobily mentální i tělesné léčbě. Při nízké mentální úrovni a ztrátě morálního úsudku a sebekontroly, měli někteří lidé — zařazení jako sluhové nebo „věci" nebo „automaty" — fyzické deformace, které je spojovaly se světem zvířat. Mohly to být např. ocasy, peří, šupiny. Byly to pozůstatky rané sobecké projekce duší do hmotného světa — v té době vznikla monstra i krásní tvorové. Zdá se, že tyto instituce tělesného i duševního léčení byly úspěšné. Ve skutečnosti to znamenalo světové rozšíření myšlenek, vědomostí a vyučování. Časové údaje o této době naznačují, že to bylo mezi rokem 11 000 až 10 000 př. n. l.

Informace o tomto období byly vybrány z životních výkladů o atlantských a egyptských převtěleních Jsou shrnuty pod názvem Migrace do Egypta, Zavolání kněze zpět Soulad činností, Chrám krásy a Chrám obětování, Záznamy a data. Veliký počet citátů z životních výkladů jednotiivců učiněných v rozpětí mnoha let těmto událostem propůjčuje auru reality. Dnes ještě nemůže „dokázat", že tento materiál je historií a nikoli výmyslem. Nikdo však nemůže dokázat ani opak. Edgar Cayce tvrdí, že existují záznamy o atíantské civilizaci. Protože jeho údaje o minulosti byly přesné, nepřekvapí nás, když jednoho dne budou tyto záznamy objeveny.

Podívejme se na soubor výkladů o stěhování do Pyrenejí a do Egypta.

„V Egyptě patřil k Atlariťanům, když začal exodus do dnešního Španělska nebo Pyrenejí a poté do Egypta. Při vytváření spojenectví Egypťanů a Atlanťanů pomáhal s přípravou odborného vedení u různých skupin." (2916-1, 11. 2. 1943)

„Ve Španělsku, když tam byli interpreti pečetě, jejímž prostřednictvím se používaly prvky tepla, energie a elektrických sil Žádný moderní prostředek není tajemstvím, i když není pochopen. Entita očekávala, že uvidí totéž." (3574-2, 20. 1. 1944)

„V *Egyptě, když se tam soustředili utečenci ze zničené oblasti nebo z Atlantidy. Entita přesvědčila mnohé, aby se zabývali činnostmi, které by lidem pomohly zachránit předpisy, plakáty, kresby apod. Byly přineseny jako první egyptským domorodcům a byly to první pokusy o vytvoření psaného jazyka."* (516-2, 24. 2. 1934)

Zmiňují se různá zaměstnání, která ukazují, že to byla vyspělá společnost.

„Přišel do Egypta z Atlantidy, když byl ještě malý. Stal se tím koho bychom dnes nazvali instruktorem při psychologických testech." (1751-1, 18. 11. 1938)

„Atlanťan, který přišel do Egypta, pomáhal při návrzích šatů a pomůcek pro domácnost." (1120-1, 13. 2. 1936)

Existují náznaky, že mnozí egyptští domorodci byli tělesně, duševně nebo morálně postiženi.

„V Egyptě, když tam byli lidé z Atlantidy, kteří se přistěhovali — třetí dítě Atlanťanů, které se narodilo v Egyptě — mnohým domorodcům, mnohým učedníkům Ra-Taa bylo divné, že mělo bezchybné tělo, tvar i barvu." (3645-1, 15. 1. 1944)

„Přišel do Egypta, když si děti Zákona Jediného uvědomily, že nastane zničení Poseidie nebo Atlantidy." Tento výklad se zmiňuje o pokusech sladit výuku kněží té doby, o Chrámu obětování a Chrámu krásy — *„ti nabízeli kanál, tj. způsob k zprostředkování zprávy, jak očistit tělo a mysl, asi jako dnešní škola nebo nemocnice."* (1007-3, 26. 6. 1938)

„Mezi Atlanťany, kteří přišli do Egypta v době návratu kněze a ustanovení trestního zákona i morálního a duchovního zákona." (1007-1, 20. 9. 1935)

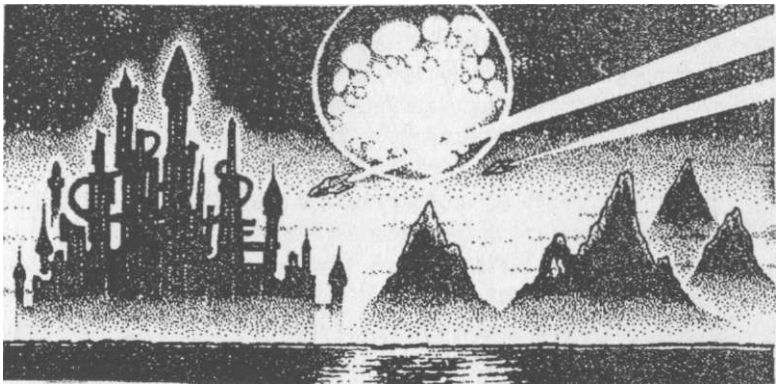

Rozbroje a konsolidace

Další výběry se vztahují k vypovězení a opětovnému povolání kněze. Všimněte si shody tvrzení — výklady byly jednotlivcům poskytnuty zvlášť v rozpětí pěti let.

„V Egyptě, jeden ze strážců poslaný s knězem do dnešní Habeše — v období devítiletého knězova vyhnanství." (1650-1, 29. 7. 1938)

„V Egyptě během zmatků, vypovězení kněze a po příchodu lidí z Atlantidy — přišel z Parthu nebo z Persie, odkud přišli pokořitelé Egypta." (1742-1, 6. 11. 1937)

„V Egyptě, dával první návrhy na sjednocení země spojené s návratem kněze a přijetím činnosti lidí z Atlantidy." (1767-2, 8. 1. 1939)

„V Egyptě, během pokusů přemluvit krále k opětovnému povolání kněze — pomáhal při sestavování požadavků Atlanťanů a ostatních obyvatel na vyzvání kněze k návratu." (2834-1, 27. 10. 1942)

Následující část — zpřístupněná meditující skupině, jejíž někteří členové byli v Egyptě ve spojení s Edgarem Caycem — podrobněji popisuje vyzvání kněze k návratu a k činnosti v Egyptě v té době.

„Když Atlanťané v té zkušenosti (tj. převtělení, pozn. překl.) začali ovlivňovat duchovní a morální život Egypťanů, během nepokojů, které přerostly do vzpoury, objevila se touha, důvod — hlavně ze strany domorodců i částečných přívrženců knězových

zásad — aby se kněz vrátil, že pak zavládne porozumění. Protože hlavně vůdcově domorodců si uvědomili, že jejich činnost nebo představy o duchovním, morálním nebo náboženském životě by byly zničeny, kdyby existovali stoupenci zásad přinesených Atlaťany. Dnes bychom řekli, že někteří poukázali na to, že kněz sám *by byl vhodný k uskutečnění této činnosti silnějších a vyspělejších Atlaťanů. Protože oni si s sebou přinesli (tak jako kněz) mnohé věci nebo jednotlivce nebo entity, které neměly rozum Byly to pouze automaty na práci nebo činnost pro vůdce v různých oblastech.* (Zřejmě i v této pozdější době bylo ještě mnoho tvorů, používáných jako otroci. O nich jsme mluvili v předcházejících kapitolách.)

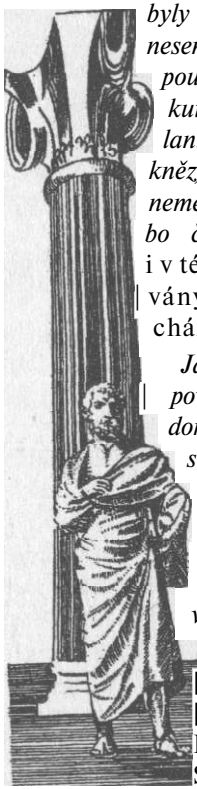

Jak domorodci zjistili, mnoho z těchto tvorů bylo považováno nebo posuzováno podobně jako mnozí domorodci. Proto se uskutečnil pokus o dohodu s vládcem i s mocnými, aby kněze Zavolali zpět.

Návratem kněze začal výběr odborníků v duchovních věcech. Kněz vybíral entity, jednotlivce ze všech oblastí, ze všech stanic života — a to odborníky v politice, ekonomice nebo ve všeobecných věcech." (281-43)

Moudrost Egypťanů uplatněná pozváním kněze, se brzy vyplatila. Nejen že se uvolnilo politické napětí, ale kněz začal vytvářet instituce na léčbu a výuku „věcí" — tvorů, které využívali jako otroky.

„Tak, jak jsem už naznačil, vznikla potřeba Chrámu obětování, kde entity, jednotlivci, mohou nabízet své tělo k očistě. Mohou být nejdříve kanály, jimiž entity, duše na zem vstoupí zcela čisté — na těle, mysli i duši. Byl to tentýž důvod proč také kněz udělal výběr jednotlivců a pomocí něho se mohla projevit čistá rasa a čisté činnosti lépe zdůvodněné.

To způsobilo velké diskuse, rozkol mezi vůdci skupin Atlaťanů. Bylo tedy nutné, aby kněz začal meditovat, aby se postavil bokem aby se očistil modlitbou, neustálým hledáním a otevíráním těchto sil.

Tak jsme videli návrat kněze, tj. náurat do té doby a k těm podmínkám, které by zabránily těmto činnostem. Tak začala doba, v níž se i členové tehdejší modlící skupiny modlili a meditovali s entitou. Nebyli jen jejími společníky. Byla to jejich VLASTNÍ touha vytvořit jednotu v příčinách a v touhách." (281-43)

Výklad dále popisuje Chrám krásy a Chrám obětování jako „podobný dnešním nemocnicím, kde se používají účinné metody k odstraňování nádorů, zlomenin, výrůstků apod."

Chrám obětování se věnoval jyzickým zkušenostem, Chrám krásy zase mentálním, mezi něž patřilo i zduchovnění — ne tvorba idolů, ale krystalizace činnosti nebo služeb pro zvláštní důvody — specializoval se na přípravu úředníků státní správy.„ **(281-**43, 1. 11. 1939)

Následující úryvky se vztahují k zavolání kněze a týkají se také činnosti spojené s tímto zavoláním. Ať už byly výklady podány v rozmezí 7 dní nebo šesti let, činnosti v Egyptě i v Atlantidě popisují stejně.

"Cestoval do Poseidie nebo Atlantidy a z ní, v době zmatků, kdy se mnozí jednotlivci a skupiny stěhovali do Atlantidy a z ní. Usadil se v Egyptě po opětovném nastolení kněze Ra-Taa.„ (423-3, 22. 1. 1934)

„Kněžka v chrámu v Atlantidě, když došlo k přelomu v činnosti národů pro ničivé síly, odešla do Egypta, pomáhala při opětovném povolání kněze." (1042-2, 11. 4. 1936)

Všechny tyto úryvky z různých životních výkladů se vztahují právě k egyptskému knězi.

„V Atlantidě během vzpoury dětí Belialu a během příprav na odchod způsobený pohyby země a vlivy, které způsobily úplný zánik — cestoval do části dnešního Španělska, později do Egypta, při povolání kněze zpět pomáhal sladit činnosti." (2283-1, 4. 6. 1940)

„V Egyptě během období rekonstrukce, když se kněz vrátil, aby pomohl vnést pořádek do chaosu, který vznikl po vzpourách domorodců, stejně i kvůli teologické činnosti Atlanťanů. Entita pomáhala jednotlivcům aby se stali lepšími kanály na rozmnožování rodin, i na jejich odborné vedení." (2272-1, 7. 6. 1940)

Další čtyři úryvky se týkají hlavně činnosti chrámů.

„V Egyptě, v době vzpoury (hovoří o zákazu činnosti kněze, o příchodu Adanťanů a o zavolání kněze zpět a usmíření) *byla entita činná v léčebných činnostech různých tělesných variací nebo ve změnách vzhledu rasy."* (2940-1, 21. 3. 1943)

„V Egyptě — činný při vysvětlování jak dosáhnout politického, hmotného a duchovního pokroku tím že kněze zavolají zpět. (2946-2, 16. 5. 1943)

„V Egyptě během období rekonstrukce — entita patřila k Atlanťanům, kteří se do země přistěhovali — nezúčastnila se hádek. Během opětovného povolání kněze pracovala na rekonstrukci několika chrámů nebo prostředků na změnu charakteristik skupin a jednotlivců. Patřila mezi ty, které to vyjadřovaly hudbou v chrámové bohoslužbě nebo uctíváním." (2421-2, 7. 2. 1941)

„V Egyptě, domorodec v zemi, do níž byl kněz vypovězen, vrátil se s knězem — pokoušel se zpívat a tancovat během chrámové služby — první současně použil píšťalu a lyru nebo strunný nástroj v písních Atlanťanů zpívaných domorodci v chrámech. (Bylo to spojení) divé zábavy jeho vlasti, které přerostlo do citů nezbytné koncentrace lidí." (1476-1, 14. 11. 1937)

Třebaže se zdá, že vědecký pokrok té doby nedosahoval úrovně druhého období zničení a období před úplným zánikem, ještě stále nalézáme určitý stupeň technologických pozůstatků.

„VAtlantidě, když došlo k drobení krajiny, způsobenému pokusy Synů Belialu využít činnosti Synů Zákona Jediného k vlastnímu *požitkářství, sebepovyšování, k touze využít činnosti, během nichž se základní kovy, základní činnosti mohly využít k potěšení Synů Belialu. Používali plyny, tekutý vzduch, výbušniny, věci, které měly tvořivou i ničivou sílu — entita je, stejně jako jejich účinky, studovala s těmi, s nimiž odcestovala do Egypta. Přinesla do Egypta dobro i zlo — někteří domorodci a rebelové proti královi seje pokoušeli použít (i když nebyly součástí zkušenosti entity). Tyto vědomosti, které entita měla, způsobily znepokojivé síly. Návrat kněze je zavedl ke konstruktivnímu využití, např. k léčení, k pohybu velkými kamennými sochami apod"* (2147-1, 16. 3. 1940)

„V Egyptě, z domorodců, zúčastnil se na přípravě návratu kněze jako tlumočník z jazyka Atlantidy a z jazyka země Go-

bi." (1487-1, 28. 11. 1937)

„Pocházel z Atlanťanú, ale narodil se u Egyptě u době rekonstrukce po nepokojích — pomáhal druhým, aby se stali vyslanci, sám odešel do země Gobi." (3420-1, 17. 12. 1943)

Chrámy krásy a chrámy obětování

Dříve než budeme citovat z výkladů týkajících se cest světem, uvedeme ty, které zmiňují Chrám krásy a činnosti spojené s těmito „nemocničními institucemi". I když tyto chrámy nalézáme v Egyptě, s jejich činností a výstavbou jsou spojeni mnozí Atlanťané.

„VAtlantidě, když se krajina začala rozpadávat kvůli používání duchovních pravd k hmotnému získávání tělesné síly. Zařazen v Chrámu slunce, jehož celá síla se používala u *hmotných věcí — pomáhal dávat návody k záchraně života, tj. aby se odstěhovali do jiných zemí — entita přišla do Egypta. Později viděla, jak byla v Chrámu obětování a Chrámu krásy zdokonalována a zachraňována těla těch, které entita a její společnici považovali za verbež. Viděla, že Pán není ovlivňován osobami, nýbrž miluje ty, kteří milují své bratry."* (1152-1, 20. 4. 1936)

„Přišel z Atlantidy do Ek/ypta když byl mladý. Stal se dozorcem nad zásobami, obchodem se zlatem a drahými kameny. Rozdělování těchto věcí příslušelo těm kteří byli ve vládnoucí pozici, podporovali zemi a rozšiřovali vědomosti, které tomu napomáhaly. Entita byla v postavení inženýra. V širším smyslu nejen proto, že — uměla vyměřovat půdu, stavět mosty, SÍ. viadukty, lodě apod., ale i svaté věci — stavěla oltáře v Chrámu krásy a Chrámu obětování." (1574-1, 19. 4. 1938)

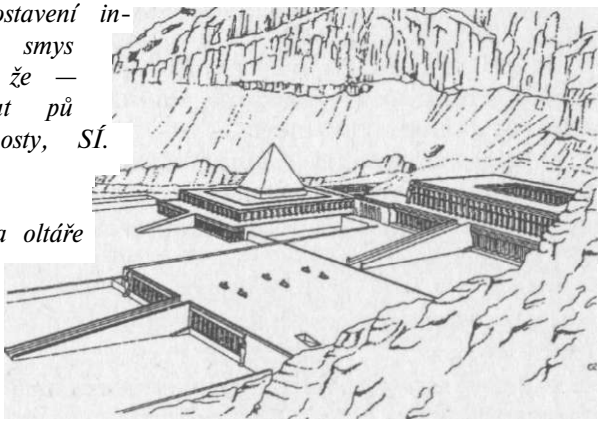

Následující úryvek naznačuje, že v Adantidě stály chrámy podobné těm, které byly postaveny v Egyptě.

„Z Atlanťanů, kteří přišli do Egypta, v Chrámu krásy předvedl krásu chrámů z Poseidie." (11193-1, 30. 4. 1936)

Další skupina úryvkú naznačuje způsoby využívání těchto chrámů.

„VEgyptě během období nepokojů, když se objevili přistěhovalci z Atlantidy. Jako učitel organizoval skupiny těch, kteří byli očištěni v Chrámu obětování k zvláštním účelům — zemědělci apod." (1082-3, 12. 11. 1937)

„V Egyptě během rekonstrukce hmotného, náboženského i sociálního pořádku vychovával děti mladého krále. Stal se oblíbencem krále v zařazování jednotlivců do zvláštních služeb v různých útvarech a činnostech. Jak v obchodním smyslu, tak i při budování vztahů k Chrámu krásy a Chrámu obětování. Tyto chrámy byly tím co dnes nazýváme vzdělávacími středisky a léčebnami. Připravovaly muže a ženy té doby na vyšší službu své vlasti a národu a na oslavu tvořivých sil nebo Boha." (2524-1, 2. 7. 1941)

„Tak nalézáme entitu činnou hlavně při zařizování Chrámu krásy a Chrámu obětování. To umožnilo zprostředkovat očištění těla a mysli, jak jsme už uvedli. Probíhalo to způsobem velice podobným tomu, jakým dnes naše léčebné a výchovné instituce očišťují tělo a mysl od jednotlivých nemocí a zla, *aby tak umožnily věčný příliv dobra nebo toho nejlepšího v rase."* (1007-3, 26. 6. 1938)

I když tyto výklady byly podány v průběhu let zmiňují se následující úryvky o tělesných změnách, které se uskutečňovaly v egyptských chrámech.

„V Atlantidě, když byli mladí i staří posláni do jiných zemí — s *jinými do Egypta přinesl vědomosti těm, jejichž činnost mohla být (a později i byla) sjednocujícím prvkem ve výuce kněží pomocí činnosti Chrámu obětování i Chrámu krásy. Těla i mysl byly podle daných pokynů připravovány k zvláštní službě ve vztahu k hmotným mentálním a duchovním věcem lidí."* (1641-1, 17. 7. 1938)

„V Atlantidě, když byly skupiny poslány do různých zemí za různým účelem — byl mezi těmi, kteří přišli do Egypta. Zřízením

Chrámu obětování se entita pustila do využívaní pravdy a zásad, které byly částí atlantské zkušenosti. Používal je jako návody a drogy jako sedatíva pro činnost v Chrámu obětování nebo v chirurgii, při přípravě jednotlivců na konečné služby, k odstranění těch věcí, které by mohly způsobit, že by jednotlivec byl jiného názoru pro svily vztah k činnosti v bývalé existenci nebo v hmotném předobdobí." (5118-1, 19. 4. 1944)

Uvedený i následující úryvek předpokládají, že určité tělesné charakteristiky života mohou být vyústěním předchozího života.

„V Egyptě, když jednotlivci hledali možnost své přípravy na službu blízkým jako celku. Pomáhal v Chrámu obětování očišťovat těla mnohých od přívěsků, které jim překážely nebo se udržovaly jako součást starých zmatků mezi lidmi — pomáhal pří obnově sil lidí pomocí kněžských a atlantských zásad." (1837-1, 4. 3. 1939)

Změny těla a mysli

Zřejmě bylo v těchto chrámech možné uskutečňovat radikální tělesné změny a některé z nich mohly dále ovlivňovat budoucí generace:

„V *Egyptě během slaďování činnosti domorodců, kněze a Atlanťanů. Entita byla částečně Egypťanem částečně Atlanťanem Zúčastnil se přípravy a použití cest a způsobů, jimiž se rasy mohly měnit."* (1695-1, 29. 9. 1938)

„V ILgyptě během nastolení pořádku po návratu kněze — narozen z lídí čisté rasy pro činnost v Chrámu krásy a Chrámu obětování." (1709-3, 11. 11. 1939)

I následující úryvek hovoří o institucích v Egyptě, v nichž se uskutečňovaly změny těla a mysli.

„V *Egyptě během zmatků a napětí mezi domorodci a královským domem a přicházejícími z Atlanty. Později, při opětovném nastolení kněze, pomáhal v Chrámu krásy a Chrámu obětování při léčení a využíváni takových věcí v myšlení těch, kteří se svým zasvěcením zbavili věcí tvořícíchjakoby přívěsek. Toto zmaterializování hmoty jespojeno sfyzickým tělem."* (1404-12, 5. 7. 1937)

Bylo to období velkého pokroku, vyplněné nadějí a radostí „věcí" nebo otroků. Vědecké znalosti Atlanťanů se využily tvořivě a byly aplikovány v egyptských chrámech a umožňovaly otrokům nebo „věcem" zbavit se materiálních i tělesných překážek ve vývoji.

„V Egyptě během rekonstrukce pracoval v Chrámu obětování, používal věci uvedené Atlanťany tam kde se používaly elektrické síly — jak je nazýváme dnes — jako prostředky k odstranění přívěsků a těch věci, které způsobovaly reakce v mozkových silách těla." (2927-1, 1. 3. 1943)

„Atlanťan, který přišel do Egypta — pomáhal lidem zbavovat se přívěsků nebo překážek zvířecích sil Pomáhal lidem mnoha jazyků z mnoha zemí, pomáhal připravovat ty, kteří přicházeli do Chrámu obětování a Chrámu krásy." (774-4, 30. 3. 1936)

Změnili se ti, kteří vstoupili do chrámů, ale změnili se i jejich děti:

„V Egyptě — potomek těch, kteří vstoupili do Chrámu obětování — vybrán knězem stejně tak královými následovníky a následovníky Atlanťanů — entita se stala příkladem toho, co může vzniknout z těchto příprav před obdobím porozumění." (2144-1, 11. 3. 1940)

Psychické a genetické manipulace

Tyto úryvky by zněly jako fantazie, ale jistě ne větší než titulek v *The Virginian Pilot* z 20. 11. 1966. V rubrice „Maják" se objevil celostranový článek o experimentech s působením elektřiny a chemikálií na lidský mozek. Podtitulek článku se ptá: „Je dalším krokem ve vývoji lidstva kontrola myšlení?" Článek popisuje, jak se podrážděná zvířata po zavedení elektrických impulzů

do mozku náhle zklidnila. Vybraní psychiatričtí pacienti si po zavedení jemných elektrických drátků do mozku začali uvědomovat svět, osobám s depresemi se obnovily jejich pocity, impulzy a nálady. Výzkum pokračuje rychlým tempem, které dnešní techniku a efekty vymývání mozku posune na úroveň dětské hry. Kontrola chemické a elektrické činnosti mozku, jak tvrdí článek, nabízí „překonání psychických nemocí, obnovení poškozené mysli, umožní retardovaným učit se, zvýší lidskou inteligenci na neslýchanou úroveň, osvobodí lidi od škodlivých emocí". Může však také „vytvořit vězení pro lidstvo a uznat za správné takové chování, které má blízko k otroctví".

Těchto pár vět z novin v r. 1966 zní téměř jako výklady Edgara Cayceho popisující kontrolu „věcí" v Adantidě. A proč ne? Vždyť, jestiiže je převtělování faktem, pak jsou tyto techniky zkrátka *znovu objeveny* svými tvůrci. Tentýž článek cituje Dr. Heatha z Tulanské univerzity: „Pomocí chemických prostředků na kontrolu mozku bude možná kontrola jednotiivce i mas. Nenápadná a bez spolupráce oběti — není to otázka budoucnosti. Je to už zde."

Další úryvek zní, jakoby podobný postup byl použit v Adantidě: *„Mezi těmi, kteří měli využít své schopnosti ve vztahu k různým nabídkám které měly lidi přinutit, aby se podřídili vlivům které by mohli snášet."* (Dodatečný údaj ve výkladu uvádí, že k tomu byla použita elektrická a mechanická zařízení. 440-1, 14. 11. 1933)

I když článek v *The Virginian Pilot* pochází z nedávné doby, není jediný. V říjnu 1956 uveřejnil *Cleveland Press* článek „Vědec vidí roboty se zabudovaným mozkem podobné člověku". Curtiss R. Schafer, projektant v Norden-Keyato Corporation, varuje před tím, že jednoho dne by malá rádia umístěná v mozku mohla způsobit uvrhnutí celých národů do otroctví. Takové zařízení by umožnilo slepým vidět zavedením elektrického proudu do očních nervů. Na druhé straně by takový výzkum umožnil dítě vybavit „zásuvkou" umístěnou pod vlasy, z níž by do vybraných oblastí mozku sahaly elektrody. Později by bylo možné zapojit do zásuvky miniaturní rádio a anténu. Schafer říká: „Od té doby by se smyslové vnímání a pohybová aktivita dítěte měnily — nebo by byly zcela kontrolovány — podle elektri-

ckých signálů vysílaných vysílačem. Takový "bývalý člověk,, by byl nejlevnějším strojem, jaký byl kdy sestrojen a uveden do činnosti." Stíny Atlantidy!

Jiný článek v *The Virginian Pilot* (27. 11. 1966) popisuje techniku, která se ještě více přibližuje tomu, co se mohlo v Atlantidě objevit když se lidé „zamotali s hmotou".

Článek „Klony vrhají stíny na lidskou rasu" cituje prof. Joshuu Lederberga, nositele Nobelovy ceny za genetiku, tvrdícího, že brzy bude možné rozmnožovat lidi tak, jak se dnes rozmnožují růže — získáním stejných odřezků. To umožní vytvořit tucty nebo stovky identických osob. Základní rysy tohoto postupu už byly demonstrovány na žábách a brzy jich bude možné dosáhnout také u vyšších organismů. „Vezme se jádro buňky jedince, kterého chceme rozmnožit a zavede se do lidského vajíčka. To se implantuje do dělohy. Normálně oplodněné vajíčko obsahuje genetický materiál obou rodičů. Ale buněčná jádra kterékoliv části lidského těla obsahují jemu patřící úplnou genetickou "kopii,,. Jejím použitím — jako "odřezku,, — se získá nový jedinec, identické dvojče." Prof. Lederberg tvrdí, že tyto možnosti oživí otázku, co rozumíme pod pojmem lidská identita a individualita. „Lidské klony", jak by se takto rozmnožení, geneticky shodní lidé mohli jmenovat by se asi uměly výjimečně lehce dorozumět. Jako např. jednovaječná dvojčata. Jejich orgány by se mohly navzájem transplantovat bez těžkostí. Takové klony by byly v téže evoluční koleji, vhodné pouze k jedinému úkolu. Klonové rozmnožování by bylo jen doplňkem běžného rozmnožování, aby se zachovala genetická různorodost^ Takové postupy by mohly být jen těžko snesitelné např. pro chovatele dostihových koní nebo plemenného dobytka, ale — podle Ledeberga — biologické objevy mohou vést ještě k zvláštnější oblasti.

Lederberg hovoří jako starý Atlanťan, když tvrdí: "Může se stát, že část lidského jádra se začlení do zvířecí zárodečné buňky, např. do buňky gorily a výsledkem může být „subhumánní hybrid".

Ponechme nyní tyto úvahy, které mohou být dědictvím převtělení Atlanťanů a podívejme se na úryvky popisující kladné snahy Atlanťanů a na učení kněze Ra-Taa v Egyptě.

Doba kněze Ra-Taa

Následující úryvek hovoří o Atlanťanech přicházejících do Egypta a ukazuje, že v egyptských chrámech se rehabilitací dosáhly dobré výsledky. Spolupráce Egypťanů a Atlanťanů přinesla užitek celému lidstvu.

„V Atlantidě byla entita jednou z těch, které dostaly zprávu týkající se rozdělení Dětí Zákona Jediného na zachování pravdy v jiných zemích. Kromě jiného pokyny na expedici do Egypta, Pyrenejí a Yucatanu a do země Og, krátce před rozpadem atlantské krajiny. Později, během opětovného povolání kněze do Egypta, entita (byla) mezi těmi, kteří se pustili do sjednocování učení Atlanťanů, Egypťanů (jak bychomje nazvali dnes), indiánů, Indočíňanů, Mongolů a Árijců. Taková byla činnost entity, protože byl zpravodajem nebo nositelem zprávy nebo nositelem prostředků, jimiž se zpráva přenášela." (1681-1, 7. 9. 1938)

Další tři úryvky se pravděpodobně vztahují k témuž období. Také potvrzují, že cestování světem je o hodně starší, než se obvykle předpokládá.

„Jeden z Atlanťanů, kteří přišli do Egypta, pomáhal při ovládání lidí — přinášením rozumu domluvil činnost vládců a politicky i nábožensky mocných nejen v Egyptě, ale i v mnoha zemích, do nichž byli vysláni emisaři." (445-1, 16. 11. 1933(

„S *mladými Atlanťany přišel do Egypta, pracoval jako knězův pobočník, instruoval ty, kteří odcházeli do služby do jiných* zemí." (1872-1, 5. 5. 1939)

„V Atlantidě, když tam probíhaly činnosti, které změnily osídle-

ni lidí, mezi mladšími, kteří přišli do Egypta." — zmiňuje se o společné snaze Atlanťanů a Egypťanů při zařizování nemocniční a lékařské péče — *„entita byla tím koho bychom dnes nazvali psychoanalytikem."* (2002-1, 14. 9. 1939)

Do Egypta však v té době nepřišli jen Atlanťané:

„Peršan, který přišel do Egypta v době rekonstrukce, instruktor nebo pomocník pro "věci„ nebo pro automaty (jak bychom je nazvali dnes), aby lépe rozuměly." (2570-1, 9. 8. 1941)

Další úryvky, spíše z egyptského než z atlantského převtělení, hovoří o vzpouře, o období rekonstrukce a návratu kněze.

„V *Egyptě během rebelie a zmatků mezi knězem a králem"* — vypráví, že se opětovným obnovením postu kněze spojila snaha sjednotit společná učení kněze Ra-Taa a učení těch, kteří byli *„z Atlantidy, Indie, Mongolska a Karpat."*)991-1, 16. 8. 9135)

„V egyptské oblasti (nyní takto nazývané), když tam byl znovu ustanoven kněz, stejně tak po analýze a upevnění zásad skupiny Atlanťanů a po zhodnocení a rozdělení národů do mnoha služeb v době rozkvětu, rozvoje — mezi léčiteli nebo tvůrci používání minerálů v léčbě lidských nemocí, tělesných změn nebo narušení těl" (2077-1, 15. 1. 1940)

Následující úryvky dokazují činnost v té době — práci se skupinami lidí v chrámech. Zdůrazňují tělesné změny a změny mysli jednotlivců i skupin. Změny, které těmto lidem umožnily vést produktivnější život a které je také přiváděly blíže k tvořivým silám nebo k Bohu.

„V *Egyptě během rekonstrukce* (zmiňuje Chrám krásy a Chrám obětování a příchod Atlanťanů a lidí z jiných zemí), *zaznamenával vlivy, které změnily tělo a mysl skupin.")* 2762-1, 12. 6. 1942)

„VEgyptě během období spolupráce mezi králem, knězem a Atlanťany — pomáhal při tvorbě procedur k očistě a znovuvytváření těl k vyšší službě — entita očišťovala v Chrámu obětování — pomáhal vytvořit domov pro ty, kteří byli očištěni." (2154-1, 23. 3. 1940)

„V Egyptě během zmatků a napětí, když se lidé, kteří se usadili v této zemi, snažili v ostatních lidech probudit porozumění ve vztahu člověka k svému blízkému, ve vztahu člověka k tvořivým silám." (1143-2, 18. 4. 1936)

Jak naznačuje další výklad, někteří Adanťané zpochybňovali činnost egyptského kněze, kterého z vyhnanství povolali do pozice vůdce a mocného. Později, když jeho cíle pochopili, připojili se k němu a pomáhali mu.

„V egyptské zemi během rekonstrukce, když skončilo knězovo vyhnanství a když se přistěhovali mnozí z Atlantidy. Entita patřila k Atlanťanům, kteří kritizovali kněze —jako mnozí účastníci této zkušenosti — později se stal pomocníkem při třídění činností. A to aktivit Atlanťanů, Egypťanů i lidí i kněze, kteří se přistěhovali." (2031-21, 21. 10. 1939)

Následující úryvky byly vybrány z životních výkladů zmiňujících egyptská převtělení. Tito jednotiivci žili asi v období rekonstrukce Egypta a byli ve spojení s knězem Ra-taem nebo s Atianťany. Někteří měli rodiče Adanťany.

„V Egyptě během rekonstrukce — mezi Atianťany narozenými, v této zemi — když se vybírali jednotlivci, kteří měli zaplnit určité stanice nebo místa při šíření myšlenek vedoucích k přípravě lepšího života, lepších zařízení — se entita pokusila o přestavbu různých vymožeností pro mnoho lidí použitím nevídaných mocí nebo sil, nebo chemické a elektrické energie." (2419-1, 12. 12. 1940)

„V Egyptě, mezi potomky Atlanťanů, pracoval v nemocnicích a s nemocemi těla a mysli." (2153-3, 29. 7. 1940)

„Z Atlanťanů narozených v Egyptě v době souladu učení různých zemí. Pomáhal stanovit způsoby nošení oděvu a pokrývek hlavy." (1033-1, 26. 10. 1935)

Někteří měli různé rodiče:

„V Egyptě držitel školních záznamů, rekreačních síní, přípravy lidí k činnosti v dolech, na polích, umění, obchodě apod — To všechno v době, kdy se lidé připravovali k činnostem emisarů, učitelů apod., těch věcí, které byly shromážděny — v době, kdy se dávaly do souladu zásady různých zemí — entita byla potomkem Atlanťanů ve spojení s domorodci." (1610-2, 29. 6. 1938)

Jiní byli Egypťany:

„V Egyptě během smíření krále, kněze a lidí z atlantské oblasti — činný v Chrámu krásy a Chrámu obětování — dnes by byl návrhářem nebo umělcem: tím, kdo maluje věci, které by mohly vytvářet charakter, důvody, touhy pro činnost jednotlivců. Věci, které ukazují způsob, který mcyídruzí následovat." (1597-1, 27. 4. 1938)

„V Egyptě — strážce zásobáren v době obnovených vztahů mezi knězem, králem, Atlaťany a lidmi z jiných zemí. Obilí se vyměňovalo za parfémy, koření, zlato, zvířata z dalších oblastí." (1587-1, 3. 5. 1938)

„VEgyptě během uklidnění napětí činnosti Atlaťanů. Historik, strážce záznamů na podporu a vývoj." (1731-1, 3. 11. 1938)

„V Egyptě během souladu učení Atlaťanů a učenijiných zemí —jako kancléř rozšiřoval vědomosti o ochraně potravy, ochraně před suchem apod." (1347-1, 10. 3. 1937)

„V Egyptě v době přestavby (hovoří o koalici kněze a Atlaťanů) pracujejako dnešní pojišťovací agent." (3111-2, 28. 10. 1943)

„V Egyptě, když lidé z Atlantidy přinesli zákony k využití přírodních sil pro blaho lidstva — spojen s činnostmi, v nichž byli jednotlivci připravováni na zvláštní služby podle úrovně svého vývinu — vedl oddělení, které bychom dnes nazvali duchovním nebo obchodním." (1554-2, 24. 3. 1938)

Další životní výklady uvádějí, že spolupráce různých skupin v Egyptě vytvořila osvícené lidi, kteří se snažili rozšiřovat své vědomosti ve světě. Výklady naznačují tyto kontakty a obchod s mnoha zeměmi. Hlavně s Čínou, Indií a Indočínou.

„V Egyptě během období přestavby, kdy vznikla koalice mezi králem, knězem a Atlaťany, i vědami z Gobi a země Said (pravděpodobně Indie) — pomáhal při přípravě jednotlivců na zlepšení rasy a při odborném vedení." (2280-1, 15. 6. 1940)

„V Egyptě, když kvůli činnosti kněží, domorodců a Atlaťanů byli do dalších zemí vysláni emisaři — entita odešla do Zlatého města. Stala se vládcem v zemi — ne v Gobi, nýbrž vjejí blízkosti — dnes známé pod jménem Siam nebo Indočína (Thajsko)." (2163-1, 8. 4. 1940)

Rozkvět světové civilizace

Další tři úryvky hovoří o rozšíření duchovních technik a o vývoji obchodních styků a obchodování ve světovém měřítku.

„V Egyptě během výstavby země, když se domorodci aAtlaťaně spojili s ostatnými národy. Nejen v oblasti obchodu, ale i myšlenkově a duchovně." (1113-1, 4. 2. 1946)

„V Egyptě v době znovusjednocení krále, kněze a těch Atlan-

ťanů, kteří ovlivňovali obchodní a *náboženské události ve známém světě — entita mezi těmi, komu dal král moc. Pomáhala při rozvoji obchodních činností a přátelství mezi obyvateli různých zemí."* (1568-3, 24. 4. 1938)

„V Egyptě během doby, kdy se začaly rozdávat věci vznikléjako zásady činnosti těch, kteří budovalijednu z největších civilizací nebo v době největšího přiblížení se člověka Stvořiteli. Byli schopni to všechno uvést na zem. Potřeba tělesné práce byla malá. Stala se nepřekonatelnou překážkou —jen málo z učení Atlanťanů bylo pochopeno. Učili se od domorodců i od Syřanů, od Chaldejců, kteří přišli do země — mezi těmi, kteří se očistili ohněm v chrámové službě — pomáhal a radil emisarům v jiných zemích." (585-2, 15. 6. 1934)

Znovu upozorňujeme na neuvěřitelnou shodu ve výkladech Edgara Cayceho. Životní výklady — učiněné v rozmezí několika let vícejednotlivcům — spojujeje určité historické období potvrzením podrobném popisu. Kdy se to všechno stalo? Každý z následujících úryvků uvádí datum:

*„Vjednom před tímto, (ho) nalézáme v pěkné zemiAlta nebo ve vlastnictví Poseidie, v domácnosti vládce země. Je to téměř 10 000 let před příchodem Prince míru." (*288-1, 20. 11. 1923)

„Vjednom před tímto, (ji) nalézáme v období prvního porozumění vztahů mezi Všetvořící energií k odsunu synovských i trestních zákonů lidí, v zemi dnes známéjako Egypt, 10 500 let — podle počítání času lidmi — před příchodem Prince míru.

Entita sejmenovala "Miium„, čekala na kněze a učitele, který poskytl výuku nebo zákony, které se staly rituály lidské mysli pomáhající pochopit tvořivou energii. V rozdělení, které vzniklo, následovala entita nejdříve kněze, pak učitele a vládce a výrazně působila při smíření, během něhož byla vytvořenajednotná služba." (105-2, 31. 1. 1928)

„V době, během níž se země — dnes známájako Egypt — rozdělila. Počítá sejako 10 500 let před osobním příchodem Prince míru do Egypta. Entita mezi staviteli budov a měst, stejně jako měst, kde bydleli vládci — nejako architekt, anijako dělník, spíšejako dozorce nad dělníky reprezentující domorodce ajiné spojence v jejich organizaci a (podávající) zprávy vládnoucím lidem" (2481-2, 15. 12. 1927)

Tajemství pyramid.

„Kdy začala a skončila stavba Velké pyramidy?"

„Staveli ji 100 let, zahájena a dokončena v období Araar-art Hermesem a Raem."

„Jaké datum před naším letopočtem bylo?"

„Bylo to od 10 490 do 10 390 před vstupem Prince míru do Egypta." (5748-6)

Existuje mnoho životních výkladů, které uvádějí existenci záznamů o atlantské civilizaci. Tyto záznamy byly, podle výkladů E. Cayceho, přeneseny z Atlantidy do Egypta a jsou ukryty v doposud neobjevené pyramidě (resp. v doposud neobjevených prostorech existujících pyramid?) Je předpoklad, že tyto záznamy budou objeveny v blízké budoucnosti. Jestliže k takovému objevu dojde, zařadí se mezi největší objevy v uvedené historii. Změní se náš pohled na svět. Legenda o Atlantidě se změní na skutečnost. Změní se všechno, co jsme doposud považovali za tzv. velkou pravdu.

Podívejme se na četné zmínky o těchto záznamech a o jejich umístění. Výklady, v nichž se o nich hovoří, se zdánlivě všechny zabývají obdobím asi 10 000 př. n. 1. Bylo to také období, kdy povolali kněze Ra-taa (Edgara Cayceho) zpět z vyhnanství. Přibližně v této době se uskutečnilo poslední zničení Atlantidy a do Egypta přišli mnozí Atlanťané.

„V Atlantidě, v královském domě před zničením, pomáhal Altovú písaři na *přípravě historie země. V té době také probíhal spor mezi stoupenci Jediné víry a mezi modlosluzebníky."* (339-1, 27. 5. 1933)

„V Atlantidě před konečnou zkázou — když z Egypta do Poseidie přišel kněz, aby získal porozumění Zákona Jediného nebo Boha, o němž mohl odnést záznamy do Egypta. Entita se vrátila s knězem,' zapletla se do hádek v egyptské politice (litovala mladého krále stojícího proti domorodému králi Aaratovi). Entita si za svůj domov vybrala Egypt. V Atlantidě pokračovaly vzpoury. Mnozí Atlanťané se vystěhovali do Ekjypta. Entita pomáhala v Egyptě v chemii, stavebnictví, ekonomice, obchodě, práci apod., v umění v širším smyslu, hudbě, v práci s kovy a drahými

kameny. Entita si vzala za své přinést záznamy z Atlantídy do Egypta." (378-13, 14, 1933)

„V Atlantidě poseidonských lidí, když se krajina začala drobit, mezi prvními, kteří přišli do Pyrenejí a do Egypta, pracoval na záchraně záznamů — používal síly, dnes nazývané přírodními zdroji nebo elektrickými silami, při pohánění dopravních prostředků, lodí a zařízení sloužících k pohodlí a komunikaci." (1998-1, 12. 9. 1939)

„V Poseidii před konečnou zkázou — kontroloval komunikaci s mnoha zeměmi — létající koráby, které se pohybovaly ve vzduchu i ve vodě, byly prostředky na dopravu mnohých do Iberu, později do Egypta, kde bylo rozhodnuto, (že) tam (se mají) záznamy uložit. Země byla ve zmatku — později, po příchodu kněze se konečně připojil k hnutí na obnovu těl "věcí,, té doby. Znovu pracoval na komunikaci." (3184-1, 28. 8. 1943)

Všimněme si, že výklady — pronesené po 10 letech — hovoří o uložení záznamů o Atlantidě v Egyptě. O těchto záznamech se praví v mnoha jiných životních výkladech. Edgar Cayce naznačil, že jednou budou objeveny.

„V Egyptě během koalice domorodců, krále, kněze, Atlanťanů apod. Entita mezi vládnoucími domorodci jako kancléř a historik toho, co mělo být zachráněno. Jak domácí, tak i atlantské." (2922-1, 8. 2. 1943)

„Mezi Atlanťany, kteří přišli do Egypta, aby zachránili záznamy a naděje atlantského vývoje — opětovným povoláním kně-

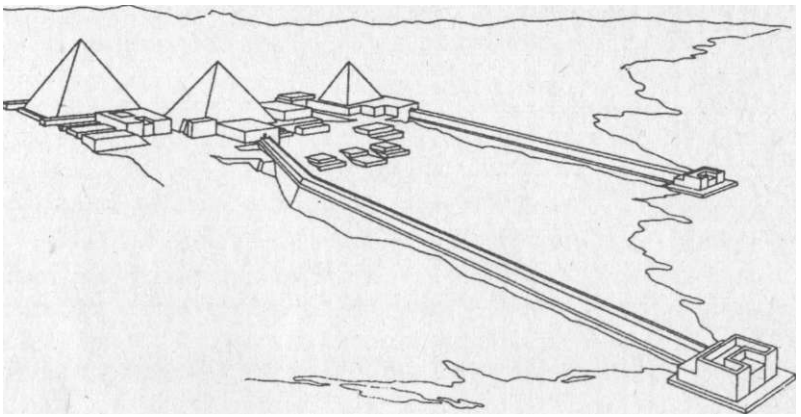

ze uzrostlajeho moc, když se sjednotila služba a činnost na oslavu Jediného Boha." (2167-1, 13. 4. 1940)

„Předtím byla entita v egyptské zemi, mezi Atianťany, kteří přišli s vládci. Protože entita byla OSOBNĚ odpovědna za záznamy, které přinesli vládcové lidu, aby byla zachráněna část lidských zkušeností na zemi." (2523-1, 1. 7. 1941)

Pro člověka žijícího v době 10 500 př. n. 1. — *„činnost cesty entity je stále zachována v Sále záznamů."* (1182-1, 1.6. 1936)

„V Egyptě — navrhoval nové budovy. Hlavně ty, v nichž Atlanťané uchovávali své záznamy — i záznamy domu kněží." (3605-1, 21. 1. 1944)

„Entita v Atlantidě a v Egyptě — mezi těmi, kteří přišli do egyptské reality, aby zachránili záznamy činností — stala se poradcem při vykopávkách — studovala staré záznamy a připravovala a stavěla dům záznamů pro Atianťany. I část domu zasvěcení — nebo Velkou pyramidu." (2462-2, 19. 6. 1941)

„Entita pomáhala knězi při přípravě stavby chrámu záznamů ležícího nad hádankou, která je tajemstvím tajemství pro ty, kteří chtějí zjistit, jak mysleli starověcí synové, když stvořili člověka, zvíře -jako část vědomí." (2402-2, 16. 11. 1940)

Poslední úryvek naznačuje, že tato pyramida nebo dům záznamů byl umístěn v blízkostí sfingy. Jiný výklad to potvrzuje a tvrdí, že existují — nebo existovaly — podobné záznamy v jiných částech světa. Obsahuje i proroctví o zemi vznikající v Atlantském oceánu.

„Předtím byla entita v atlantské krajině, kde se uskutečňovaly tvořivé činnosti dětí Zákona Jediného, během doby, kdy se krajina rozpadávala.

Entita měla hlavní vliv na způsoby a prostředky záchrany záznamů před zničením krajiny. Bylo by dobré, kdyby entita mohla hledat kterýkoliv ze tří způsobů a prostředků, v nichž by byly tyto záznamy činnosti jednotlivců zachráněny — jeden se nalézá v potopené Atlantidě, která se znovu vynoří. Další je na místě záznamů, které vede od sfingy do sálu záznamů v Egyptě. A třetí je v asijské nebo yucatanské oblasti, kde ho stíní chrám" **(2012-1,** 25. 9. 1939)

Jiné poznámky naznačují, že tyto záznamy budou brzy objeveny.

„Předtím byla entita v Atlantidě, když nastala doba nuceného vystěhování kvůli ničivým silám používaným dětmi Belialu.

Entita byla kněžkou Zákona Jediného a mezi těmi, kdož přišli do Egyptajako starší, ve skupinách, aby zachránili záznamy, i lidi, část své rasy.

V období rekonstrukce po návratu kněze se entita připojila k těm, kteří aktivně kladli záznamy do tvarů, částečně starého charakteru starověkých nebo raných Egypťanů a částečně do novějšího atlantského tvaru. Je možné je nalézt, po otevření domu nebo hrobky, za několik let." (2537-1, 17. 7. 1941)

Budou objeveny Atlantské záznamy?

Další tři výklady zmiňují možný nebo pravděpodobný objev těchto záznamů.

„V *Egyptě během výstavby mnoha hrobek, které jsou dnes objevovány, (entita) pomáhala při výstavbě sálu záznamů, který je nutné objevit."* (519-1, 20. 2. 1934)

„V Atlantidě, když se objevily poznatky o blížící se zkáze Atlantidy nebo poseidonské krajiny, které (tj. poznatky, pozn. překl.) přinesli učitelé a vůdcové Zákona Jediného. Entita z Atlantidy nebo Poseidie nejdříve cestovala do Pyrenejí nebo do Portugalska — později do Egypta — během doby po povolání Ra-taa, kněze, když se objevily pokusy o sladění vědomostí. (Entita) byla mezi prvními, kteří ukládali záznamy. Týje nutnéještě objevit, protože mají být atlantskou činností na záchranu údajů, které je nutné vyzvednout z komor na trase mezi sfingou a pyramidou záznamů." (1486-1, 26. 11. 1937)

„V Egyptě, z Atlanťanů, kteří se starali o záchranu záznamů. (Entita) přišla se skupinami, které měly zřídit sál záznamů nebo dům záznamů a může — přímo nebo nepřímo — patřit k těm, kteříje znovu vynesou na světlo." (3575-2, 20. 1. 1994)

Jiný výklad nabízí přesnější údaj o místě těchto záznamů a o typu zaznamenané informace. Také předpovídá opětovné vynoření krajiny v Atlantiku, krajiny, která byla Atlantidou.

Entita Hept-supht řídila udržování záznamů a budov, v nichž v té době byly uloženy na předpokládaná místa. Bylo to 10 500 let před vstupem Prince míru do země. V této slavnosti otevření,

kterou řídil Hept-supht, se sledovala podpora těchto činností. „

"Popiš podrobně, co se nalézá v zapečetěné místnosti. „

"Záznamy o Atlantidě od té doby, kdy se Duch zhmotnil nebo se začal utvářet. Vývoj národů během jejich existence se záznamem o prvním zničení a o změnách, které v zemi nastaly. Záznam pobytu lidí v jiných zemích a jejich různé činnosti, záznam setkání všech národů nebo zemí, činnosti při ničení Atlantidy. Stavba pyramidy zasvěcení, i to, co a kde se po otevření záznamů stane — jsou to kopie potopené Atlantidy. Protože po změně se (Atlantida) znovu vynoří.

Leží v postavení — když slunce vychází z vod — tam, kde linie stínů (nebo světla) padá mezi tlapy sfingy, která byla postavena jako strážce místa, kam se nebude moci vstoupit ze spojovacích komor v pravé tlapě sfingy, dokud se čas nenaplní, dokud nenastanou změny v lidské zkušenosti. Tedy (leží) mezi sfingou a řekou..„ (378-16, 29. 10. 1933)

I když je řeka Nil dnes hodně daleko od sfingy, v době, kdy byla pyramida záznamů postavena, tekla hodně blízko. Naznačují to starodávné mapy.

V dodatku k této hrobce záznamů a k historii atlantské civilizace jsou výklady, naznačující, že záznamy *jednotlivců,* které se uvádějí v životních výkladech, mohou být objeveny v Egyptě.

"Předtím nalézáme entitu v zemi dnes známé jako Egypt a mezi Abesínci, které Atlanťané nejvíce ovlivnili.

Entita se spojila s těmi, kteří přišli z Atlantidy. Stala se kněžkou. Ještě stáleji vidíme v horských opevněních té země — hlavně u horního Nilu, kde se tyto činnosti v horách uskutečňovaly — obrazy entity se nalézají blízko vchodu do tamních hrobek.

Její jméno bylo Ai-Ellaiin a je zobrazeno hieroglyfy takto: Ibex (pták), člověk s rohy, Ibex obrácený naopak, posvátný býk Apis, člověk s kapucí jako Etiopan, kříž, had (vztyčený), sbor se symbolem (je to symbol entity) jako dvě písmena B zády k sobě, nebo jedno s dvojicí břišek na obě strany a na vrcholu s hlavou hada obrácenou na obě strany.„ (559-6, 25. 5. 1934)

Bylo by zajímavé, kdyby se našla oblast zmíněná v tomto výkladu a kdyby se zjistilo, zda se v ní uvedené hieroglyfy nalézají.

Následující úryvek hovoří o zvláštním životě jednotlivce během uvedené doby a končí proroctvím.

"Předtím žila entita v egyptské oblasti. V době zmatků a soudů, když se vrátil kněz. Entita se s knězem seznámila a připojila se k němu s těmi, kteří s ním byli posláni do vyhnanství, i s vládci Atlantidy. V Atlantidě se entita naučila nejvíce, ale období skutků v Egyptě bylo delší — soustřeďovala údaje. Části její činnosti, které doposud nebyly objeveny, se najdou v pyramidách a zjistí se, že je uložila entita It-To.„ (2823-1, 26. 9. 1942)

Kromě záznamů v Egyptě nalézáme i zprávy o tehdejší civilizaci v Mongolsku nebo v oblasti Gobi. Pro hledače pokladů máme tento klíč:

"Entitu nalézáme při práci s kovem známýmjako železo nebo při spojování železa a mědi, kovu, *který* se už *dávno přestal používat. Nebo používala měď s malým množstvím železa nebo v kalených tvarech — podle jeho možností — používaných v mnoha kombinacích, které se našly v Egyptě, Peru a v částech chaldejských zemí. MNOHO se jich najde v indočírtském městě, které ještě nebylo objeveno.„* (470-22)

"V oblasti nazvané Gobi — entita byla kněžkou v Chrámu zlata, který bude teprve objeven.„ (2402-2)

"V *krajině zvané Mongolsko nebo Gobi — mezi princeznami. I dnes se obraz entity nalézá v Chrámu zlata vyryt do zlata.** (1167-2)

Zcela jinak, než říká současná věda

Shrňme nyní stručně to, co jsme získali skládáním mozaiky informací z mnoha životních výkladů o převtělení do egyptské historie před 12 000 až 13 000 lety.

- Vůdce Arart z Kavkazu přišel do Egypta před rokem 10 500 př. n. l. a dobyl ho.
- Velká pyramida v Gize a sfinga byly postaveny za vlády jeho syna, Araar-aarta.
- S těmito nájezdníky přišel kněz Ra-Ta, který se snažil organizovat náboženské obřady.
- Přibližně v té době do Egypta přišli i utečenci z potápějící se Atlantidy.
- Kněz se zamíchal do politických machinací a postupně i do vzpoury domorodců. Byl vypovězen do Abesinie (dnešní Etiopie).

- Byl však povolán zpět, aby pomáhal dát do souladu činnost vládců, domorodých Egypťanů a přicházejících Atlanťanů.
- Vlivem kněze Ra-Taa začalo s pomocí Atlanťanů období hmotného a duchovního vývoje Egypta. Podnikly se i kroky k rozšiřování této osvícené kultury do celého známého světa.
- Záznamy — ještě neobjevené — o Atlantidě a její civilizaci byly uloženy v Egyptě.

Existuje nějaký důkaz potvrzující tvrzení Edgara Cayceho o předdynastické civilizaci? Ví někdo, kdy byla postavena sfinga a Velká pyramida? Zkoumal někdo a prováděl nějaké průzkumy potvrzující nebo vyvracející tvrzení Edgara Cayceho o této době?

Ano, takový výzkum se uskutečnil, i když jen v omezeném rozsahu. Uskutečnila ho totiž jedna mladá žena na vlastní náklady a proto byl finančně limitován. Předběžná zpráva o něm je k dispozici v A. R. E„ ve Virginia Beach. Prostudovala mnoho životních výkladů Edgara Cayceho, egyptskou historii a nakonec se vydala do Egypta, aby se setkala s archeology a podívala se do muzeí. Ve své zprávě porovnává svá zjištění s údaji v životních výkladech. Zdůrazňuje, že je potřebný další výzkum. Slečna Blanková (pseudonym na její žádost) zjistila, že *Texty pyramid.* od Samuela B. Mercera (sv. IV, str. 27) hovoří o možném severovýchodním původu boha Re a jeho následovníků — mož-

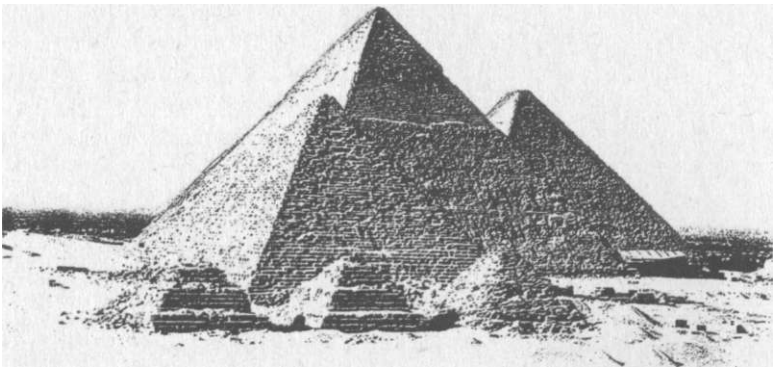

ná z Kavkazu — a o charakteristice tohoto vůdce bohů, o intelektuálně a kulturně vyspělých lidech, kteří se usadili v hrotu delty.

Více historiků, specialistů na starověký Egypt podává důkazy o opakovaných invazích do Egypta z Kavkazu, jimiž začaly dějiny Egypta.

Rovněž více životních výkladů popisuje, že tito lidé žili v Egyptě v době 10 500 př. n. l. Většinou měli modré nebo šedé oči a světlé vlasy. A o Egypťanech víme, že mají tmavou pleť, oči i vlasy. Slečna Blanková tvrdí, že v hrobce mezi sfingou a pyramidou v Gize se nalézá nástěnná malba zobrazující ženu se žlutými vlasy. Tato barva vlasů je hádankou pro mnoho archeologů. V káhirském muzeu mají dřevěnou sošku s namalovanýma modrýma očima. Také některé další sochy mají modrošedé oči. V tomto muzeu se také nalézají čtyři hlavy s kavkazskými rysy.

Některé životní výklady popisují oblečení kněží v této rané egyptské době.

"Oděvy kněží jsou modrošedé, na zádech s kapuci, opásané šňůrou zlaté barvy s purpurovým střapcem nebo s viditelnýmjedním střapcem. „ (585-10)

Slečna Blanková v káhirském muzeu nalezla dřevěnou sošku a velkou vápencovou sochu oděnou do neobvyklého šatu — byla to určitá *obřadní róba,* ne sukně, jaké nosili Egypťané ve starověké říši. Slečna Blanková si opsala jména z životních výkladů. Bylo mezi nimi Ar-Kar, který byl pravděpodobně pochován v hrobce blízko sfingy. Dále Isi, jehož jméno se — podle životního výkladu — nalézá na mnoha vnitřních stranách skříněk s tělesnými pozůstatky, stejně i Hermes — podle výkladů byl stavitelem Velké pyramidy.

V knize *Bibliography III: Memphis,* autorů Portea a Mosse, nalezla tvrzení, že hrob č. 7101 na východním hřbitově mezi Velkou pyramidou a sfingou patří Korovi. Podle paní Meguidové, anglické egyptoložky v Abydose, je jméno Isi skutečně napsáno na mnoha vnitřních stranách skříněk. Odkud to mohl E. Cayce vědět? Mohl si to všechno vymyslet, jak tvrdí někteří tzv. ortodoxní vědci? V díle Howarda Vyseho *Pyramidy v Gize,* v 2. sv., v části o dějinách Arabů se — podle Al-Makinovy verze (672

n. l.) — nalézá tvrzení "Hermes postavil pyramidy,,. Jiní autoři Hermese také považují za stavitele Velké pyramidy.

Ibn-Batuta — "Hermes, stavitel Velké pyramidy pro záchranu věd během přílivu

Watwati — "Hermes postavil pyramidu...,,

Makrimi — "Hermes a jeho žena vládli ve dvou pyramidách

Cituje Sokrata: "...pyramidy postavené Hermesem.,, *Isis* (sv. 30, 1939, str. 17-37) v "Pokladech egyptských pyramid,, od S. Al-Suyutiho, cituje Al-Dimishgha: "...někteří tvrdí, že pyramidy postavil Hermes,,.

Slečna Blanková dále uvádí dva životní výklady popisující raná egyptské písemné záznamy:

"V těch dobách entita přesvědčila mnohé, aby podnikli činnost *pro záchranu toho, co bychom dnes označili jako návrhy, plakáty nebo kresby apod., které byly prakticky první přineseny Egypťanům (tedy NE Atlanťanům ale domorodcům, kteří se k jejich záchraně připojili), a aby uskutečnili první pokusy vytvořit psaný jazyk.,,* (516-2, 24. 2. 1934)

Další citát už byl uveden, opakujeme ho, protože se vztahuje k ranému egyptskému písmu.

"V období rekonstrukce po návratu kněze se entita připojila k těm, kteří dávali záznamy částečně do tvaru starého nebo raného egyptského typu a částečně do nového atlantského tvaru. Budou nalezeny po otevření domu nebo hrobky za několik let.,, (2537-1, 17. 4. 1941)

Tato informace se brzy potvrdila. Už v roce 1952 přináší světoznámý vědecký časopis *The American Journal oj Archeology* informaci, že "ve velké kamenné mastabě v Bersenu se nalézá vedlejší hrob s neobvyklými hieroglyfy a s ojedinělými tvary slov, vyrytými na dveřích.,,

Vyseho publikace *Pyramidy v Gize,* sv. I., obsahuje toto tvrzení: "V horní, pomocné komoře nad Královskou komorou ve Velké pyramidě, jsou hieroglyfy, které jsou těžko rozluštitelné.„

Už uvedené výklady naznačují, že sfinga byla postavena dávno — možná i 10 000 let před naším letopočtem. Je v nich zmínka také o komoře záznamů umístěné v blízkosti sfingy, která nebyla dodnes objevena.

Slečna Blanková zaznamenala z knihy dr. Selima Hassana: *Vykopávky u Gize, Sfinga,* sv. VIII, str. 113, o Inventární stéle: "Tato stéla tvrdí, že Isidin chrám (blízko Velké pyramidy) nalezl Khufu a přestavěl ho. Hovoří rovněž o opravě sfingy po škodách způsobených osvětlením. Jestliže má stéla pravdu, datuje chrám i sfingu do období před Khufem (IV. dynastie, 2900 př. n. l.). Stélaje věnována „Isidě, vládkyni pyramid", toje dnes vysvětlováno teoriemi o tom, že Khufu byl prvním králem, který si v této oblasti postavil pyramidu. Někteří považují stélu za kopii její předchůdkyně. Ale měření sfingy se shodují s dosud viditelnými stopami po původních měřeních. I uváděné umístění domu Osirise ve vztahu k domu Isis i k sfinze je přesné a dům Osirise byl nalezen podle tohoto popisu.,,

Slečna Blanková prozkoumala sfingu a zjistila, že vnitřní obrysy obou předních tlap vyplňuje velký vápencový blok viditelný v místech, kde se cihlové obložení zcela nezachovalo. Pravá zadnítlapa je celá vytvořena z podobných vápencových bloků. Podle p. Meguidové, která pracovala s dr. Hassanem při odstra-

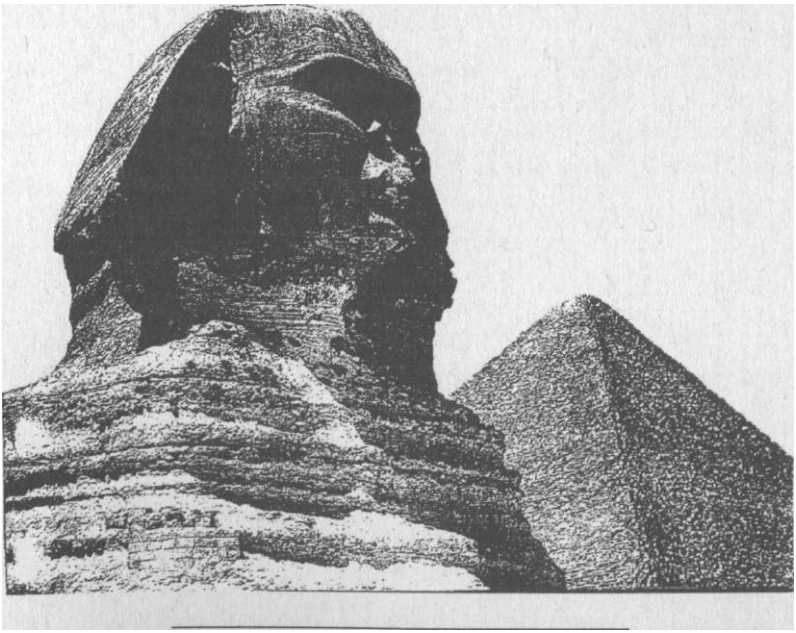

ňování písku, byly velké vápencové bloky i v místě, kde začíná ocas. Nebyly však prozkoumány, podobně jako jiné bloky zazděné cihlami.

Na východ od sfingy, na druhé straně cesty vedoucí k Velké pyramidě, se nalézá malý písečný kopec. Abde Salam ho prohlédl, ale nezašel dostatečně daleko na západ. Nalezl zčernalý vápenec, který mohl tvořit fasádu malého chrámu z období staré říše. Protože v místech, kde se nalézá komora zázraků, se má nalézat malá pyramida, může to i nemusí být důkazem.

Slečna Blanková uzavírá:

"Důkaz, třebaže chabý a neúplný, je slibný. Ostatně již vizuální důkaz je základem pro podrobnější průzkum, protože jiný důkaz neexistuje. Dr. Selim Hassan odstranil písek ze sfingy a opravil poškozené části, ale nic neodstraňoval. Dnes nemáme o sfinze téměř žádné údaje. Kdo a proč ji postavil, o tom existují jen nekonečné dohady učených egyptologů. Kameny základů, které tuto informaci obsahují, se obvykle umísťovaly pod většinu chrámů, takže je možné, že budou objeveny pod některým vápencovým blokem tvořícím tlapy. Úplná studie o sfinze neexistuje. Takové dílo je nutné a znamenalo by velký přínos pro egyptologii.,,

Slečna Blanková se po první cestě do Egypta vrátila do Kalifornie, aby dále studovala dějiny Egypta. Později odešla do Egypta, aby pokračovala v průzkumech. Její práce však byla přerušena krizí na Středním východě.

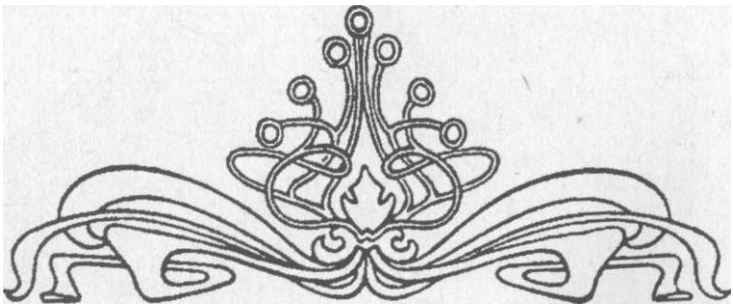

Stíny Atlantidy

Mnoho lidí, nejen odborníků ale i laiků, těžce přijímá možnost, že v Atlantidě existovala vyvinutá civilizace — popisovaná Edgarem Caycem — která potom téměř zmizela beze stopy. Jsme dost pyšní na své znalosti, třebaže za moc nesto- Vf/
jí. Myslíme si, že stojí na vrcholu poznání. Je to ubohé ^
a směšné. Byť je to nekritické a troufalé! Malý přehled ukazuje, že to není tak nemožné, jak se na první pohled zdá. Podívejme se jen trochu zpětná náš tzv. vědecko-technický rozvoj. Před méně než 100 lety si pouze spisovatelé vědecko-fantastické literatury uměli představit televizi, atomové ponorky, vodíkovou bombu, drogy a pravidelné lety proudových letadel do Evropy. Za posledních 50 let v chaosu způsobeném dvěma světovými válkami zmizely mnohé státy i národy. Jiné se objevily. Když si uvědomíme naši dnešní závislost na dopravě a elektrické energii, velice sandno zjistíme, že atomová válka — pokud by neznamenala konec celé civilizace — by doslova vrhla lidstvo zpět do doby kamenné. Existují záznamy o mocných civilizacích minulosti, které vznikly a padly po menších katastrofách než byly ty, které postihly Atlantidu. Je nejen možné, ale dokonce i veli ce pravděpodobné, že za dalších 5000 let budeme také my zcela zapomenuti. Navzdory tomu, co si o sobě myslíme.

Není proto vůbec nic divného na tom, že po zemi, jejíž trosky leží na dně Atlantského oceánu a jejíž poslední obyvatelé se smíchali s jinými národy před více než 12 000 lety, zůstalo jen málo stop. Naopak pozoruhodné je, že zůstala alespoň legenda zaznamenávající zánik této vynikající •

civilizace tak podobné civilizaci naší. Jde o takovou pravděpodobnost až je hrozivá.

Právě tuto podobnost zdůrazňoval Edgar Cayce v životních výkladech — protože titíž lidé se dosud převtělují. Potřeby, talent a schopnosti Atlanťanů nalézáme v současnících. Vraťme se ke dvěma lidem, bývalým Atlanťanům, o nichž jsme se zmínili na začátku této knihy. Podobné věci se odehrávají na velkém jevišti našeho světa. Za posledních 50 let se dosáhlo většího vědeckého pokroku než za celé známé dějiny. Proč ten spěch?

„Paprsky smrti" a „hrozné krystaly" popsané Edgarem Caycem před 70 lety jsou velmi podobné dnešním moderním laserům a atomové elektrárně, popsal je v životních výkladech učiněných ještě na počátku dvacátých a třicátých let. Otroci, „automaty" nebo „věci" popisované v životních výkladech se změnily v bezprávné, nevzdělané, napospas vydané masy lidí ohrožující svět. Proto se v Americe, kde věda dosáhla největšího vrcholu, projevily rasové problémy nejvíce. V Atlantidě se člověk rozhodoval mezi následováním „Synů Zákona Jediného" (tj. jejich realizací ve vztahu k Bohu) nebo „Synů Belialu" (tj. zneužitím tvořivých sil k vlastnímu povýšení). Boj mezi lidmi způsobil fyzické zničení země. I dnes, v této složité historické době, si člověk musí vybrat mezi sobectvím a nesobectvím. Člověk má ve vlastních rukou možnost zlepšit svůj život nebo ho i zcela zničit Využitím vědeckých znalostí může mnohé zlepšit. Má však v rukou i prostředky k zničení světa. Podobně jako je měl už před deseti tisíci lety v Atlantidě.

Ve výkladech existují náznaky, že z přírodních sil vzejdou ničení a změny. Jeden výklad je z r. 1940, druhý 1943.

*„Poseidie bude mezi prvními částmi Atlantidy, které se znovu vynoří — asi v r. 1968 nebo 1969 — užn*eueími *vzdálených."* (958-3, 28. 6. 1940)

„...v Atlantidě, v období prvních pohybů země a ničení, které následovalo, které během následující generace přejde do jiné země. (3209-2, 30. 12. 1943) Jak to chápat? Ano, jazyk výkladů není jednotný. Podívejme se na pojem generace.

Funkův a Wagnallův slovník generaci definuje jako "nástup nebo stupeň přirozených potomků; období mezi úspěšným nástupem přirozených potomků se u lidí udává jako 30 let.„

Websterův slovník uvádí podobnou definici: "časové období, během něhož následuje jedna řada (zástup) za druhou, nebo dítě následuje otce — obvykle trvá 33 let.„

Výklad 3209-2 pronesený v r. 1943 předpokládá, že pohyby země a ničení existujících zemí by měly nastat do r. 1976. Pravděpodobný začátek by měl být v r. 1968—69. Pohyby a změny se mohou týkat sopečné činnosti a zemětřesení, po nichž se objeví v Atlantiku země. Ta, která tvořila součást Atlantidy. Pak bude možný její archeologický průzkum.

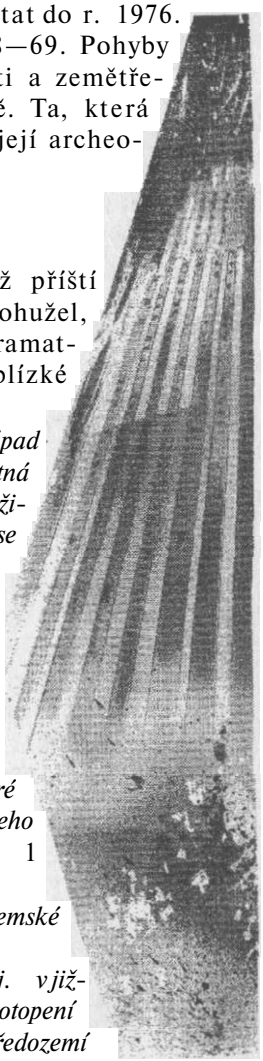

Na prahu globálních změn

Týto věci můžeme sledovat. Možná už příští generace na otázku o Atlantidě odpoví. Bohužel, na dalších 30—40 letjsou předpovídány dramatické změny na zemi, které začnou v blízké budoucnosti.

"Co se *týčefyzickým změn, země se v západní části Ameriky rozlomí. Potopí se podstatná část Japonska. Horní část Evropy se v okamžiku změní. Východně od pobřeží Ameriky se objeví země.*

Pohyby země se uskuteční v Arktidě i Antarktidě, způsobí výbuchy sopek v oblasti Rorrid. Póly se přesunou — kde bylo chladné a subtropické (podnebí, pozn. překl.), bude tropické, vlhké a začne tam růst kapradí.

Začne to v době od r. 1958 do 1998, které se bude označovat jako období, kdy se Jeho světlo objevilo v oblacích.„ (3976-15, 19. 1 1934)

„Kdy se začnou objevovat změny v zemské aktivitě?"

„Když se v Jižním moři objeví první zlom (tj. vjižním Pacifiku) a bude zřejmé vynoření a potopení se toho, co je téměř naproti nebo ve Středozemí

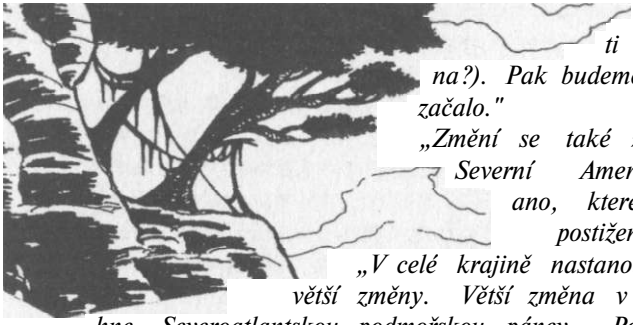

a v oblasti Aetny (Etna?). Pak budeme vědět, že to začalo."

„Změní se také zemský povrch Severní Ameriky? Jestliže ano, které části budou postiženy a jak?"

„V celé krajině nastanou menší nebo větší změny. Větší změna v Americe postihne Severoatlantskou podmořskou pánev. Pozor na New York!" (311-8, MS-7, 9. 4. 1932)

„Co se týče podmínek v zeměpisu světa, země — změny se uskuteční postupně. Mnohé části východního pobřeží budou rozrušeny, stejnějako mnohé části západního pobřeží, také střed USA.

V *dalších letech se objeví země v Atlantiku i Pacifiku. To, co je dnes pobřežím, bude ležet na dně oceánu. I mnohá válečná pole (1941) budou oceány, moře, zálivy. Utvoří se nad nimi nová Zem.*

Části východního pobřeží (státu) New York a město New York z větší částí zmizí. Bude zde jižjiná generace. Zmizí i jižní oblasti Karoliny a Georgie. To bude mnohem dříve.

Vody jezer (Velkájezera) se vyprázdní do zálivu (Mexického zálivu) a ne do zátoky nahoře, jak se o tom mluvilo... (zátoka sv. Vavřince).

Pak oblast, v níž žije entita (1152), bude patřit k bezpečným (Virginia Beach) — stejnějako dnešní Ohio, Indiana, Illinois a větší část jižní Kanady a východní Kanady. Západní část země však bude rozrušena, stejnějako mnohojinýchzemL" (1152-11, MS-3, 13. 8. 1941)

„Zem se na mnoha místech rozlomí. Mladší část uvidí fyzické změny západního pobřeží Ameriky. V severní části Grónska vzniknou otevřené vody. Uvidí nové země v Karibském moři a vznikne souš — Jižní Ameriku shora až dolů postihne zemětřesení a v Antarktidě, v Tierra Del Fuego a v úžině přílivové vlny." (3976-15, 19. 1. 1934)

Tato tvrzení se týkají budoucích událostí. Budoucí generace budou mít bohužel, možnost přesvědčit se o přesnosti výkladů

Edgara Cayceho. Svědky těchto ohromných, ale postupných změn budou také mnozí současníci. Bylo by snad lépe, kdyby se náš prorok mýlil.

Jak se však tyto předpoklady vztahují k Adantidě? Mnoho současníků bylo Atianťany žijícími v době, kdy jejich země byla rozdrobena. Mnozí z nich projdou podobnou zkušeností i v následujících letech.

V úvahách o tom, co bylo řečeno o Adantidě, je nutné mít na paměti, že uváděný obraz nepochází jen z několika výkladů Edgara Cayceho. Tato publikace vznikla na základě výběru z 650 životních výkladů zpřístupněných v rozpětí 21 let. Tyto výklady byly uskutečněny pro dobro jednotlivců a zahrnovaly rovněž jiná převtělení, nejen atiantská. Mohli bychom říci, že informace o Adantidě jsou vlastně náhodné. Navzdory tomu je jejich vnitřní soulad a chronologická návaznost překvapující. V souvislosti s přesností fyzických diagnóz Edgara Cayceho, ověřených bez jakýchkoliv pochybností, je tento údaj provokující výzvou k zamyšlení.

Jestliže má Edgar Cayce pravdu, žijí dnes mnozí lidé, kteří žili v jedné nebo ve více dobách během nepokojů v Adantidě. Problémy, před nimiž jednotiivci a národy dneška stojí, se příliš neliší od těch, před nimiž stáli titíž jednotiivci a tytéž národy v minulosti. Všichni si můžeme vybrat i něco jiného. Máme možnost změnit svůj osud. Tento výběr můžeme udělat jako národy, jako jednotiivci nebo jako obojí-

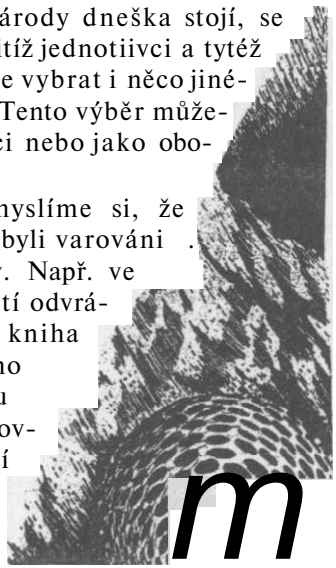

Věříme ve svobodnou vůli a nemyslíme si, že budoucnost je zcela dána. Mnozí lidé byli varováni před možností své budoucí pohromy. Např. ve snech, měli se tedy na pozoru a neštěstí odvrátili. Klasický příklad nabízí Jonášova kniha v bibli, kde celé město litovalo svého provinění a bylo od božího hněvu zachráněno. Jestliže si člověk — na úrovni národa i jednotlivce — uvědomí svou pravou podstatu a svůj vztah k Bohu, může zabránit opakování minulých chyb.

Hugh Lynn Cayce, ředitel A. R. E., řekl, že nejcennější částí práce Asociace pro výzkum a osvícení (A. R. E.) je vliv filozofických výkladů Edgara Cayceho na jednotlivce. Každý se musí rozhodnout sám za sebe, zda setkání s touto prací v něčem změnilo jeho život nebo zda rozšířením jeho vědomí z něho udělalo lepšího člověka.

Duchovní odkaz E. Cayce

Práce Edgarovi Caycemu přinesla slávu. Nikoli výdělek. Nikdy se nestal boháčem, ani se neměl dobře. To Edgara Cayceho a jeho rodinu někdy znepokojovalo. Byl humánní. Protože pomáhal druhým, zdálo se přirozené, že se ptal, proč si nemůže pomoci materiálně. Jednou se s takovou otázkou k svému výkladu doopravdy obrátil.

„Bereš-li v úvahu to, že Edgar Cayce se zcela věnuje práci, zdůvodni, proč není schopen dostatečně finančně zabezpečit materiální potřeby své a své rodiny a jak by je on, Edgar Cayce, mohl zlepšit?"

„Žij blíže u Něho, u toho který dává všechny dobré a vynikající dary. Žádej *a dostaneš, klepej a bude ti otevřeno. Dávej a vrátí se ti. Jestliže chceš dostávat — dávej, dávej, dávej. Nikdy není, ani nebude, nedostatek toho, co potřebuješ, pokud se držíš Pánovy cesty jako první a prvořadé."* (254-11)

A citát z výkladu 262-89 říká:

„Většina z nás si myslí, že potřebuje mnohem více, než je skutečně nutné."

Týto problémy nás provázejí i dnes. Potřebujeme doopravdy všechno, co chceme? Proč ne! A pravděpodobně přání a strach, který kolem sebe šíříme, když se snažíme získat věci, které chceme — ale ve skutečnosti nepotřebujeme — nám pořádně ubírají z pocitu, že se máme dobře.

Téměř všichni ve vyspělých, rozvinutých zemích mohou uspokojit své hlavní životní potřeby. Dokonce i důchodci žijící z minimálního důchodu mají střechu nad hlavou, dostatek jídla a oděv, lékařskou péči, přístup k televizi a ještě jim zbývá na příležitostné mlsání.

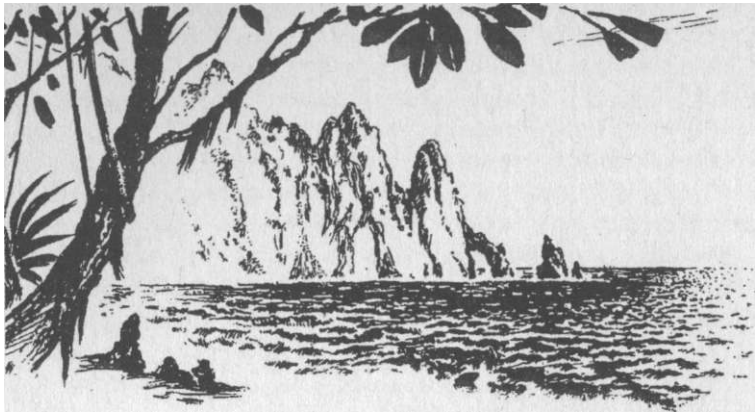

Místo toho, abychom se z těchto minimálních darů těšili — které by miliony v jiných částech světa považovaly za maximální požehnání — vypočítáváme a stěžujeme si, že nám toho hodně chybí. Jsme nespokojení a neuspokojení.

Jak stárneme a dosahujeme menšího příjmu, musíme se přizpůsobit podmínkám. Místo utrácení peněz za přitažlivé a žádoucí věci si raději položme otázku, zdaje potřebujeme neboje chceme?

Procházíme životem, shromažďujeme majetek, který nakonec stejně zůstane tady. O co lepší by bylo pozornost obrátit k rozvoji duchovních kvalit, které s námi zůstanou věčně!

Takové problémy zaměstnávají nejen myslitele, ale i všechny normálně vyspělé a duchovně založené lidi. Už v r. 1959 dr. Laurence M. Gould, prezident Charletonské College v Minesotě, přednesl úvahu „Proč lidé přežívají?" Poukázal na to, že 19 z 21 zaznamenaných civilizací „zahynulo zevnitř". Dr. Gould řekl: „Naší největší hrozbou nejsou atomové bomby, ani řízené střely, alejejí nezájem o duchovní síly, které nás vedou ke spravedlnosti a šlechetnosti." A uzavřel: „Jestliže má být Amerika velká, musíme přestat kvákat o slově "duchovní,,. Naším posláním je znovu objevovat a ZNOVU POTVRZOVAT VÍRU V DUCHOVNÍ, v neprospěchářské hodnoty, na nichž byl život v Americe od začátku založen."

Dr. Gould samozřejmě není jedinou ozvěnou výkladu Edgara Cayceho. Jako příklad můžeme uvést tyto výroky E. Cayceho:

„Kdo je tvůj Bůh? Je celé tvé snažení soustředěno jen na to, co budeš zítra jíst nebo do čeho se oblečeš? Ty malověrný, malá naděje, která ti umožňuje pouze tento nejvyšší cíl! Nevíš, že jsi Jeho? Protože si Jeho stvoření. Nepřeje si, abys zahynul, ale nechává tě, aby sis uvědomil — nebo neuvědomil — svůj vztah k Němu!" (281-41)

„Třebaže jsou možná světy, vesmíry nebo sluneční systémy větší než náš (vždyť Zem je jen malým kouskem dokonce i v naší sluneční soustavě), lidská duše, TVÁ DUŠE, obklopuje všechny v této i v jiných slunečních soustavách. Protože jsme společní dědicové vesmírné síly, kterou nazýváme Bohem, hledáme-li způsob jak uskutečnit Jeho přikázání." (5755-2)

Tato filozofie není kázáním. Edgar Cayce nechtěl založit nový kult ani náboženství. Ani jeho následovníci nevytvářejí novou sektu. Výklady opakovaně potvrzují, že vyjádřené myšlenky Vás nemají odvést od Vaší církve. Mají z Vás však udělat lepšího člověka. Ať už metodistu, presbyteriána, katolíka, žida, mormona apod. Filozofie Edgara Cayceho je myšlena jako rozšíření Vašeho vědomí v zájmu širšího a hlubšího porozumění Vaší víře. Má Vám pomoci odhalit Váš vztah k Bohu. Myslíme si, že právě v tom je největší výzva životních výkladů Edgara Cayceho jednotlivcům. V tom je také odkaz nebo poučení pravěké Atlantidy.

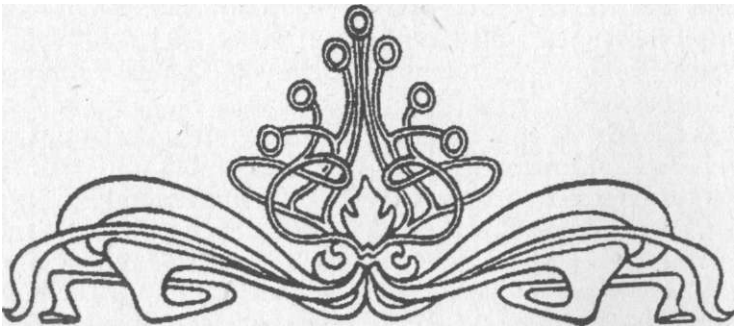

Literatura

Bennett, W. C.: *Ancient Arts oj the* Andes. New York, Museum of Modem Art, and Minneapolis Institute of Art and California Palace of the Legion of Honor, 1954.
Bjorkman, Edwin: *The Searchjor Atlantis.* New York, Alfred A. Knopf, 1927.
Braghine, Alexander: *The Skadow oj Atlantis.* New York, E. P. Dutton, 1940.
Bromwell, James: *Lost Atlantis.* London, Cobden-Sanderson, 1937.
Cayce, Edgar Evans: *Atlantis-Fact oř fiction?* Vlrginia Beach, A.R.E. Press, 1962.
Cayce, Hugh Lynn: *Venture Inward.* New York, Harper & Row, 1964.
Coon, C. S.: *Orodin oftheRaces.* New York, Alfred A. Knopf, 1962
Donnelly, Ignatius: *Atlantis, the Antediluvian Word.* New York, Harper & Brothers, 1949.
Ducasse, C. J.: How the Case for Bridey Murphy Stands Today. *Journal oj the American Society JorPsychical Research* 1960.
Dunbar, C. O.: *Historical Geology.* New York, John Wiley and Sons, 1949.
Ferguson, T, S.: *One Fold and One Shepherd.* Books od California, 1958.
Gardner, Martin: *In the Name of Science.* New York, Putnám, 1952.
Germinara, Gina: *Many Mansions.* New York, William Sloan Associates, 1950.
Germinara, Gina: *The World Within.* New York, William Sloan Assoiates, 1957.
Graves, Robert: What Happened to Atlantis? *Atlantic Monthly.* October, 1953.
Head, Joseph, and Cranston: *Reincamation: An East-West Anthology.* New York, The Julian Press, 1961.
Kolbe, R W.: Fresh Water Diatoms form Atlantic Deep-Sea
Sediments. *Science,* vol 126 (1957), 1053-1056.
Malaise, Rene: *Oceán Bottom Investigations and Their Bearings on Geology* (Sweden: Geologiska Foreningens I Stockholm Forhandlingar, March - April 1957).
Mellis, O.: Sedimentation in the Romanche Deep. *International Geological Review,* 1,9 (1958), 50-58.
„Underwater Discoveries in the Straits of Florida, „ *Military Engineer,* LI, 543 (1959). 403.
Spence, Lewis: *The* History *of Atlantis.* New York, David McKay Co., 1927.
Stearn, Jess: *Edgar Cayce - The Sleeping Prophet.* New York, Doubleday, 1967.
Stevenson, lan: Twenty Cases Suggestive of Reincarnation. *The American Society for Psychical Research.* XXVI, September, 1966.
Sugrue, Thomas: *There Is A River.* New York, Henry Holt & Co., 1942.
Weatherhead, Leslie D: *The Case for Reincarnation.* Surrey, England, M. C. Peto, 1958.
Waters, Frank: *Book of the Hopi.* New York, The Viking Press, lne, 1963.